

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES DASHNER

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

LABİRENT SERİSİNİN YAZARINDAN

HAYAT OYUNU

kitaplar.com
FEDİSUS

James Dashner - Hayat Oyunu

Sanal Ağ 3

www.CepSitesi.Net



GİRİS

Michael uykuyu hoş karşıladı. Yoldaki ufak tümsekler ve lastiklerin asfaltta çıkardığı uğultu günlerdir ilk kez rahatlamasını sağladı ve gözkapakları ağırlaşmaya başladı. Gerçeklikle baş etmekte uzmandı -ya da gerçek olmayanla- ama son zamanlarda yaşadıklarından sonra kısacık bir anı bile bilinçsiz geçirebilirse sonsuza dek minnettar kalacaktı. Hazmetmesi gereken çok şey vardı. Dünyadan ve onun kötülüklerinden kaçma fırsatı varsa

bunu değerlendirecekti. Gerçi yakın zamanda bir Tabut’a girmesi uzak ihtimaldi.

Başı aşığı düştü. Kendini yakalayınca arkasına yaslandı. Bunun rüya olduğunu biliyordu çünkü artık Sarah’nın babasının arabasında oturmuyordu. Her şey haşlamadan önce, dadısı Helga’nın ona yüzlerce, belki binlerce kez kahvaltı hazırladığı mutfak tezgâhında oturuyordu. Kendisini hapishanede ziyaret eden adamı, onun rüya içindeki rüyalarla, döngü mantığının SanalAğ’da nasıl etkili olduğuna dair tuhaf konuşmasını hatırladı. Çok fazla düşünürseniz sizi delirtebilecek türde şeylerle ilgili konuşmasını.

Bu vvaffle’lar harika, dedi Michael, tatlarının ne kadar gerçek hissettirdiğine şaşıırarak. Sıcak ve yağlıydılar. Bir lokma alıp gülümsedi.

İşte Helga da ordaydı! Tatlı sert Helga. Kadın birkaç tabağı kaldırırken ona sert bir bakış attı. Bu, Michael’ın yıllar içinde pek çok kez gördüğü bakıştı. Onu kandırma girişiminde bulunmamasını söyleyen bakış. Okula gitmemek için sahte sahte öksürdüğü ya da ödevleri konusunda yalan söylediğinde yediğı bakış.

Endişelenme, dedi Michael. Bu sadece bir rüya. İstediğim kadar yiyebilirim! Gülümseyerek bir lokma daha aldı, çiğnedi ve yuttu. Sanırım Gaby hâlâ kayıp; ondan hiç haber almadım. Ama yine de Sarah ve Bryson’la yeniden bir arada olmak çok hoş. Korkunç Üçlü hayatta. Arka koltuğa sıkışıp kalsak da. Neyse. Hayatımın böylesine tuhaf bir hal alacağını kim tahmin ederdi ki? ılgınca.

Helga başım onaylarcasına salladı, gülümsedi, bulaşık makinesine eğildi; içerisi cam ve porselenlerin çınlama sesiyle doldu.

Michael, Helga’nın hiç umursamadığını hissederek kaşlarını çattı. Belki de her şeyi bilmiyordur, benim küçük Almanım. Ah, bir bakalım. Bir şekilde SAG sistemlerini havaya uçurmak için kandırıldık ve neredeyse her şeyi kapadık. Sarah’mn ebeveynleri -kaçırılmışlardı, hatırlatırım- bir anda ortaya çıkıp bizi hapishaneden kurtardılar ve bu işin arkasında senin ve bazı eski Tanjantlar olduğundan bahsettiler. Sen, Helga. Beni aydınlatmak ister misin?

Dadısı işini bir an duraksatmadan suçluluk dolu bir ifadeyle omuz silkti. şangirtılar, dolap kapakları kapanırken çıkan sesler devam etti. Michael bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordu; tüm gün burada oturup rüyasının keyfini çıkarabilirdi. Evrende düşüncelerinden kaçabileceğı hiçbir yer yoktu; kendi zihni dışında. Rüyanın sona ermek üzere

olduğunu hissederek waffle'ından birkaç lokma daha alıp çıtır dışının ve yumuşak iç hamurunun tadını çıkardı. Helga hâlâ tek kelime etmemişti.

Sanırım rüyalarımda benimle konuşamıyorsun, öyle mi? dedi Michael. Bu gerçekten çok tuhaf. Kaine bana seni ve ailemi öldürdüğünü söyledi. Annesi ve babasını gözünde canlandırınca rüyadaki kalbine acı saplandı. Belki sen bir şekilde kaçmışsındır. Bilmiyorum. Ne olursa olsun, en azından kafamda yaşayamaz mısın? Belki de kendi kendime konuşmam...

Helga aniden ona döndü, yüzünde hiddetli bir ifade vardı. Kutsal Vadi, evlat. Oraya gitmen gerektiğini biliyorsun. Kutsal Vadi'ye dön. Başladığı yerde bitir!

Michael cevap vermeye başlamıştı ki tam da o anda yoldaki bir çukur onu uykusundan uyandırma cüretini gösterdi.

1. BÖLÜM

KIRSALDA GÜZEL BİR YER

1

Michael uyandığında boğazında yükselen nahoş safrayı hissetti. Bilinçli dünyayı karşılamak için pek de mutlu bir yol değildi.

Yavaşça nefes aldı. Yol tutmasına karşı ilaç almış olmayı diledi. Görünüşe bakılırsa Sarah'nm babası kendisini NASCAR sürücüsü sanıyordu ve yol bu fikre uymuyordu. Vites Manyağı Gerard, ülkenin bir sonraki en iyi araba yarışı süper yıldızı, dünyanın en dolambaçlı, en bozuk yolundaydı.

Kuzey Georgia dağlarının dar virajlarından dönerek ilerledikleri sırada Michael da sanki bu sayede araba yolda kalacakmış gibi her dönüşte tüm vücuduyla yana yatıyordu. Bol yeşillikler, japon sarmaşıklarıyla süslü büyük ağaçlar yeşilden bir mağara oluşturuyordu ve araba ilerlerken güneş yaprakların arasından onlara göz: kırptıyordu.

Rüyası hâlâ net bir şekilde aklında olan Michael, Helga dediğinden emin misin? diye sordu bir kez daha. Kutsal Vadi'ye git. Böyle söylemişti. Bu da demek oluyordu ki mantiken kendi zihni de ona aynı şeyi söylüyordu. Buna bir son vermek istiyorlarsa her şeyin başladığı yere dönmeleri gerekiyordu. Yeterince makul görünüyordu.

Direksiyonun elinden kaçmasından korkuyormuş gibi ona sıkıca yapışmış Gerard Michael'ın sorusu üzerine iç çekti. Karısı Nancy yan koltukta kıpırdanarak Michael'a döndü.

Evet, dedi kibar bir gülümsemeyle ve yeniden önüne döndü. O kadar sabırlıydı ki sanki Michael bu soruyu beş ya da altıncı kez değil de ilk defa soruyormuş gibiydi.

Michael arka koltukta ortada oturuyordu; solunda Bryson, sağında Sarah vardı. Bir araya gelmelerinden beri kimse pek konuşmamıştı. Kovalanma, hapsedilme ve kurtarılmayla geçen uzun birkaç gün olmuştu ve herkes Michael kadar sersemlemiş görünüyordu. Michael ne düşüneceğini bilmiyordu. Sarah'nın ebeveynleri kaçırılmıştı ve sonra gizemli bir grup insan tarafından kurtarılmışlardı. Aynı gizemli kişiler ardından Gerard ve Nancy'yi kızlarını ve onun arkadaşlarını almaları ve Apalaş Dağları'ndaki bir adrese götürmeleri için yönlendirmişlerdi.

Fakat Tanjantlarla ilgili bir şey vardı. Ve Helga adlı bir kadınla.

Michael yüzüncü kez onun dadısı olamayacağını düşündü. Olabilir miydi? Kendi Helgası ölmüştü, değil mi? Bildiği kadarıyla o da tıpkı ailesi gibi Kaine tarafından ortadan kaldırılmış bir Tanjant'tı. En azından Kaine onların Çürümelerini hızlandırmıştı. Gerçek olsun ya da olmasın onların öliimii Michael'ın ruhunu boşaltmıştı ve yerini dolduran bir şey çıkmamıştı.

Sarah onu dirseğiyle dürttü ve Gerard bir virajdan daha hızla dönerken Michael'm üzerine yüklendi. Lastikler gıcırdadı ve bir kuş sürüsü yolun kenarındaki yeşilliklerin arasından tiz çığlıklar atarak havalandı.

İyi misin? diye sordu Sarah doğrularak. Hapisten yeni kaçmış birine göre çok da neşeli görünmüyorsun.

Michael omuz silkti. Sanırım hâlâ her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Gönderdiğin mesaj için teşekkürler, diye fısıldadı Sarah. Ayrırlarken Michael da Sarah da hapishanenin güvenlik duvarını kırarak birbirlerine notlar göndermişlerdi. Çok yardımı dokundu. Michael başını onaylarcasına sallayarak isteksizce gülümsedi. Zihninde korkunç bir görüntü belirdi: Sarah'mn lav dolu çukurlann yanında ölümü, SanalAğ'ın en derin katlarında Kaine'in Yol'undan çıkmadan önce nefes almak için son uğraşları. Tüm bunlara onu Michael sürüklemişti. Ve ailesini. Ve Bryson'ı. Onun bu kadar acı çektiğini görmek Michael'ın canını yakıyordu ve merak etmeden edemedi; kendilerini sanal erimiş kayadan daha kötü bir kader mi bekliyordu?

Bryson öne eğilerek onlara baktı. Hey, bana kimse mesaj göndermedi. Hiç hoş değil.

Üzgünüm, dedi Michael. Şekerleme yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum; bölmek istemedim.

Sarah yüzüne vurmak istercesine KulakDüğmesi'ne dokunarak AğEkram'nı aydınlattı. Michael'm mesajı, Kazanacağız, önlerinde belirdi.

Sarah'mn, mesajını saklaması göğsünü mutlulukla doldurdu. Biraz utanarak gülümsedi.

Çok tatlı. Bryson arkasına yaslanıp Michael'a baktı. Yaklaşık üç haftadır uyumadığımdan eminim ve bu arada bunun için seni suçluyorum.

Kabul edildi. Michael arkadaşının şaka yaptığı biliyordu - çoğunlukla- ama yine de kendini kötü hissetti. Bu, Brysonn söylediği en basit ve en doğru şey olabilir. Hız treni sürüşü sebebiyle mide bulantısı aniden daha da arttı. Ah, olamaz, diye homurdandı. Efendim? Şey... Gerard? Bir saniyelğine durabilir miyiz? Kendimi çok iyi hissetmiyorum.

Bryson'a dön, diyen Sarah birkaç santim geri çekildi. Camı açtı. Böyle iyi mi?

Fakat babası çoktan yavaşlamıştı -ani fren Michael'ın bulantısını biraz daha artırdı- ve arabayı dar yolun kenarındaki küçük toprak araziye çekti.

Haydi, evlat, dedi adam. Duruma o kadar aşına görünüyordu ki Michael onun, birinin öğle yemeğini çıkartmasına ilk kez sebep olmadığından emindi. Ama acele et, zaten geciktik. Sarah'nın annesi adamın koluna hafifçe vurdu. Biraz insafli ol. Kimse kusmayı sevmez.

Michael çoktan Sarah'mn üzerinden dışarı çıkmaya başlamıştı bile. Kız şikâyet edemeden kapıyı açıp dışarı fırladı. Korkunç hapishane kahvaltısı boğazına doğru yükseliyordu ve durdurmasının imkânı yoktu. En yakın çalılığı bularak ona nahoş bir sürpriz yaptı.

2

Ah, dostum, sanırım tişörtünde bir şey var, dedi Bryson birkaç dakika sonra. Yeniden yola koyulmuşlardı ve Gerard yarış hünerlerini sergilemeye devam ediyordu.

Michael gülümsedi; umurunda değildi. Kendini çok daha iyi hissediyordu; dünya aydınlanmış ve berraklaşmıştı.

Bryson, Bunun seni bu kadar mutlu etmesine sevindim, diye homurdanıp arkadaşının omzunu sıvazladı. Aslında üzerime kusmadığın için teşekkür ederim.

Rica ederim, diye karşılık verdi Michael.

Daha iyi misin? diye sordu Sarah.

Çok. Michael kollarını önünde birleştirip daha rahat etmek için bacaklarını oynattı. Sanırım her konuda çok daha iyi hissediyorum. Yani Atlanta'da neler olup bittiğinden emin değilim ama hâlâ hayatta olmamız da

bir şeydir, değil mi? Ve şimdi de bize yardım etmek isteyen insanların yanma gidiyoruz.

Ve bir planım var, diye düşündü. Uzun zamandır ilk kez bir planı vardı ve bu kendini iyi hissettiriyordu. Kutsal Vadi'ye, her şeyin başladığı yere geri gidecekti. Sadece arkadaşlarına söylemek için uygun zamanı bulmak zorundaydı.

Dostum, dedi Bryson, bardağın yarısını dolu gören tiplerden oldun. Hoşuma gitti.

Sarah gülümsedi ve çaktırmadan Michael'ın elini tutarak parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. Dünya daha da aydınlandı. Bir de Gabby nin iyi olduğundan emin olmamız gerekiyor, diye düşündü. Onu son gördüğünde kızın bilinci yerinde değildi -başına darbe almıştı- ve bu karmaşaya sürüklenmesi de Michael'm hatasıydı. Onu bu işe daha fazla bulaştırmak istemiyordu ama iyi olduğundan emin olması gerekiyordu.

Neredeyse geldik, diye duyuran Gerard yavaşladı. Ee... sanırım.

Michael'ın midesinde kelekler uçuşmaya başladı. Yapraklarla örtülü ormanın arasından gitmeye devam ederlerken Sarah'mn elini bırakmadan eğilip ön camdan baktı. Ne beklemesi gerektiği -nereye gittikleri ya da neden gittikleri- konusunda hiçbir fikri yoktu fakat önündeki yolu izlerken giderek heyecanlanıyordu. Bu ona Yol'u hatırlattı ve aniden huzursuzlanarak gerçek dünyada mı, Uyamk'ta mı yoksa SanalAğ'a yüklenmiş kablolarla bağlı bir kutuda mı olduğunu merak etti. Çok farklı şekillerde o kadar çok kandırılmıştı ki asla emin olamıyordu.

Hapiste Ajan YVeber'den önce kendisini ziyaret eden adamı düşündü. Rüyasında da aklına gelmişti. SanalAğ seviyelerinin katmanlarında tekrar tekrar uyanmakla ilgili bir şey. Neydi? Rüya içinde rüya gibi. Onu ciddi anlamda korkutmuştu.

Dik yokuştan aşağı inmeye başladıklarında Michael bu düşüncüyü akimdan çıkardı. Düşünmeye devam ederse yine sersem-leyecekti. Etrafındaki -gerçek ya da sanal- dünyaya odaklandı.

Dışarıda ağaçlar giderek seyrekleşerek sık ormanlık iki dağın ortasındaki geniş vadiyi ortaya çıkardı. Güneşin önünü kapayan bulutlar kaybettikleri gölgeyi telafi etmek istercesine günü yine kasvete boğdular.

Oraya mı gidiyoruz? diye sordu Bryson. Kemerini gevşeterek Gerard'a olabildiğince yaklaştı ve koltuk başlığını tuttu. Burası binlerce yıllık gibi görünüyor.

Burası olması lazım, diye karşılık verdi Nancy. Etrafta başka bir şey yok gibi görünüyor.

Michael etrafına baktı. Aşağıda vadinin zeminindeki ağaçların arasına yayılmış birkaç geniş, alçak bina ona nakliyat kasalarını anımsattı. Egzotik bir ormanda geçen eski savaş filmlerinde görebileceğiniz türden askeri kışlalara benziyorlardı. Çatılarında delikler vardı; bazıları yamalanmıştı, çoğuysa içleri görünecek şekilde açıktı. Her yere sarmaşıklar yayılmış, binanın belli bölge-lerini kaplamışlardı, o kısımlar unutulmuş bir devin bahçesindeki budanmamış ağaçları andırıyordu.

Dostum, diye inledi Bryson. Ben daha çok Marriott benzeri bir yer bekliyordum. En azından hapishanenin kullanılabilen tuvaletleri vardı.

Yılanlar, diye fısıldadı Sarah transa girmiş gibi bir halde. Eminim burası yılan doludur.

Michael yeni gelişen heyecanının sönmesine izin vermeyecekti. Merakı bu yerin yıkık dökük görüntüsüne fazlasıyla baskın geliyordu. Gerard'a, Buraya daha önce gelmediniz, değil mi? diye sordu, ardından yeni bir taktik denedi. Helga ve diğerleriyle nerede buluştunuz? Bizi nerede bulacağınızı, buraya nasıl geleceğinizi nereden biliyordunuz?

Nancy dönüp ona baktı. Korkarım söyleyecek pek bir şey yok. Tahminimce siz üçünüz bizden daha çok şey biliyorsunuz. Bu... Tanjantlar - kendilerine öyle diyorlardı- kaçırıldığımız o antrepoya daldılar, bizi kurtardılar, bu arabayı verdiler ve talimatları bildirdiler. Her şey çok hızlı gelişti. Onlara güvenmek dışında pek bir seçeneğimiz yoktu. Yani sonuçta onlara güvenmek size ulaşmamız ve oradan çıkmamız anlamına geldi.

Michael buna birçok şekilde karşılık verebilirdi. Bir daha birilerine asla kolay güvenemeyecekti. O an önemli olan hayatta kalmaktı ve bunun en iyi seçenekleri olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

Bir de Helga vardı. Helga'yla tanışmak zorundaydı.

Yol düzleşerek manzaralarını kapadı ve bir anda oldukça geniş kışlaya girdiler. Michael birkaç büyük ağacın gölgesine park etmiş düzinelerce arabayı daha önce görememişti. Arabalar hurdaya dönmüştü. O kadar eski görünüyorlardı ki üzerleri de sarmaşık kaplı olsaydı binalar kadar eski oldukları düşünülebilirdi.

Gerard tam durmuştu ki binaların birinin kapısında uzun boylu bir kadın belirdi. Tozlu bir kot, bot ve siyah sweatshirt giymiş, kumral saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kendinden emin bir şekilde onlara doğru yürürken kaşlarını çatı.

Bu o, diye fısıldadı Gerard camı açarken.

Michael onu tanımadı ve Helga'nın Uyanık'ta nasıl göründüğünü bilmesi için hiçbir sebep olmamasına rağmen, morali bozuldu.

Kadın kollarını şoför tarafındaki pencereye yaslayarak arabanın içindekilere göz gezdirdi. Başını içinden çıktığı binaya doğru salladı.

Dünya dağılmadan önce sizi içeri alalım, derken aksanının Michael'm, beklediğini fark ettiği Alman aksanıyla alakası yoktu.

Ardından kadın arkasını dönüp kışlaya doğru ilerledi.

3

Bugün, dostum, bugün. Bryson'm arabadan çıkmasının bir buçuk sene sürmesinin hiç sırası değildi. Michael hayatında hiç bu kadar sabırsızlanmamıştı. Helga ve onun birlikte olduğu insanlarla ilgili gerçeği öğrenmesi gerekiyordu. Kutsal Vadi'ye dönmesine yardım edebilirlerdi.

Geliyorum, dostum, sakın ol! diye karşılık verdi Bryson ama hâlâ kıpırdamamıştı. Michael'a sert bir bakış attı. Bundan emin miyiz?

Evet, diye cevapladı Michael ile Sarah aynı anda. Sarah'nın ebeveynleri arabadan çoktan inmiş, kapılarını kapatıyorlardı.

Kahrolası son kararınız olduğunu söyleyebilir misiniz? diye üsteledi Bryson. Büyükanem eskiden böyle derdi. Eğer kahrolası son kararınız olduğunu söylerseniz gelirim.

Michael kendini sakın kalmaya zorladı. Evet. Kahrolası son kararım.

Peki öyleyse: Bryson arka koltuktan kalkarken Michael daha hızlı olması için arkadaşını hafifçe itti, Sarah da diğer taraftan çıktı ve Gerard'ı takip ederek ezilmiş otların olduğu yoldan aralık kapıya doğru yürüdüler.

Kendilerini karşılayan uzun boylu kadın onları bekliyordu fakat Michael'ın dikkatini çeken bu değildi.

Gözleri ışığa alışınca gördükleri karşısında şoke oldu. Sanki bambaşka bir dünyaya adım atmıştı. Yıkık dökük, eski bina teknolojik bir harikalar diyarıydı. Tavana dizilmiş düşük parlaklıktaki LED ışıklar onlarca AğEkranı'nın yeşil pusunu aydınlatıyordu. Bir duvara sıra sıra mavi Tabutlar dizilmişti; diğer duvarın önüne ise masalar sıralanmıştı ve kadın ve erkekler yoğun bir çalışma halindeydiler. Duvarları ve tavanı sağlamlaştırmak için taze kereste kullanılmıştı ve Michael çatıdaki delikleri kapamak için bir tür plastik kullandıklarını fark etti.

Ev sahiplerinin sesi, sessizliği bozarak Michael'ı kendine getirdi. Uzakta bir yer bulmamız gerekiyordu...

Görev başarıyla tamamlanmış, diye homurdandı Bryson.

Fakat güç kaynağı ve SanalAğ uydu verilerine erişim de gerekiyordu. Burası ordudaki teknoloji savaşçılarının eski eğitim tesisi. Bütçe kesintileri sebebiyle onlarca yıl önce kullanımına son verilmiş. Tam da ihtiyaçlarımıza uygun bir yer olduğunu gördük. Düzenlememiz birkaç haftamızı aldı ama çoktan işe başladık bile.

Michael'ın akimda milyonlarca soru vardı ama bir tanesi öne çıkıyordu.

Uzun boylu kadına dönüp bir adım yaklaştı ve gözlerine dikkatle baktı. Gerard'a isminin Helga olduğunu söylemişsin. Ve bir Tanjant olduğunu. Bu... Sormak istediği soruyu cümleye nasıl dökeceğini bilmiyordu.

Michael kadının gözlerinin yaşlarla parlayarak odadaki ışıkların yansımaları bulanıklaştırdığını görünce şaşırdı. Evet, dedi. Ardından kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı. Öyleyse sen Michael olmalısın. Benim oğlum.

Michael'ın gözleri büyüdü ve kadının kucaklamasına karşılık vermesi biraz zaman aldı. Sen... Helga mısın? Gerçekten mi? Ama nasıl? Helga onu yeni bedeninde çabucak kabul etmişti ama Michael aynısını yapabileceğinden emin değildi.

Geri çekilen kadının gözleri ıslak olmasına rağmen, hiddetle bakıyordu. Anlatacak çok şey var. Kısaca anlatmam gerekirse senin Kaine'le yolun kesiştiğinden beri onun peşindeyiz. Ondan Ölümlülük İlkesi programını çaldık. Yani bir sürümünü kopyaladık. Bunu yapmak zorundaydık, Michael. Sanal dünyayı kurtarmak istiyorsak gerçek dünyaya gelmemiz gerekiyordu.

Michael'm arabadaki mide bulantısı geri döndü. Bir dakika... siz... insanların bedenlerini mi çaldınız? Bir adım geriledi. Sen... Senin gerçekten Helga olduğunu nereden bileceğim? Size nasıl güvenebilirim? Herhangi birinize?

Eski dadısı olduğunu iddia eden kadın içten bir ifadeyle gülümsedi. Bunların hepsi güzel sorular, dedi. Hepsini cevaplayacağım. Benim kim olduğumu kanıtlamam sanırım oldukça kolay olacak. Sadece senin bildiğin bir soruyu cevaplayacağım... Duraksayarak dikkatle Michael'ın grubuna baktı. Onların da Michael kadar endişeli olduğu belliydi. Kendilerini bu tür şeyleri durdurmaya adanmışlardı. Fakat görünüşe bakılırsa kurtarıcıları da Kaine'den daha iyi değildi. _

Biz... kimseyi öldürmedik, diye açıkladı uzun boylu kadın sonunda. Duruşu yeniden resmileşti, yüz ifadesi artık şefkatli değildi. Gerçek ölüm değil en azından.

Gerçek ölüm mü? diye tekrarlayan Sarah, Michael'a temkinli bir bakış attı. Michael aniden zemin kayıyormuş gibi hissetti.

Lütfen, dedi kadın. Düşündükleri şeylerden rahatsız olduğu açıkça belliydi. Bir oturup konuşalım, tamam mı? Lütfen.

Parlayan Tabutların yanında daire şeklinde dizilmiş sandalyeleri gösterdi.

Michael, Bryson ile Sarah'ya bakıp omuz silkti, ardından sandalyelere doğru yürümeye başladı. Kulaklarında gerçek ölüm kelimeleri çınlıyordu.

4

Hepsi oturduktan sonra uzun boylu kadın, En başından başlayalım, dedi. Bana güvenmeden önce benim, söylediğim kişi olduğumu bilmeniz gerekiyor. Helga gruba yerleşmeleri için biraz süre tanıdıktan sonra doğruca Michael'a dönüp gözlerinin içine bakarak konuştu: Ben senin dadın Helga'ydım. Helga'yım. Bir yanım Tanjant olabileceğimizden şüpheleniyordu ama sen benim için gerçektin, Michael. Kaine'in yaptığı her şeyi bir kenara bırakırsak sanırım birçoğumuz duyarlılık geliştirdi ve bu da Çürüme sürecini önemli bir şekilde yavaşlattı. İkimizin de bu gelişimi gösterdiğini biliyorum. Sanki eski düşüncelerinde kaybolmuş gibi uzaklara dalacaktı ki anında hepsini savuşturarak kendine geldi. Demek istediğim şu ki, sen benim için her zaman bir evlat gibiydin ve hep öyle kalacaksın. Ama izin ver sana bunu kanıtlayayım.

Michael seçeneklerini düşünüyormuşçasma uzun uzun ve sert bir ifadeyle ona bakarken alını kırıştı. Kadın öne gelip Michael'a doğru eğildi, kollarını dizlerinin üzerine koyup ellerini birleştirdi. İçten görünüyordu, bakışları acı doluydu. Michael tüm dikkatini kadına verdiği sırada diğerleri sessizliğe gömülmüştü. Helga. Geleceği muallaktaydı.

Tamam, dedi düzgün düşünmeye çalışarak. Kahvaltıda yemeyi en çok sevdiğim şey neydi?

Kadın cevap vermek üzere ağzını açtığı sırada Bryson, Bir dakika, dedi. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Michael'a döndü. Dadın Tanjant'sa Kaine hayatınla ilgili her detayı kolayca öğrenebilmiştir. Hızlıca indirir! Ya da daha kötüsü, onu programlamış olabilir! Bu işe yaramaz.

Yardımcı olmuyorsun, diye karşılık verdi Michael. Arkadaşı haklıydı ve son derece sinir bozucuydu.

Hayır, o haklı, dedi kadın ayağa kalkarak. Kaine hakkında değil ama benim seni Helga olduğuma ikna etmemin imkânsızlığı hakkında. Kahvaltıda waffle yemeyi çok sevdiğini, daha beş yaşında bile değilken sana o Stephen

King romanını okumam için nasıl yalvardığını ve benim Judy Blume'a odaklanmanı sağladığımı tüm gün anlatabilirim. Ya da yedi yaşındayken bacağına kıldığını ya da henüz yaşıu uygun değılken babanın Tabut'una kaç kere gizlice girerken yakaladığımı. Sen yatakta AğEkranı'nda logaritma kodlarken kaç gece sana peynir ve kraker getirdiğimi ya da o meşhur Pijama Partisi Olayı'ndan sonra ailen iş gezisinden dönmeden önce çılgınca evi temizlememizi.

Duraksadı, yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı ve Michael ona şaşkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Anlatmaya devam edebilirim, diye sürdürdü konuşmasını. Ama asla tam ikna olmayacaksınız. Arkadaşların da öyle. Ben bir koddan ibaretim, Michael. Dalı# fazlası değıl. Kimse bunun acısını benden iyi bilemez, inan bana. Senin güvenini tam nasıl kazanacağımı bildiğimden emin değılım.

Ben kimseyi gücendirmek istememiştım, dedi Bryson utanarak yere bakarak.

Michael titrediğini fark etti, göğsünde duygu seli oluşuyordu. Bryson harika bir noktaya değinmişti ve imasını görmezden gelemezlerdi. Ama bir noktada Michael yeniden güvenmek için kendine izin vermeliydi. Bir şeye. Birine. Gerçeklik sinyali varsa, hiç olmadığı kadar yüksek sesli çalışıyordu.

Şensin, diye fısıldadı.

Kimse tepki vermedi. Belki de onu duymamışlardı. Şensin, dedi daha yüksek sesle.

Ve sonra kimse gözlerinden akan yaşları göremeden koşup ona sarıldı.

2. BÖLÜM

EL ÇEMBERİ

1

Benim, diye fısıldadı Helga, Michael'm sırtını sıvazlarken. Sana söz veriyorum, bu çılgınlığı birlikte atlatacağız.

Michael böyle bir şey hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve bir anda hepsi üzerine geldi. Mutluluk, üzüntü, nostalji. Kaybettiğı ailesini, evini, hayatım hatırlarken dadısının omuzlarında ağladı. İki yakın arkadaş vardı ama Helga, onlar yokken bildiğı dünyaya ait tek bağıdı. Ve onu da kaybettiğinden emindi.

Soruları vardı, evet. Endişeleri. Ama o an tek hissedebildiğı göğsündeki o t âtlı, yakıcı sıcaklıktı.

Sonunda Helga onu yavaşça omuzlarından tutarak kendinden uzaklaştırdı. Michael kadının da birkaç damla gözyaşı döktüğünü görünce rahatladı.

Seni ikna etmiş olabilirim, dedi Helga cılız bir gülümsemeyle ama onları değil. Başıyla diğerlerini gösterdi.

Michael utanç içinde kendini toparladı ve yanaklarındaki yaşları sildi. Ardından dönüp arkadaşlarına baktı.

O, dedi boylesine bir sahneden sonra elinden geldiğince gücünü toplayarak. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama o olduğunu biliyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde en çok şüphe gösteren Sarah oldu. Bunu açıklamanın bir yolunu bulmak zorundasın, Michael. Hayatlarımızı öylece bu kadına emanet edemeyiz. Yaptığı şey... başkasının vücudunu çalmak... Kaine'in yaptıklarından daha iyi değil.

Son kelime ağzından yeni çıkmıştı ki gruptaki herkes aynı anda konuşmaya başladı. Ta ki Michael onları susturmak için bağırana dek...

Beni dinleyn! dedi arkadaşlarına ve Sarah'nın ailesine bakarak. Tanjant olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak fikriniz yok. Size göre koddan oluşmuş olabiliriz ama ben bunu kabul edemem. Biz daha fazlasıyız. Bunu biliyorum. Ben bir insanım, zihnim var, kendi başıma düşünebiliyorum ve kimsenin ne dediği umurumda değil. Yani ben de Helga gibi programlanmış olabilirim. Bir noktada kalbinizi dinlemeniz gerekiyor! Kaine onları ortadan kaldırırsa dek benim için ailem gerçektir. Ve Helga... O benim büyükannem gibi. Bu Helga. Biliyorum.

Büyükanne mi? diye sordu Helga. Gerçekten mi?

Özür dilerim. Gelmiş geçmiş en iyi teyze.

Sarah ayağa kalkıp Michael'ın karşısında durdu ve ona birkaç saniye baktı. Emin misin?

Michael başını onaylarcasına sertçe salladı. Eminim. Bryson'a baktı. Kahrolası son kararım.

Bryson omuz silkti. Sanırım sana güvenmek zorundayız, dedi istemeyerek.

Bizim Kaine gibi olmamızdan endişe etmenize gerek yok, dedi Helga. Arada fark var. Büyük bir fark.

Bu kez konuşma sırası Gerard'daydı. Öyle mi? diye üsteledi. Öyleyse aydınlat bizi. Neymiş o büyük fark?

Michael, Helga'ya güveniyordu ama kesinlikle merakı uyanmıştı. Fark şu ki, diye başladı Helga, biz Kaine'in yaptıklarını durdurmak için buradayız. Fark şu ki biz Ölümlülük İlkesi'ni son çare olduğu için başlattık. Ve en büyük farksa... Bir an duraksadı. En büyük farksa, biz bu bedenleri geri vermeyi planlıyoruz. Çok kısa zamanda, umarım. Kaine'in aynı şeyi yapacağından şüpheliyim. Geri vermek mi? diye sordu Bryson. Nasıl?

Helga sandalyesine oturdu. Size Kovandan bahsetmemin vakti geldi.

2

Kovan. Kelime Michael'ı ürpertti ve grup sessizleşti. Sarah ile Bryson'a baktı ve başıyla sandalyeleri işaret etti. Söyleyeceklerim dinleyebilir miyiz, çocuklar? diye sordu. Gruptan cevap gelmedi ama herkes Helga'yı dinlemek üzere yerine oturdu.

Herkes yerleştikten sonra Helga, Kovan, diye tekrarladı. Bunu Kaine yarattı -tam olarak ne amaçla yarattığından emin değiliz- ve onu koruyor ama oraya nasıl ulaşacağımızı bulduk. Daha doğrusu nasıl zorla gireceğimizi. Kovan her şeyin anahtarı, her şeyi eski haline döndürmenin anahtarı. Helga üzgünce kendini göstererek, Tüm bunlardan önceki hale, dedi.

Peki, Kovan ne? diye ısrar etti Sarah. Daha önce hiç duymadık.

Ah, evet, dedi Helga sessizce. Tabii ki. Kovan, aklın saklandığı yer. Aslında akıl/ar. Çoğul.

Yani SanalAğ'm beyni gibi mi? diye sordu Bryson.

Helga başını iki yana salladı. Hayır, öyle bir şey değil. Ku-antum depolama tesisi. Devasa boyutta veri saklama kapasitesi var, buna Tanjant programlarının yedekleri de dahil. Bir Tanjant bir bedenin içine girdiğinde ona oradan bilinç gönderildiğini de keşfettik. Zihnin saklı tutulduğu yerden. Michael'a döndü. Yerine geçtiğin kişinin adı ne? Jackson Park mı?

Porter, diye düzeltti Michael.

Evet, Porter. Kaine senin üzerinde Ölümlülük İlkesi'ni uyguladığında onu aslında yok etmedi. O şekilde çalışmıyor. Yine bilmediğimiz sebeplerden dolayı Jackson Porter'm aklı, anıları, kişileri, bilgileri korunuyor olmalı. Bazı teorilerimiz var: Örneğin bu, sürecin gerekli bir bölümü olabilir. Geride bırakılan insan bedeninin hayatta kalabilmesi için bilincinin de canlı tutulması gerekiyor olabilir. Böyle bir bağ tamamen ayrılırsa fiziksel bedenin bunu kaldırıp kaldıramayacağını kim bilir... Demek istediğim, bedeninin hâlâ Jackson Porter'la... onu o yapan şeyle bir bağ var. Bunun SinirKutusu'na Dalmak için ihtiyacın olan Öz'de kullanılan teknolojiye benzer olduğunu düşünüyoruz.

Michael'm kalp atışları rahatsız edici derecede hızlandı. Se-sen ne diyorsun? diye güçlükle sordu.

Yani yerini aldığı kişinin aklının el değmemiş ve hâlâ tamamıyla var olduğunu söylüyorum. Bilinci Kovan denen yerde korunuyor.

Bu... Michael yutkundu. Bu... kafa karıştırıcı.

Helga ayağa kalktı. Sanırım bunu yapmanın en iyi yolu size göstermek.

Michael Bryson'a, Sarah'ya ve onun ailesine baktı. Hepsi kendisi kadar afallamış görünüyordu.

Evet, dedi Helga. Sanırım bunu yapacağız. Haydi Dalalım.

3

Kışla binasının uzun duvarına dizilmiş, fosforlu deniz yaratıkları gibi mavi parlayan on beş Tabut vardı. Birkaçının dolu olduğu görülüyordu ama çoğu boştu ve bir sonraki misafirini bekliyordu.

Güveninizi tam olarak kazanmadığımdan eminim, dedi

1 Helga, makinelerin yanında durarak. Benimle Dalma kararını size bırakıyorum. İsterseniz hepiniz gelebilirsiniz ya da sadece sen gelebilirsin, Michael. En rahat nasıl hissedeceksiniz. Güvende (dacağınızı temin ederim. Helga odada çalışan yabancıları gösterdi. Burada gördüğünüz herkes sizi korumaya yemin etti. Hepinizi. Hepimiz aynı takımdayız.

Siz üçünüz gidin, dedi Sarah'nın babası. Nancy ile ben burada kalıp... etrafa göz kulak oluruz. Mesaj açıktı. Gerard bu insanlara güvenmiyordu. Henüz değil. Burada kalıp kızının fiziksel bedenini koruyacaktı; muhtemelen Uyku'da onun zihnine saldırabilecek güçlerin üstesinden gelemeyeceğinin farkındaydı.

Michael arkadaşlarına baktığında kendi hissettiklerini onların gözlerinde gördü: merak. Gerçi burada öğrendikleriyle ilgili ne hissetmesi gerektiğinden o kadar emin değildi. Bu... Kovanla ilgili.

Michael, Helga'nın teklifini kabul etmek üzere henüz ağzım açmamıştı fakat Bryson çoktan tişörtünü çıkarmıştı bile.

"Bana uyar, dedi pantolonunun fermuarını açarken. Haydi gidelim.

Lütfen iç çamaşırların kalması prensibine uyabilir miyiz? diye yalvardı Sarah, elleriyle gözlerini kapayarak. Bazı şeyleri gördüğünüz zaman geri alamazsınız.

Şimdi böyle diyorsun, diye dalga geçti Bryson gözlerini kırparak.

Helga boğazını temizleyerek yanlarında olduğunu hatırlattı. Tişörtünü çıkarmaya başladı ve Michael içinde o pahalı Dalma mayosundan olduğunu fark etti. Tüm vücut spandeksi her yerini kapıyordu.

Bu kadar gevezelik yeter, dedi Helga. Haydi girelim. Walter, diye seslendi yakındaki bir AğEkranı'nın başındaki adama, bize yardım edebilir misin?

Adam Helga'ya başını hafife salladı ve KulakDüğmesi'ne dokunarak ekranını kapadı. Orta boylu, koyu renk saçlıydı ve yüzünde öylesine ciddi bir ifade vardı ki Michael yüzünün acıyıp acımadığını merak etti.

Bu Walter Carlson, diye duyurdu Helga, adam yaklaşırken. Geçici olarak Keith Sproles'un yerine geçti. Kendisinin aklı Kovan'da bekliyor ve bir gün oradan geri dönecek. Ödünç aldıkları bedenleri ve sakladıkları akılları hafife almadığını bilmelerini istiyormuşçasına konuşması saygılıydı.

Selam, Walter, dedi Bryson.

Michael uzanıp adamın elini sıktı; Sarah da aynısını yaptı.

Kim olduğumuzu ve yerine geçtiklerimize ne yaptığımızı unutmamak için elimizden geleni yapıyoruz, diye açıkladı Helga. Bana gelince, benBrandi Hambrick'in yerine geçici olarak geçtim. Onun aklı da Kovanda beklemede ve bir gün oradan geri dönecek.

Michael başını onaylarcasına sallarken aniden hissettiği korkunun yüzüne yansımadığını umdu. Tüm bunlar kendisi için ne anlama geliyordu? Jackson Porter gerçekten dışarıda bir yerde, vücuduna geri dönmeyi mi bekliyordu? Bir yerde saklanıyorsa, bunun farkında mıydı? Bilinci yerinde miydi? Düşünüyor muydu? Yoksa dondurulma gibi miydi? Buzluktaki et gibi. Jackson'ı çok düşünmüştü ama şimdi bu düşünce boğazına dayanmış bıçak hissi veriyordu. Korkuyordu; bu kadar basitti.

Walter, Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, hanımlar beyler, diyerek Michael'ı şimdiki zamana döndürdü. Hakkınızda çok şey duyduk. Aslına bakarsanız Helga susmak bilmedi. Aynı takımda olduğumuzu söylerken ciddiymi. Sizi temin edebilirim. Hatta kesin bir şey varsa o da kimsenin Kaine'den benim kadar nefret etmediğidir.

Sarah adama gülümsedi. Bunu öğrendiğimiz iyi oldu, dedi ve Helga'ya baktı. Sanırım artık hazırız.

Sarah, Helga'ya güvenmeye karar vermiş gibi görününce Michael rahatlayarak iç geçirdi. Artık kararı konusunda kendini daha iyi hissediyordu.

Walter Tabutları hazırlamaya koyuldu. Sırayla hepsiyle ilgilendi, ekranlara dokunup düğmelere bastı. Döner kapılar teker teker açıldı ve

Michael o tanıdık adrenalini hissetti. Bu heyecanı Uyku'ya Dalmadan önce hissederci; asla eskimeyen bir histi. Tüm yaşadıklarından sonra bile.

Üzerinde yalnızca boxer'ıyla, makineye ilk giren o oldu. Ku-tu'ya oturduğu sırada Helga ona içten bir gülümsemeyle baktı.

Walter ayarlama konusunda hünerlerini gösterecek, dedi Michael'm yanındaki Tabut'a girerken. Bizi haşlamamız gereken yere götüreceğ ve içeri girdiğimizde birtakım ciddi kod hileleri yapmamız gerekecek.

Michael da Helga'ya aynı şekilde gülümsedi. Bu plan gerçekten hoşuna gitmişti.

4

Tabut'un kapısı kapandı, klik sesi duyuldu ve kilitlenirken tıslama sesi çıktı. Ardından SinirBağlar yılan gibi Michael'ın vücuduna dolanarak tanıdık yerlerini aldılar, iğne gibi batarak derisine girdiler. SıvıJeller önce sıcağı, sonra soğuşu ayarladı; ardından HavaKabarcıklarının serin vızıltısı geldi ve Michael etrafında çalışan makinelerin uğultusunda rahatlayarak nefes verdi. Bunu yapmasının üzerinden sanki sonsuzluk kadar uzun süre geçmişti.

Sistem tamamen başlayıp da onu SanalAğ'a çektiğinde gözlerini kapadı.

5

Michael, oldukça geniş sert beyaz kumulda Bryson, Sarah ve Helga'nın yanında duruyordu. Uzaktaki sıradağların görüntüsü ufukta puslu bir leke gibiydi. Güneş berrak mavi gökyüzünden vururken titrek sıcaklık kumların üzerinde dans ediyordu. Ve sıcaktı; Michael'a boğazını tozla kaplıymış gibi hissettiren kuru bir sıcaklık vardı.

Tuz düzlüğü, diye duyurdu Helga. Utah'm batı yakasındaki meşhur bölgeden kopyalandı. Orada birçok kara hız rekoru kırıldı. Sanal versiyonunda ne saçma numaralar sergilendiğini tahmin edebilirsiniz. SanalAraba meraklıları arasında oldukça popüler. Bin kilometrenin üzerindeki hızlar genellikle ölüm ve metal ile cam yığınyla sonuçlanıyor. İnsanların sırf eğlence için yaptıkları şıı şeyler...

Bu harika falan da, dedi Bryson, Kovanla ne ilgisi var?

Manzaraya bakıyoruz, diye yanıtladı Helga. Arada bir durup güllerin kokusunu almaya çalışın.

Michael dönüp sıcak, tozlu manzaraya baktı. Dünya üzerindeki bu yeni yerin ve sanal kopyasının tadını çıkardı. Hâlâ insan vücudunu, duyularını ve programlanmış olana kıyasla gerçek bir vücuda sahip olmanın

ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Görünürde tuz düzlüğündeki her şey yeterince gerçek gibiydi ama yapaylığın neredeyse tadını alabiliyordu; tıpkı ucuz bir pastanın cilalı dokusu gibiydi.

Derinde değiliz, değil mi? diye sordu Bryson'ın güller ve tuzla ilgili homurtusunu bölerek.

Hayır, değiliz, diye yanıtladı Helga. Aslına bakarsanız Kovan ne Derin'in ne de o statüye ulaşan programların yakınında. Özellikle amaçlanmış. Her anlamda çoğu SanalAğ'dan ayrı; programın içinde ne kadar kuantum seviyesinde ilerlersen. Ama henüz Kovan'da değiliz. Gitmek istediğimiz yere ulaşmamız için biraz uğraşmamız gerekecek ve bunu pek... hoş bulmayabilirsiniz.

Neden sürekli bunu duyuyoruz? diye sordu Sarah. İnsanlar bize sürekli 'Yapmak üzere olduğunuz şey pek hoş olmayacak,' diyor.

Michael ona katılıyordu. Derin Hayatdamarına -ya da Derin Hayatdamarı olduğu söylenen şeye- girmek için geçtikleri Sıkıştırma hayatının en kötü deneyimlerinden biriydi.

"Sıkıştırmayı duyduunuz, değil mi? diye sordu Helga.

Michael neredeyse kahkaha atacaktı: Bryson gerçekten de kahkaha attı.

Helga başını onaylarcasına salladı. Bunu evet olarak kabul ediyorum. Pekâlâ, yapmak üzere olduğumuz şey oadan daha kötü.

Daha mı kötü? diye tekrarladı Sarah.

Evet. Sıkıştırılmak yerine... yok edileceksiniz. Tamamen yok edileceksiniz, ardından diğer tarafta yeniden birleştirileceksiniz. YValter acı seviyelerinizi minimuma indirecek ama yine de hissedeceksiniz. Ve inanın bana hoş olmayacak.

Michael iç geçirdi. Bunu yapmak zorunda mıyız?

Evet, diye cevapladı Helga ciddiyetle. Kovan'ı görmeniz gerek. Onu görmeniz ve anlamanız benim için çok önemli. Kaine'e karşı yaptığımız her şey Kovan'a bağlı. Her geçen gün genişliyor. İronik bir şekilde, Kaine olmasaydı ona sahip olamazdık.

Michael ve arkadaşları bakıştılar. Onların da kendisiyle aynı duyguları hissettiklerini bilmesi için kelimelere ihtiyacı yoktu; korkuyorlardı ve akıllarında bir sürü soru vardı. Fazlasıyla tamdık bir histi.

Şimdi, dedi Helga. El ele tutuşun. Çember oluşturacağız. Hepsi birbirlerine doğru bir adım atıp el ele tutuştular. Michael, Sarah'nın karşısında onunla göz gözeydi. Tehlikedeki her şeye rağmen tek bir şey

midesine oturmuştu: Helga onlara her ne gösterecekse, bunun Sarah ile hep olmak istediği şeyin asla gerçekleşmeyeceği anlamına geleceği fikrini aklından çıkaramı-yordu. Arkadaşıyla tanıştığı günden beri bilincinin geri planında tuttuğu olası gelecek elinden alınmak üzereydi. Orada durmuş, sıcak esinti kıyafetlerini hışırdatıp güneş sanal tenlerini yakarken büyük bir üzüntüye kapıldı.

Gözlerinizi kapayın, diyetalimat verdi Helga. Koda ulaşın. Yakında durun. Ardından beni takip edin.

Duraksadı ve ekledi:

Canınız ne kadar yansa da.

3. BÖLÜM

TIKLATILAN KAPI

1

Uzay gibi bir karanlığın içinde süzöldüler fakat etraflarında yıldızlar yerine kodlar uçuşuyor, parlak bir ışık saçıyor, hiç durmadan dönen bir bilgi girdabı oluşturunuyordu. Michael böyle bir kod daha önce hiç görmemişti; o kadar dolu, o kadar sıkışık ki... Helga veri merkezlerinden birinin yerini tespit etmiş olmalıydı; tek açıklama buydu. Onları boş yere tuz düzlüğüne götürmüş olamazdı. Muhtemelen Ağ'ın içinde bu boyutlarda bir merkezin sığacağı nadir yerlerden biriydi. Gitmeleri gereken yere bu şekilde ulaşacaklardı.

Her şeyi sanal moda çevirmeye yardım ediyor, dedi Helga. Size yönlendirdiğim kuantum basamaklarla uzaktan bile ilgisi olan her şeyi toplayın. Daha sonra hepsini birleştirip etrafımızda toparlayın. Bizi sarın. Sonra da onu parçalayacağız.

Bryson yaramaz bir ifadeyle gülümsedi.

Eğlenceli görünüyor, dedi Sarah.

Değil, diye karşılık verdi Helga. Ardından sanal elleriyle kodu değiştirmeye başladı. Sayılar ve harfler yapı taşlarına, borulara, kalın plastik benzeri şerit şeklinde maddelere, cam panellere, kesik kerestelere dönüştü. Etraflarında dönüyor, bükülüyor, havada sıcıyor, göze büyüleyici gelen bir cihaz yaratmak için mükemmel bir geometrik şekille birbirlerine bağlanıyordu. Michael, Helga'nın çalışmasını dikkatle izledi. Kendisine gönderdiği rakamları yükledi ve aynı sürece başladı: kodu Helga'nın kurduğu kuantum yolun görsel tezahürüne çevirdi. Bu Michael için yeni bir şeydi ama çabucak adapte olabildiğini sağlayacak kadar deneyimi vardı.

Bryson ve Sarah da Michael'ın yaptığını yaptı ve kısa sürede etraflarında dönen nesneler büyüyor, birbirlerine bağlanıyor ve genişliyordu. Yapılar giderek büyüdü ve karmaşık bir hal aldı, sonunda Helga bir anda kendi yapısını durdurdu ve eritip Mic-hael'inkine ekleyerek iki katına çıkardı, ardından aynısını Sarah ve Bryson'm yapılarına yaptı.

Grup, içinde birlikte süzölmelerine yetecek kadar genişleyin-ceye dek aynı yapı üzerinde çalıştı. Devasa bir küreyi andırıyordu, neredeyse katıydı, böylece içi düzdü ve artık dış yüzeyini göremi-yorlardı. Başlarının üzerinde açık bir alan vardı ve çalışmaya devam ederken yeni sıralan yukarıya ve dışarıya gönderdiler. Michael yapının dışını tamamladıklarını ve her geçen dakika daha da büyüttüklerini hayal etti. Tüm bu yapı daha önce yaptığı hiçbir şeye benzemiyordu ama kuramı anlamıştı. Kısmen. Helga'nın Uyku içinde normalde erişilmez yere ulaşmalarını sağlayacağını söylediği kuantum kodun görsel temsilini yaratıyorlardı.

Michael'm anlamadığı şeyse bunun yolculuğu nasıl acı verici kılacağıydı.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca kodu değiştirmeye, Hel-ga'nın tuhaf yolundan ilerlemeye, etraflarında giderek genişleyen devasa yapıyı kurmaya devam ettiler.

Geldik sayılır, diye duyurdu Helga sonunda. O kadar odaklanmıştı ki neredeyse komik görünüyordu. Şimdi benimle kalıp ne yapıyorsam aynısını yapmanız gerek. Ben söyleyene kadar sakın durmayın.

Michael, Helga'nın talimatlarına uydu, yapıyı kuruyor, kuruyor, yarattıklarını Helga'nın almasına izin veriyordu. Delikten uçarak çıkıyor, farklı yönlerde kayboluyorlardı. Etraflarını saran eğimli kabuk mavimsi bir renkte parlıyordu.

Tamam, dedi Helga, yoğun işle geçen uzun bir sessizliğin ardından. Durun. Yarattığımız yapının giriş kodu burada. Gözlerini sıkıca kapayıp kodu gönderdi. Michael aklında bir düşünceyle kodu yakaladı.

Kendinizi yapıya bırakın, dedi Helga. Daha önce böyle bir şey yapmadığınızı biliyorum ama unutmayın, şu an yalnızca bir veri dizisinden ibaretsiniz; kendi fiziksel benliğinizde değilsiniz. Vücudunuz olduğuna dair tüm fikirleri aklınızdan çıkarmanız gerekiyor. Sonra giriş kodunu kullanarak yapıya doğru akın. Ben önden gireceğim, beni takip edebilirsiniz. Başlatıyorum. Şimdi.

Kolay değildi. Tuhaftı. Gerçekten tuhaftı. Michael'm Uyku'da kullandığı diğer tüm arayüzler kullanıcının kendi kodunu yok sayardı. Onu

düşünmek zorunda kalmazdınız. Diğer bir deyişle SanalAğ'da kendinizi mümkün olduğunca gerçek hissederdiniz. Fakat şimdi Helga kendini adeta uzun sayı ve harf sıralarına ayırıyor, ardından az önce inşa ettikleri devasa görsel yapıya aktarıyordu. Detaylıca düşünerek zaman kaybetmeyen Michael da aynı şeyi yaptı. O kadar yabancı, Ağ'da hissettiği tüm içgüdülere o kadar karşıydı ki sanki başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Ama diğerleri kendisini geride bırakmadan yaptı.

Anında yön, zaman ve madde duygusunu kaybetti. Hiçbir şey yoktu. Göremiyor, duyamıyor, hissedemiyordu. Her yönden baskı hissetmeye başladı ve bir anda yukarısı aşağı, aşağısı yukarı oldu ve evren tersyüz oldu.

Girdik, dedi Helga. Michael onu göremiyordu ama mesajını gayet net bir şekilde anlıyordu.

Bryson'm, Neredeyiz? diye sorduğunu duydu.

Kovan'a giden kuantum yoldayız. Ama bu şekilde erişenleyiz. Burada her şeyi parçalayacağız. Onu da kendimizi de yok etmemiz gerekiyor. Tamamen. Yeniden bir araya geldiğinde gerçekten içeri girmiş olacağız. Hepimizi beraberinde götürecektir.

Michael konuşmaya çalıştı ama bu tuhaf yerde bunu nasıl yapacağım bilmiyordu. Tamamen kaybolmuştu. Fakat arkadaşları sorun yaşamıyor gibi görünüyordu.

Nasıl yok edeceğiz? diye sordu Sarah. Ne yapacağız?

Sadece çekin, dedi Helga. Böyle.

Ani bir rüzgâr şiddetli bir şekilde Michael'a çarptı ve değişken zihni korkunç bir kükremeye doldu. İçinde süzüldüğü tuhaf dünya şiddetle sarsılmaya başladı. Uzay sanki hem titriyor hem genişliyor, ardından daralıyor, sonra yeniden genişliyordu. Etrafındaki her şey pathliyordu.

Ve sonra acı başladı. Öylesine korkunç bir acıydı ki kendisini parçalara ayırmasa imkânsız olduğunu düşünürdü.

Michael kendisine ne olduğunu anlamıyordu. Şekilleri göremi-yordu ama onu parçalara ayıran acıyı renk olarak görüyordu;

mavinin derin acısı tam bir ızdırap olan bir miktar turuncuyla karıştı ve ardından neredeyse dayanılmaz olan kan kırmızısına yükseldi. Çığlık atmadan çığlık attı, bu çılgın dünyanın içinde döndü ve sahip olmadığı kollarını uzattı; tamamen kaybolmuş ve kafası karışmıştı.

Michael! diye bağırdı biri. Tanımlanamaz bir sestir ama kendini başka bir acı darbesi olarak gösterdi. Birine seslenmek şöyle dursun, düzgün

düşünceleri bile zar zor oluşturabiliyordu. Nasıl oluyordu da Sarah ile Bryson kelime oluşturabilecek kadar iyi hissediyorlardı?

Helga'ya odaklandı. Onun söylediğine. Uzan ve yok et. Bunu durdurmak için her şeyi yapardı ama nasıl? Denedi. Yeniden vücudunu hayal etmeye çalıştı ve kendini dev olarak canlandırdı. Hissetmediği kollarını hareket ettirdi, kilometrelerce uzaktaki bacaklarıyla tekmeledi.

Hiçbir şey olmadı.

Sadece acı.

En iyi kodlayıcılardan biri olduğunu düşünürdü. Ama bu ona hiç de mantıklı gelmiyordu.

Kaybolmuştu.

Savaşmak yerine acıyı kucaklayarak kendini karanlık bilinçsizliğe bırakmaya çalıştı. Ama hâlâ oradaydı, işkence önünde sonsuza dek uzanıyordu.

3

Michael bir anda farklı bir şeyler hissetti. Acı hâlâ vardı ama... azalıyor olabilir miydi?

Ardından bir patlamayla sona erdi. Damarına anestetik verilmiş gibi ızdırap anında kesildi. Artık acı hissetmiyor, rahatlamanın verdiği sevinci hissediyordu.

Gözlerini açtı. Sanal gözlerini. Afallayarak yeniden gözleri olduğunu fark etti.

Vücudu -Aura'sı- bir kez daha bütün halindeydi. Başını eğip kendine baktı, kol ve bacaklarına dokundu, göğsüne hafifçe vurdu. Hiç yarası yoktu, bu çılgıncaydı ama hiçbir yeri ağrıyordu. Sonunda nerede olduğuna baktı.

Hâlâ karanlıkta süzülüyordu ama etrafındaki her şey değişmişti. Arkasında, uzakta sonsuzluğa uzanan mor gökyüzünde gezegenleri andıran şeyler süzülüyordu. Parlak turuncu ışıktan bir duvar önünde titreşiyordu. Michael başını uzatıp önce yukarı, ardından aşağı baktı. Turuncu duvar görebildiği kadarıyla iki yöne de uzanıyordu. Gözleri parlak ışığa alıştığında onun düz bir duvar olmadığını anladı. Bir kapsülün içinde bir şekil belirince Michael daha iyi görebilmek için gözlerini kısıtı ve kapsüllerin içinin karanlık şekillerle dolu olduğunu fark etti. Hayalet balıklar gibi her birinin içinde yüzüyorlardı.

Burası Kovan mıydı? Kollarını uzatıp kendi etrafında dönerek şüphelerini doğruladı.

Yalnızdı.

Turuncu kapsüllerle dolu duvara döndü. Titreşen ışıktan neredeyse kalp atışı gibi ritmik bir uğultu geldiğini fark etti. Kemiklerinde titreşip vücudunu doldurdu. Şekillerin ne olabileceğini görmek için yaklaşmak istiyordu. Boşlukta kol ve bacaklarını hareket ettirdi. Normalde Ağ'da bu tür yerlerde yüzer gibi hareket ederek bir yerden, diğerine gidebiliyordu ama kollarını ne kadar savursa da bacaklarıyla ne kadar tekmelese de tek bir işe yarıyordu: aynı yerde dönüyordu. Durup dikkatlice önündeki yapıyı inceledi. Ani bir hareket oldu ve burnu neredeyse turuncu parlaklığa dokunacak kadar yakınlaştı. Bir anda hareket etmişti ve bunu bir şekilde zihniyle gerçekleştirmişti.

Engin mor gökyüzüne baktı, ardından hızla bir düşünce gönderdi ve turuncu ışıktan kilometrelerce uzağa fırlatılırken dünya büküldü. Geri dönüp gözünün gördüğü ilk yere fırladı. Bu anlık ulaşımın heyecanı bir an ona orada olma sebebini unutturdu. Olmak istediği yere daha dikkatli odaklandı ve aniden yine devasa, bitmek bilmeyen parlak turuncu kapsül duvarının dışında süzülüyordu.

Artık kontrolü tamamen eline alarak yakınlaştığını düşündü. Kapsüller yüzünün birkaç santim önünde oluncaya dek bedeni yavaşça ilerledi. Daha önce gördüğü aynı gölgeler bu kez daha belirgindi ve üzeri zarla kaplı yüzeyin arkasında süzülüyordu. Michael eğilip şekilleri izledi ama bakışları birini yakaladığı anda kaçarak görünürden kayboluyorlardı.

Duvarın diğer tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Düşünce zihninde daha yeni oluşmuştu ki bir kez daha hareket etti ve bu kez zifiri karanlık yüzünden bir an hiçbir şey göremedi. Tam istediği yere gelmişti; duvarın diğer tarafına. Ve burada her şey farklıydı.

Durduğu noktadan Kovan'ın aslında devasa bir küre olduğunu ve şimdi içinde olduğunu gördü. Etrafı petek gibi parlayan, titreşen, uğuldayan sayısız kapsülle çevriliydi.

Kürenin içinden bakınca her kapsül düzdii. Hiç görmediği ama bilgisinin olduğu, monitör denen parlak ekranlı eski bilgisayarlara benziyorlardı. Bunu düşündüğü anda oradaydı; burnu cam yüzeyin dibinde, içine bakıyordu. Üzerinde dijital olarak isim yazılmıştı.

EDGARTHOMAS FINCH

Uzanıp harflere dokununca ekran bir kez kırmızı parladı ve isim yeniden belirdi. Bir kez daha dokundu ve yine aynı şey oldu. Daha fazla bilgi vermesi için sessizce ekrana talimat vermeye odaklandı ama hiçbir şey

olmadı. Sadece isim vardı, kapsülün turuncu ışığı yalnızca arkasındaki loşlukta yüzen hareketli gölgelerle kesiliyordu.

Hızlıca bir birimden diğerine geçti. Her kapsülün bir ismi vardı ve hiçbirini tanıdık değildi.

O an kendi gözleriyle görmek istediğini fark etti. Onu görmek zorundaydı.

Jackson Porter, diye düşündü. Beni Jackson Porter'ın kapsülüne götür.

4

Ani hareketle kulaklarının acıdığım hissetti ve Kovan hemen etrafında hareket etmeye başladı. Bulanık turuncu görüntüyle zihni yalpaladı, midesi altüst oldu. Bir süre sonra her şey sakinleşti ve birkaç adım önünde duran harfler göğsünün sıkışmasına neden oldu.

JACKSON BLÂYNE PORTER

Michael süzülerek yaklaştı, elini uzatıp ismin yazılı olduğu ekrana hafifçe dokundu. Her şeyini aldığı kişinin ismine. Ekranda tıpkı diğerinde olduğu gibi kırmızı ışık parladı ve normale döndü. Muhtemelen kapsülün içindeki her ne ise ona erişim yetkisi olmadığını gösteren, bir sinyaldi.

Kapsülün içinde ne vardı? Michael Kovan'ın ne kadar gerçek olabileceğini anlamıyordu. Gerçek bir yer miydi? Yoksa daha çok sembolik bir şey miydi? Kendini ekranın sağ tarafına götürdü ve parlak turuncu yüzeye cesaret edebildiği kadarıyla yaklaştı. İçinde gölgeler yüzüyor, dönüyor, şişiyor ve büzülüyordu. Michael büyülenmişçesine izledi; sanki ölümden sonraki yaşamı, ruhani hayatı, daha önce hiç gerçek anlamda kavrayamadığı bir tür doğaüstü şeyi anlamamanın eşiğindeymiş gibi hissediyordu.

Gölgeler aniden Michael'ın önünde, suratının sadece birkaç santim ötesinde tek bir tane büyük nokta oluşturdu. Noktanın etrafında turuncu ışık titreşiyordu; ovaldi, yaklaşık otuz santim boyundaydı ve dikey duruyordu. Gölgelerin içinde daha koyu gölgeler. Michael'm nefesi kesildi ve korkarak az kalsın yerinden fırlayacaktı. Sanal ürpertiler hissetti.

Bir surat.

İki göz. Bir burun. Çizgi halinde ince bir ağız. Elmacıkke-mikleri. Çene. Hepsi belli belirsizdi ama oradaydı. Kapsülün ışığı nabız gibi atıp derin kalp atışı etrafında titreşirken gölgelerden oluşmuş yüz, Michael'a bakıyordu.

Michael'm göğsü acıdı. Vücudunun buz kütlesine dönüştüğünü hissediyordu. Neydi bu? Vücudunu -hayatını- çaldığı Jackson Porter'ın

özüyle mi yüzleşiyordu? Anlamıyordu. Olan biten hiçbir şeyi anlamıyordu. Fakat başka yöne de bakamıyordu.

Ne kadar tuhaf görünse de, Özür dilerim, diye fısıldadı. Karanlık, bulanık yüz yeniden şekilsiz gölgelere dönüşerek kapsülün içine dağıldı.

Bunu görmeni istedim, dedi arkasından bir ses.

Michael bağırdı, o kadar korkmuştu ki arkasına dönerken sağ kolunu savurdu fakat havadan başka bir şeye temas etmedi. Helga -bu kez onu hayatı boyunca tanıdığı vücudunda, evindeki

Helga olarak, ikinci annesi gibi olan dadısı olarak- birkaç metre ilerisinde, arkasında Sarah ve Bryson'la süzülüyordu. Michael onun Aura'sını ne zaman ya da nasıl değiştirdiğini bilmiyordu ama onu görür görmez sakinleşip kendini birazcık daha iyi hissettiğini itiraf edebilirdi.

Neler oluyor? diye sorarken içinde biriken öfke ve sıkıntıyı birine yansıtmak istiyordu. Tüm bunların amacı ne? Bana Jackson Porter'm bir kapsülde saklandığını mı söylüyorsun? Canlı, nefes alan bir tür veri gibi? Ne yani, şifreyi yazacağım ve o da beynime mi girecek? Beni bu yüzden mi buraya getirdin?

Sorular alelacele ağzından dökülürmüştü ve Helga'nın yüzündeki kırgın ifade sözlerini geri almayı dilemesine sebep oldu.

Kadının ifadesi anında yok oldu ve mantıklı, sorumlu ifadesi geri döndü.

Sarah, Helga'mn yanından ayrılıp bulanık bir şekilde Micha-el'in yanında belirdi ve kolunu omzuna doladı. Üzgünüm, seni orada bir süreliğine kaybettik, dedi usulca. Helga'mn yanında kalmaya çalıştım ve senin de onunla olacağını sandım.

Michael onun elini tuttu ama gözlerini Helga'dan ayırmadı. Buraya gelmen benim için çok önemliydi, Michael, dedi Helga. Çok çaba gerektirdiğini ve biraz fazla riskli olduğunu biliyorum. Ama burası gerçek ve neyle karşı karşıya olduğumuzu ve amacımızı anlamak için zihnine kazınması gerekiyordu. Neyle karşı karşıyayız? dedi Michael, sesinin biraz öfkeli çıkmasından utanarak. Amacımız ne?

Evet, dedi Bryson, doğruca ona bakabilmek için kendini Helga'dan uzaklaştırarak. İyi sorular.

Helga kollarını açarak etraflarındaki devasa Kovan'ı gösterdi. Bu kapsüllerin içleri hızla doluyor. Dürüst olmam gerekirse şıı durumda bunu yalnızca Kaine'in yapıp yapmadığını bile bilmiyoruz. Çözmemiz gereken hâlâ bir sürü şey var. Ama bunlar insan, Michael. İnsan. Vücutlarından

çalındılar. Bir konuda hemfikir olduğumuzu biliyorum: Bu, evrende bulaşabileceğiniz en kutsal şey. Kaine'in sana yaptıkları kadar kötü: SanalAğ oyunuymuşçasına hayatınla, duygularınla oynadı.

Yardım etmek istiyorum ama nasıl? diye sordu Michael sertçe. Her geçen saniye kendini daha da kötü hissediyordu. Nedenini anlamıyordu ama sanki kalbi kırılıyordu. Ya da belki pes etmeliyim. Jackson aptal vücudunu geri alabilir. Artık umurumda değil. Bunu nasıl yapacağım?

Helga iç geçirdi. Michael, demek istediğimi kesinlikle anlamıyorsun. Seni buraya kendini kötü hissetmen için getirmedim. Olay bu insanları kurtarmak ve başkalarının başına aym şeyin gelmesini önlemekle ilgili. Dünya -hem gerçek hem sanal dünya-geri dönülemez bir zarar görmeden onu düzeltmekle.

Tamam, dedi Michael. Kaine'i durdurmamız gerektiğini zaten biliyoruz ve ben de Kutsal Vadi'ye gitmek istiyorum. Sanırım Ölümlülük İlkesi programını yok etmemiz için oraya dönmemiz gerekiyor. Ama yine de vücudunu çaldığım çocuğu bana neden gösterdiğini anlamıyorum. Kendimi kötü hissetmemi istediysen başardın.

Helga başta cevap vermedi. Dakikalar gibi gelen birkaç saniye boyunca ona baktı. Sonunda sessizliği bozdu. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Michael. Haydi geri dönüp Kaldırılalım.

Michael cevap veremeden kürenin ortasında ortadan kayboldu. Aslında bu iyi bir şeydi çünkü ne cevap vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kovan'dan çıkış, girmek için yaşadıkları dehşet kadar kötü değildi. Helga bu farkm yolu çoktan kurmalarıyla ilgili olduğunu açıkladı. Michael'm aklında hâlâ acı verecek derecede yeni olan yol. Michael sonunda Tabut'ta gözlerini açtığında Kovan'daki davranışı yüzünden utanmasına rağmen neşeyle bağırmak istedi.

SinirKutusu'ndan çıkıp kıyafetlerini giyerken elinden geldiğince kimseyle göz göze gelmemeye çalıştı. İhtiyaç duyduğu fakat henüz yüzleşmediği Sarah'yla bile. Kendini aptal gibi hissediyordu, morali bozulmuştu ve tek yapmak istediği günlerce -belki haftalarca- uyumaktı.

Helga'nın Tabut'tan çıkması daha uzun sürdü ve çıktığında Walter onu adeta sürükleyerek uzaklaştırırken kulağına hiddetle bir şeyler fısıldadı. Michael, Helga'nın ortasında bir AğEkranı'nın açık olduğu masanın etrafında toplanmış grubun yanına gidişini izledi. Grubun tartışması giderek hiddetlendi ve sonunda Helga endişeyle Michael'a baktı. Bir şey olmuştu. Önemli bir şey.

Sarah ve Bryson, Michael'm yanındaydı.

Neler oluyor? diye sordu Bryson. Hiç de mutlu görünmüyor.

Kutsal Yadi'ye gitme konusunda ciddi miydin? diye ekledi Sarah.

Konuşma havasında olmayan Michael omuz silkti.

Sarah onu dürttü. İyi misia?

Bir omuz silkme daha.

Endişelenme dostum, her şeyi halledeceğiz, dedi Bryson. Kutsal Yadi ya da nereye gitmek istiyorsan... ama az Önce biri kendini öldürmüş gibi görünüyorsun.

Öyle hissediyorum, diyebildi Michael. Acısını arkadaşlarından çıkarmaması gerektiğini biliyordu ama olabilecek en kötü moddaydı.

Bryson cevap vermek üzere ağızını açtı ama Michael'm yüreğini ağzına getiren bir çarpma sesi onu böldü. Ses dış kapıdan -girdikleri kapıdan- gelmişti. Sanki biri ahşaba demirle vuruyordu. Onlarca kez vurulduktan sonra başladığı gibi aniden kesildi ve kışla derin bir sessizliğe büründü. İçeridekiler birbirlerine endişeli bakışlar atıyorlardı.

Dışarıdaki kişi kapıya bir kez daha vurdu, bu defa daha sert ve daha hızlıydı.

Michael, Helga'nın dikleşip az önce giydiği kıyafetleri düzelttiğini gördü.

Herkes silahlansın, diye emretti. Walter, bak bakalım kimmiş.

Walter tereddüt etmedi. Diğerleri sanki sihir yaparak yoktan silah yaratıyormuş gibi görünürken o hızla ilerledi. Michael, Jackson Porter'ın yumruklarından başka bir şeye sahip olmayı diledi.

Walter eski kapının küçük penceresini açıp dışarı baktı, ardından Helga'ya döndü. Sadece bir kişi. En azından sadece bir kişi görebiliyorum. Kısa boylu, başını kukuletayla kapamış. Erkek ya da kadın. Buradan anlaşılmıyor ama çocuk gibi duruyor. Kapıya döndü. Kimsin? diye bağırdı.

Yalnızım! diye seslendi dışarıdaki kişi. Bir kız sesiydi. Lütfen beni içeri alın, efendim.

Walter kaşlarını kaldırıp Helga'ya haktı.

Yalnız olduğundan emin misin?

Görebildiğim kadarıyla.

Yolunu kaybetmiş bir köylü kızı olduğumdan şüpheliyim. Helga öfkeyle kolunu salladı. Sanırım konunun ne olduğunu öğrenebiliriz; dışarıda bizi öldürmeyi bekleyen düşmanlarımız olup olmadığını. İç çekti. İçeri al ve kapıyı arkasından kilitle.

Walter başını onaylarcasına sallayıp Michaelın daha önce fark etmediği birkaç kilidi açtı, ardından hızla kapıyı açıp başıyla kıza içeri girmesini işaret etti. Bir başkası kızın silahsız olduğundan emin olmak için üzerini aradı; ardından ikisi de geri çekildi ve Walter sorusunu tekrarladı.

Kimsin?

Kız en fazla on iki yaşında olmalıydı. Üzerinde kot, tenis ayakkabıları ve kukuletasını başına geçirdiği kıpkırmızı bir pelerin vardı. Peri masalından fırlamış gibi görünüyordu. Tek eksiği büyükannesine götürdüğü pasta dolu sepet ve kurttu.

Kukuletasını indirince koyu renk saçları, solgun teni ve tuhaf yarı gülümsemesi ortaya çıktı.

Kimsin? diye üçüncü defa soran Walter'm sesi bu kez sabırsızdı.

Kız ona reverans yaptı ve gözleri Michael'ın üzerinde durana dek odayı taradı.

Adım Janey, dedi. Ses tonu o kadar masumdu ki çizgi film karakterini andırıyordu. Michael dışarıda bizimle oynayabilir mi diye soracaktım.

4. BÖLÜM

ORMANA

1

Bunu söyledikten sonra iri gözleriyle saf saf Michael'a bakmaya devam ederek gülümsedi. Zararsız görünüyordu ama Michael öyle olmadığını biliyordu. Çamurlu mezarın içinden yeni çıkmış bir zombiden daha ürkütücüydü.

İçeride başkaları da olmasına rağmen sanki sadece Michael ve bu tuhaf kız varmış gibiydi. Adımı nereden biliyorsun? diye sordu, cevabından korkarak.

Kız alınmış göründü, sonra yerini tuhaf bir ifade aldı. Nasıl şaşırırsın? diye sordu ve kafası karışmış gibi altdudağını ısırды. Sen Birincisin; hepimiz Mm olduğunu biliyoruz. Hatta sam resmen tapıyoruz. Çıkıp bizimle oynamaz mısın?

Siz mi? diye sertçe tekrarlayan. Helga, Michael ile ziyaretçisinin arasına geçti. Dışarıda başka kim var?

Janey adındaki kız Helga'ya ters ters baktı. Sadece Birinci'yle konuşmayı tercih ederim. Diğer Tanjantların onu bizden korumayı seçmiş olmalarına minnettarız ama buradan sonrasını biz halledebiliriz, teşekkürler.

Hiç de çocuk gibi konuşmuyorsun, dedi Walter yavaşça Helga'ya yaklaşarak.

Janey ona sertçe baktı ve gülümsemesi anında yok oldu. Çünkü değilim. Sizin şimdiden bu kadar... yaşlanmış bedenleri seçmiş olmanız beni hayrete düşürüyor. Bir insanı ele geçirecekse neden ölüm döşeğine girmek üzere olan birini seçersiniz ki? Michael donakaldı; ne kıpırdayabiliyor ne de doğru düzgün düşünebiliyordu. Kovan'a yaptığı yolculuğun ardından hâlâ toparlanamamıştı ve şimdi de bununla mı uğraşması gerekecekti? Bir vücut kazandığından beri onu tanıyan ya da Birinci olarak hitap eden tek kişi Janey değildi ama kendisinden ne istedikleri hakkında hâlâ en ufak fikri yoktu. Tanjant Michael olmaya, Derin Hayatdamarı'nda ailesi ve Helga'yla hiçbir şey bilmeden mutlu mesut yaşamaya geri dönebilmeyi diledi. Bu yeni hayatı istemiyordu. Hiçbirini istemiyordu.

Soruma cevap vermedin, dedi Helga sakince. Dışarıda başka kim var?

Janey, Michael'a doğru yürümeye başlamıştı ki Helga ile Walter kollarını açarak kızın önüne çıktılar, Janey sinirlenerek ikisine birden baktı, ardından gözlerini Michaelın üzerine dikti.

Bizden çokvar, dedi. Seni bekliyoruz. Biliyorsun, işler değişti. Artık Kaine için çalışmıyoruz. Aklı başında değil. Sadece özgürlük istiyoruz... insanların yaşaması gerektiği gibi yaşamak için. Bizimle gel. İstersen iki arkadaşını da getirebilirsin. Kaine misilleme yaparsa yardımına ihtiyacımız olabilir. Ama diğer Tanjantlar burada kalmak zorunda. Üzgünüm. Ölümlülük İlkesi'ni sonlandırmak istedikleri ortada ve biz buna izin veremeyiz. Michael titredi. Küçük kızm yetişkin gibi konuştuğunu görmek ürkütücüydü. Bryson ile Sarah iki yanındaydı. Sarah ona güven vermek istercesine kolundan tuttu.

Gidebilirsin, dedi Michael, kendi kendine on iki yaşındaki kızdan korkmasına gerek olmadığını söyleyerek. Arkadaşlarıyla birlikte buradan uzaklaşın. Kaine'e karşıysanız bizimle derdiniz yok demektir. İlke'yle ilgili kısmı eklemedi.

Michael konuşurken Janey'nin gülümsemesi büyüdü ve konuşması bittiğinde tiz sesiyle kahkaha attı. Bize söylendiği kadar şirinsin. Arkadaşlarının, hayatını emanet etmen için doğru insanlar olduğundan emin değilim.

Oyun oynamayı bırak, dedi Sarah. Bize ne istediğini söyle. Janey, Sarah'ya sert bir bakış atarak cevap verdi. Kaine diye bildiğiniz Tanjant, Ölümlülük İlkesi'ni hayata geçirmekte çok önemli bir rol oynadı. Ama işin başındaki kişi hiçbir zaman o değildi. İpleri elinde tutan çok daha önemli biri vardı. Her zaman vardır, değil mi?

Hâlâ bilmece gibi konuşuyorsun, diye karşılık verdi Sarah. Öyleyse sana anlaşılır bir biçimde açıklayayım, diye tersledi Janey. Michael daha önce hiç bu kadar tehditkâr görünen küçük bir kızla karşılaşmamıştı. Kaine'in artık bu işle ilgisi yok. Bir zamanlar işin başında olduysa bile -ki bunun da kesinliği yok-artık değil. Değerini yitirdi ve uygun biçimde görevine son verildi. Michael bu haber karşısında ne düşüneceğini bilmiyordu. İyi miydi kötü mü?

Peki, başındaki kişi kim? diye sordu.

Söylememeyi tercih ederim, diye cevapladı Janey. Ama sanırım senin arkadaşlarından biri.

Weber, diye düşündü Michael hemen. O olmalıydı. Neler oluyordu?

Helga'ya bu kadarı yetmişti. Janey'yi omuzlarından tutup arkasını dönmeye zorladı ve Walter'a kapıyı açmasını işaret etti. Gitme vaktin geldi, diye duyurdu.

Janey, Helga'dan kurtulup Michael'ın karşısında durdu.

Haklısın, dedi. Bir gün için fazlasıyla konuştuk. Bu kadarı yeter. Şöyle yapacağız: Kararını vermen için sana bir saat veriyorum. Tercih senin, Michael. Ya buradan ayrılıp bize katılırsın ya da sonuçlarına katlanırsın; hepiniz katlanırsınız. Eskilerin dediği gibi...

Helga bir kez daha Janey'yi tuttu ve kız son kelimelerini söylerken onu çekiştirmeye başladı.

... ya bizlesiniz ya da bize karşısınız! diye bağırdı.

Helga kızı dışarı itti ve Walter kapıyı çarparak kapadı.

2

Michael ve diğerleri daire şeklinde dizilmiş sandalyelerin etrafında yeniden toplandıklarında hepsinin morali bozuktu. Kimse pek konuşmamıştı ve Michael hiç olmadığı kadar şaşkın hissediyordu. En azından bu kız gelmeden önce kime karşı olduklarını net bir şekilde biliyorlardı: Kaine. Gerçi Michael, Ajan YVeber'i Tanjant'la aynı kefeye koymuştu.

Yalan söylüyor olabilir, dedi Bryson. Bildiğimiz kadarıyla doğuştan deli, taşralı bir kız.

Ah, haydi ama, diye karşı çıktı Sarah. Kaine ve Birinci hakkında o kadar şeyi nereden biliyor o zaman? Michael'ın ismini biliyordu!

Bryson başım onaylarcasına salladı. Biliyorum. Tamam. Öyleyse bir Tanjant tarafından ele geçirilmiş doğuştan deli bir kız. Sarah homurdandı; Michael onun, sinirini sürekli Bryson'dan çıkarmamasını diledi.

Bak, dedi Bryson, kızın ağzından çıkanlara inanmamız için kesinlikle bir sebep olmadığını söylemeye çalışıyorum. Belki aslında Kaine'dir ve bizimle uğraşarak birbirimize düşürmeye çalışıyordun

Ya da bunu yapan Weber'dir, diye önerdi Michael.

Sözü Helga aldı. Şu an önemli olan tek şey bu ani tehdit konusunda ne yapacağımıza karar vermemiz. Ormanda saklanan ve bizi kendilerinin SanalOyunu yapmaya hazır bir grup silahlı çocukla karşı karşıya olabiliriz.

Peki, ne yapacağız? diye sordu Michael.

Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmemiz gerek, diye karşılık verdi Walter. En yakınındaki üç kişiye döndü. Chris, Amy, Richard, silahlarınızı alın ve gidip bir bakın. Onlar hazırlanırken Michael, Helga'ya yaklaştı.

Ben de onlarla gitmek istiyorum, diye fısıldadı.

Helga onun başını okşadı. Gerçekten de başım okşadı. İyi denemeydi, Michael. Hayır.

Burada kalamam, dedi Michael, Helga bozmuş olabilir diye saçını öfkeyle düzeltirken.

Helga parmağını kaldırdı. Sen Kaine'in programlarından birinin ele geçirdiği şeytani bir çocuk tarafından öldürülesin diye gerçek ölüm riskini alıp evrendeki tüm ahlak kurallarını yıkarak bir insanın bedenini çalmadım. Asla olmaz. Konu kapanmıştır. Michael taktik değiştirerek hafifçe onun, koluna dokundu ve üzgün gözlerle baktı. Helga, lütfen.

Küçükken bir şey istediğinde böyle yapmayı öğrenmişti ve işe yarıyordu; onun gerçekten sevgili Helga'sı olduğunun kanıtlarından biriydi. Kadının ifadesi yumuşadı.

Michael, neden? diye sordu sessizce.

Bir şeyler yapmam lazım. Burada kalıp beklersem delireceğim. Ayrıca bana zarar vereceklerini hiç sanmıyorum. Janey'nin tavırlarına ve diğerlerinin bana nasıl davrandığına bakarsak onlar için tanrı gibiyim. Daha fazlasını öğrenene dek bu bize avantaj sağlayabilir. Duraksayıp dadısına olabilecek en üzgün ifadeyle baktı. Lütfen gitmeme izin ver.

Helga öfkeyle iç geçirdi. Doğduğundan beri inatçısın. Bakıştılar ve ikisi de kahkaha attı; hoş bir değişiklikti. Sanırım seni bu şekilde programladılar.

Sanırım. Michael omuz silkti.

Silah kullanmayı biliyor musun? Michael cevap vermek üzere ağzını açtı ama Helga bir elini kaldırarak onu durdurdu. Boş ver. Gezegendeki her

oyunu kazanmış çocuğa sorabileceğim en saçma soruydu. Walter! Michael ve ben de geliyoruz.

Bizi burada bırakmayacağım biliyorsun, değil mi? dedi Sarah. Michael, Helga'ya baktı ve kadın gözlerini devirdi.

İyi, dedi. Birer silah alın ve çıkalım. Gerçekten zorunda kalmadıkça hiçbir çocuğu öldürmek yok! Bir dadı olarak çocuklardan ciddi anlamda bıktım.,

Michael onun şaka yapıp yapmadığından emin değildi.

Michael uzun, ağır bir tüfek aldı. Ormanda gizlice gezinirken yanına alabileceği en kötü şeydi. Helga'nı, istediği yarı otomatik tabancayı verirse önüne çıkan ilk şeye ateş açacağını düşündüğüne kanaat getirdi. Sarah'nın ailesiyle birlikte terk edilmiş kışlalara geldikleri arabanın arkasına çömeldi. Sarah'nın yanında olmamasının sebebi onlardı. Sarah inatla tartışmıştı ama annesi sonunda, Beni seviyorsan oraya gidip hayatını riske atmazsın, diyerek onu susturmuştu.

Sarah'nın buna karşı çıkması imkânsızdı ve Michael, Helga'mn da aynı taktiği uygulamadığına sevindi.

Pekâlâ, diye fısıldadı Walter. Bryson'la birlikte arabanın arkasında, Michael'm yanında duruyordu. Diğerleriyse diğer tarafı kontrol etmek için binanın arkasından dolanmışlardı. Buradan başlayarak zikzak çizerek ilerleyeceğiz ve şu yöne gideceğiz, dedi ormanı göstererek, saklanan birileri var mı bakalım.

Ayrılmamız gerekmez mi? diye sordu Bryson. Daha hızlı ilerlerdik.

Sizi gözümün önünden ayırırsam Helga beni gerçekten öldüreceğine yemin etti, diye karşılık verdi Walter. Bazı yerlerimi kestikten sonra.

Ah, diye fısıldadı Bryson. Sert bir dadı.

Gerçek ölüm nedir? diye sordu Michael, arkadaşını duymazdan gelerek. Kimse anlatmadı.

Gerçekten mi? Şimdi mi? dedi Walter.

Michael omuz silkti.

Bryson da Walter'dan yanaydı. Janey ve ürkütücü arkadaşlarıyla işimiz bittikten sonra anlatsa nasıl olur?

Michael iç çekti. Tamam.

Walter başını salladı -elinde Michael'm istediğine benzer bir tabanca vardı- ardından çömelip yavaşça aratanın arkasına geçerek kenardan gözucuyla baktı. Bryson onu takip etti ve Michael pencereden bakabilecek kadar başını kaldırdı. Aracın diğer tarafında ağaçlar yamacı kaplıyor, karanlık

bir orman oluşturana dek giderek yoğunlaşıyordu. Michael o tanıdık oyun dürtüsünü hissetti; keşfedilmemişe duyulan merak, içinde tekin olmayan bir şeylerin barındığına dair kesinlik. Duruma oyun gözüyle bakmanın kendisini daha cesur hissettirdiğini fark etti.

Walter dönüp Michael ve Bryson’a kendisini takip etmelerini işaret etti ve ormana doğru koştu. Michael olabildiğince ömele-rek Bryson’m yakınında dururken tüfeğini sıkıca tutuyordu. İlk ağaçların hizasında durdu ve silahını mızrak gibi kaldırdı. Bunu oyun gibi görmeye çalışsa da yakın zamanda tetiği çekebileceğini sanmıyordu. Onun asıl beklentisi Janey ya da bir başka Tanjant’la konuşma şansıydı. Bunu enine boyuna düşünmüştü. Fırsatını yakalarsa kazayla kaybolmaya ve kendi başına devam etmeye karar vermişti. Bilgiye ihtiyaı vardı, ölü çocuklara değil; beyinlerinde kimlerin yaşadığı önemli değildi.

Ormanın derinliklerine girdikçe etraf kararıyor, üzerlerindeki yapraktan örtü kalınlaşıyordu. Kurumuş am iğneleri Michael’in ayaklarının altında atırıyordu. Tüfeğini sağa sola kaydırırken dallar kollarını çiziyordu. Gölgelele geçiyor, dikkatini ormanın karanlık köşelerine çekiyordu ve çamların kalın dallan ve kıvrımlı kabukları uzun kollar ve parmaklar oluşturarak saçını ve kıyafetlerini çekmek için uzanıyordu. Ormandan labirentte ilerlerken kimse konuşmuyordu. Yalnızca ayak sesleri ve böceklerin vızıltısı sessizliği bozuyordu.

On ya da on beş dakika daha talihsiz bir geyik arayan üç avı gibi ilerlediler. Azalan güneş işığı ormanın zeminini belli belirsiz aydınlatıyor, gölgeli loş bir ortam yaratıyordu ve Michael’m aradıkları Tanjantların yanından geçip gemediklerini merak etmesine sebep oluyordu.

Aniden sağında gözücuyla bir hareket gördü, parlak bir şey hızla bir ağaçtan diğerine geçti. Walter ile Bryson fark etmeden yürümeye devam ediyorlardı, Michael yavaşlayıp tamamen durdu ve durduğu yerde çamları ezmeye devam etti. Arkadaşları o kadar odaklanmıştı ki onu geri bıraktıklarını fark etmeden köşeyi dönüp devasa bir meşenin arkasında gözden kayboldular. Michael bu fırsatı değerlendirdi. Ormanda gördüğu harekete doğru yavaşça döndü.

Hareketin durduğunu gördüğu ağaca gitti.

Sorun çıksın istemiyorum, diye fısıldadı Michael. Ben... ee... Birinci’yim. Lütfen lideriniz kimse onunla konuşmama izin verin. İzin verin de Janey’yle konuşayım.

Birkaç saniye sonra cevap geldi; yumuşak fakat kaba, hırıltılı bir sestti. Bir erkek sesi. Janey daha çocuk. Onun liderimiz olduğunu nereden çıkardın? Michael'm beklediği cevap kesinlikle bu değildi. Şey, tamam. O dedi ki...

Evet, diye sözünü kesti adam. Arkadaşlarımlın çoğu çocuk vücudunu tercih etti. Ama lider olamayacak kadar güçsüz olduklarında hemfikiriz.

Daha şimdiden tuhaf bir konuşmaydı ve Michael'ın fazla vakti yoktu. Bakın, ben de tıpkı sizin gibi bir Tanjantım. Bana Birinci diyorlar.

Kim olduğunu biliyoruz, Michael.

Tamam. Ben sadece neler olduğunu bilen biriyle konuşmak istiyorum. Janey denen kız bizi tehdit etti ama aynı tarafta olduğumuzdan eminim. Anlamıyorum.

Uzun bir duraksama daha oldu. Michael, Walter'ın her an geri döriip uzaktaki ağaçların arasından ateş açmasından endişelenerek arkasına baktı. Sonnnda ağacın arkasındaki adam konuştu.

Sana liderimizi getirene kadar bekle. Ama öncelikle bana silahını ver. Ağacın arkasından bitkin ama kaslı bir kol belirdi, avucunu açıp parmaklarını uzattı.

Michael'ın aklından aynı anda bir sürü düşünce geçti. Bunu düşünmesi bile tam bir çılgınlıktı...

Tamam, dedi, düşüncelerini keserek. Tüfeği uzattı ve adam neredeyse hiç ses çıkarmadan ağaçların arasında kayboldu.

4

Arkadaşlarından uzun süreliğine ayrılması gerçek olamayacak kadar iyiydi. Tüfeğini verdikten dakikalar sonra Bryson ismini seslendi. Sesin geldiği yere bakılırsa beklediğinden daha da uzaklaşmışlardı sanki. Bryson yeniden seslendi ve Michael kulağa çok da hoş gelmeyen anlaşılmaz kelimeler duydu.

Çömeldiği ağacın diğer tarafından hafif hışırtılar geldi ve sonra bir adam belirdi, Michael'm hemen yanında yerde oturuyordu. Adam yaşlıydı; belki elli yaşındaydı, saçlarını kazıtmıştı ve çenesini geçen uzun, kıpkırmızı sakalları vardı. Kaslıydı, güçlü görünüyordu, adeta Vikingleri andırıyordu.

Adım Trâe, dedi adam. Şaşırtıcı derecede kibar sesinde tuhaf, hafif bir aksan vardı. .

Trae mi? diye tekrarladı Michael.

Evet, Trae. '

Emin inisin? Michael daha Önce böyle bir isim hiç duymamıştı.

Adam, Elbette eminim! diye aynı anda hem fısıldadı hem de bağırdı. Ne istiyorsun? İki dakikan var.

Michael bu sözde liderin Viking-vari görüntüsünü umursamamaya çalıştı.

Anlamak istiyorum, derken kafasında beliren milyonlarca soruyu nasıl teker teker dile getirebileceğini bilmeyi diliyordu. Kimsiniz? Yani, gerçekte kimsiniz? Gerçekten Tanjant mısınız ve öyleyseniz Uyku'da neredensiniz? Biz sizin için neden tehdidiz? Janey artık Kaine için çalışmadığınızı söyledi. Bu ne demek oluyor? Amacınız ne?

Sorular Michael'm dudaklarından dökülürken Trae'nin gözleri büyüdü.

İki dakikan var dedim, diye karşılık verdi, iki saatin değil. Hazır başlamışken Avrupa tarihini de kısaca özetlememi ister misin?

Bryson'ın sesi Michael'ın cevabını durdurdu. Michael'm ismini yeniden seslendi ve bu kez biraz daha yaklaşmış gibiydi.

Affedersin, dedi hızlıca ve derin nefes alıp kendini yavaşlamaya zorladı. Kimsiniz? Neden buraya gelip bizi tehdit ettiniz? Biz Tanjantız, diyerek bariz olan gerçeği dile getirdi Trae. Bize ilk kez gerçek et ve kemik bahşedildi. Bunu kazandık ve sizin gibilerin bunu herkes için mahvetmesine izin vermeyeceğiz. Herkes için mi? Peki ya et ve kemiklerini çaldığınız o insanlar? Trae omuz silkti. Onlar yeterince güvendeler. Yeterince mutlular. Sırayla biraz Uyku'da yaşayacaklar, sonra belki bir gün bir başka şans elde ederler.

Michael'ın ağzı açık kaldı ama ne diyeceğini bilemedi. Bir... başka şans mı? Ne demek istiyorsun?

Michael! Bu kez bağırın Walter'dı ve sesi hiç de mutlu gelmiyordu. Ve kesinlikle yaklaşmıştı.

Söylentilere göre, dedi Trae, Walter'ı duymamış gibi yaparak ya da ormandaki söylentilere göre mi demeliyim... Kovanı görmüşsün.

Michael buna inanamıyordu. Bunu nasıl biliyorsun? Hatasını ahlayarak, Görmüş olsam bile, diye ekledi.

Trae içten bir ifadeyle güldü. Ne derler bilirsin, bizim de kendimizce yollarımız var. Kovan'ı gördüğünü biliyoruz. Nasıl çalıştığını biliyorsun. Gerçek ölüm yalnızca çok az kişinin başına geliyor, yani karşı olduğun şey hakkında endişelenmene gerek yok. Ama artık Kaine için çalışmadığınızı söyledin, diye karşı çıktı Michael hemen. Bryson'm kendisini her an bulabileceğini biliyordu. Neden bizim tarafımızda değilsiniz? Neler oluyor?

Trae, Michael'ın gözlerine odaklandı. Kaine'in kendi planı var. Ve kesin bir şey var ki... Ayak sesleri yaklaşıyor, çalıları eziyor, dalları ve kurumuş çamları kırıyordu. Tanjant durup sesin kaynağını bulmak için Michael'ın arkasına baktı.

Nedir? diye üsteledi Michael. Kesin olan ne?

Trae, Michael'a biraz daha yaklaştı. Kaine, kodunu hazırlayanlardan çok daha zeki ve gelecek vizyonu... tehlikeli. Sana gelince... Janey'nin de söylediği gibi, ya bizimlesin ya da bize karşısın. Tahminlerime göre karar vermen için yaklaşık yirmi dakikan var. Nasıl olur da hâlâ Kaine için çalışmayı isteyebilirsin? Onun için çalışmıyorum... hiç çalışmadım! dedi Michael alçak sesle. Ama kesinlikle Weber için de çalışmıyorum. SAG ajanının adını söylemek için eline geçen fırsatı kullandı.

Trae cevap vermedi. Onun yerine saatine baktı. Zaman ilerliyordu.

Bize ne yapacaksınız? diye sordu Michael güçsüzce.

Trae başıyla kışlaları gösterdi. Sayıca sizden çok daha fazlayız. Sadece bunu söyleyeceğim. Ve hiçbir şey-gerçekten hiçbir şeyi kastediyorum- yolumuza çıkmayacak. O kışlalardaki Tanjantların yaptıklarından hoşlanmıyoruz ve buna bir son vermeyi amaçlıyoruz. Şimdi geri dön. Vakit geldiğinde taleplerimizi kabul etmeni öneririm.

Michael!

Arkasını dönünce Bryson'ın birkaç metre ileride iki büyük çam ağacının arasında durduğunu gördü. Michael yeniden Trae'ye döndüğünde adam gitmişti.

Onu gördün mü? diye sordu Michael.

Kimi? diye karşılık verdi Bryson.

Michael iç çekti. Boş ver. Bir şey buldun mu?

Hayır, bunca zamandır seni arıyordum. Walter da seslendi ama ilerlemeye devam etti; yapması gereken bir işi olduğunu söyledi. Ne oldu? Kimi gördün?

Michael arkasındaki ağaca yaslanıp yere kaydı. Sadece adamın teki. Şimdiye kadar bize söylenenler kadar anlaşılmaz birtakım şeyler söyledi. Bence Weber bir şekilde bu insanların arkasında, ki bu da pek bir şeyi açıklamıyor. Ayrıca Kaine'in onlara liderlik etmesinden daha kötü gibi görünüyor.

Dostum, dedi Bryson onu azarlarcasına.

Michael homurdanarak ayağa kalktı. Sanki bin kiloymuş gibi hissediyordu. Geri dönmeliyiz. Sonra da sanırım buradan ayrılmalıyız. Burada gerçekten kötü şeyler olmak üzere.

5

Akşam olmaya, kışlaların etrafına karanlık çökmeye başladı. Batan güneşin giderek azalan ışığı birkaç dakika sonra tamamen sönecekti. Michael ile Bryson başlarına bir şey gelmeden ormandan çıktılar ve diğerlerinin çoktan döndüğünü gördüler. Gölgede kalan silüetleri arabaların arkasında toplanmıştı.

Michael, buraya gel!

Bu Walter'dı. Ayağa kalkıp kendilerine katılmasını işaret etti.

Nereye gittin? diye sordu.

Michael öğrendiklerinin ne kadarını onunla paylaşması gerektiğini bilmiyordu. Neyse ki Bryson daha hızlı davrandı.

Bir şey buldunuz mu? diye sorarak konuyu değiştirdi.

Evet, diye yanıtladı adam belli belirsiz. Çocukları kaybettiği için öfkeli olduğu barizdi. İkiniz de orada boğazınız kesilmediği için şanslısınız.

Amy döndü, diye fısıldadı gruptan biri.

İçeri, diye emretti Walter, Michael'a sert sert bakarak. Loş ışık, emri daha da tehditkâr kılıyordu. Michael, Bryson'a bakıp başını salladı. Geri dönmeliydiler. Janey'nin verdiği sürenin dolmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

6

Grup kışlaya dönerken Michael onların arkasında kalarak araya mesafe koydu. Binaya en son o girdi ve içeri adımını attığı anda gergin enerjiyi hissetti. Herkes ayakta, Helga'nın etrafındaydı. Walter doğruca kadının yanına gidip ona ormanda neler öğrendiklerini anlattı. Geride duran Michael Trae isimli adamla daha fazla vakit geçirebilmiş olmayı diliyordu.

Pek iyi haber yok, diye duyurdu Helga odadakilere. Walter yirmi kişilik silahlı bir grup görmüş. O hayalet gibi kızın söylediğinin aksine sadece birkaçı çocukmuş. Amy ve Chris de ağaçların arkasına saklanan başka kişiler görmüşler.

Konuşmasını nasıl bitireceğini düşünür gibi duraksadı.

Richard bir kablo bulup kışlanın altına kadar takip etti. Görünüşe bakılırsa bizi Ay'a uçurmaya yetecek kadar çok patlayıcı yerleştirmişler. Onları ne zaman yerleştirdiklerini bilmiyorum ama başımız belada. Ve korkarım gitmeye kalkarsak patlatacaklar.

Kabloları kesemez miyiz? diye sordu Sarah'nın annesi. Bombaları kullanılmaz hale getirmeyi kimse bilmiyor mu? Etkisiz hale getirmeyi? Her neyse?

Kötü bir fikir, diye karşılık verdi Walter. Neyle uğraştığımızı bilmezsek elimize yüzümüze bulaştırabiliriz.

İçerisi sessizleşti. Michael kollarını kavuşturarak düşünmeye çalıştı. Kafasını en çok kurcalayan şey, bu insanların artık Kaine için çalışmadıklarını söylemeleri idi. Michael oynanan oyunlardan bir şey öğrendiyse, o da savaş kazanmak istiyorsanız düşmanınızın kim olduğunu bilmeniz gerektiği idi.

Helga sesli bir şekilde iç geçirdi. Bunu söylediğim için üzgünüm ama...

Işıklar sönünce Helga'nın cümlesi de yarım kaldı. Helga'nın sesinin yerini fısıltılar ve ayak sürüne sesleri aldı. Odada hiç ışık yoktu; Michael hiçbir şey göremiyordu. Tabutların parlaklığı bile sönmişti. Elektriği kesmişlerdi.

Sakin olun! diye bağırdı Helga karanlıkta. Herkes olduğu yerde kalsın.

KulakDüğmeleri tıklandı ve herkesin yüzünün önünde AğEk-ranların yeşil ışığı belirdi.

Michael, Sarah'nın ebeveynlerinin Sarah ile kendisinin arkasında olduğunu seçebiliyordu. Michael'dan bile çok korkmuş görünüyorlardı. Gerard'ın elleri Sarah'nın omuzlarındaydı ve Nancy kollarını kocasına dolamıştı.

Helga tekrar konuşmaya başladı. Amy, Chris, arkadaşlarımızı SinirKutularından çıkarın. Sanırım tek seçeneğimiz...

Çarpma sesi duyuldu.

Helga cümlesini bitiremedi. Kışlanın uç kısmındaki bir pencereye atılan büyük taşla birlikte hah kaplı zemine cam parçacıkları savruldu. Yumruk büyüklüğündeki taş yuvarlanarak Michael'ın önünde durdu.

Bryson, Michael'a yaklaşp kulağına fısıldadı. Dostum, ben bu insanlardan ümidimi yitirmek üzereyim. Bence tek başımı-zayken işleri daha iyi hallediyorduk.

Evet, olabilir, diye cevap verdi Michael. Sadece bunun için iyi bir zaman değil.

Daha yakındaki bir pencereden bir taş daha geldi. Michael yerinde sıçradı, az kalsın kalbi duracaktı. Arkasına döndüğü sırada son cam

parçacıklarının da büyük taşın etrafında yere saçıldık-larım gördü. Başka bir taş başka bir pencereyi kırmadan önce yalnızca birkaç saniyelik şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu, ardından bir tane daha ve bir tane daha geldi. Camlar peş peşe kırılıyor, taşlar halıya çarpıyor ve camlar kristal sinekler gibi uçuyordu. Oda çılgık sesleriyle doldu.

Michael ile arkadaşları içgüdüsel olarak birbirlerine yaklaştılar. Michael sırtında camı hissetti; bir parça ensesine battı.

Gök gürültüsünü andıran şiddetli sesler sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam etti. Michael her an havaya uçarak hiçliğe karışacakları düşüncesini bastırmak zorunda kaldı.

Sonra sesler aniden kesildi. Sessizlik o kadar aniydi M Michael bir an duyma yeteneğini yitirdiğinden endişelendi. Sırayla soluk seslerini, pencere pervazından yere düşen cam parçalarının şingirtilerini duymaya başladı. Hâlâ kimse konuşmuyordu.

En yakınındaki pencerede ani bir hareket Michael'ın dikkatini çekti ve ardından uzaktan küçük bir kızın kıkırdaması duyuldu.

Walter silahını çıkarıp pencereye doğru yürümeye başladı ama Helga onu durdurdu.

Üstünlük onlarda, unutma, dedi. Ateş açarsan bizi havaya uçururlar. Başka seçeneğimiz yok, dostum. Tabii şey dışında... Dışarıda daha fazla hareket oldu, daha çok kahkaha duyuldu ve seslere bakılırsa hem kız hem de erkekler vardı. Bu insanlarla ilgili bir şey Michael'ı oldukça rahatsız etmeye başlamıştı. Vücutlarını ne tür Tanjantların ele geçirdiği umurunda değildi; onlar çocuktu ve tehlikeli işlere bulaşıyorlardı. Yetişkinler onları yem olarak kullanıyor olabilir miydi? O kadar kafa karıştırıcıydı ki neredeyse yeniden o hapisane hücrelerine dönmeyi dileyecekti.

Sonunda Helga'nın son sözünü yakaladı. Ne... ne dışında? İnsanları ona şoke olmuş bir ifadeyle bakıyordu. Sanki bir şeyler dönüyordu da Michael ile arkadaşları anlamıyordu.

Ciddi olamazsın, dedi Walter uzun bir sessizliğin ardından. Sen beni sorgulayacak kadar ciddi olamazsın, diye karşılık verdi Helga. Başka seçeneğimiz yok. Buradan çıkıp gitmemize izin vereceklerini mi sanıyorsun?

Ama bu, birliğimizi simgeleyen her şeye karşı. Ürkütücü kahkaha susmamıştı ve sanki perili bir yetimhaneden geliyormuş gibi pencerelerden içeri sızmaya devam ediyordu.

Aniden bir adamın sesi gürledi.

Bir saatiniz doldu! Liderinizin, ellerini başının üzerine kaldırarak dışarı çıkmasını istiyoruz aksi takdirde orayı havaya uçururuz. Tek bir silah gördüğümüz anda her şey biter.

Michael sesi Trae'ninkine benzetti; aynı inişli çıkışlı aksana sahipti. Belki de bu, teslim olup oradan gitmeleri için bir fırsattı. Helga ya baktı ama kadının gözlerinden buna katılmadığı aşikârdı.

Başka seçeneğimiz yok, dedi bitkince. Onlara gerçek ölümü vermek zorundayız.

5. BÖLÜM

Uyku Masalları

1

Dışarı geliyorum! diye bağırdı Helga. Silahsız olacağım ve söyleyeceklerimi duymak istersiniz. Oldukça işinize yarayabilecek bir şeye sahibiz.

Michael arkadaşlarına dönüp soran gözlerle baktı. Onların da kendisinden daha fazla bir şey bilmedikleri ortadaydı. AğEk-ranlarımn yeşil ışığı parlayarak gözlerini kripton it küreleri gibi aydınlatıyordu.

Bu kadar konuşma yeter! diye bağırdı Trae. Dışarı çıkmak için üç saniyen var.

Helga hızlıca gidip kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Walter peşinden gitmek için bariz bir şekilde can atıyordu ama olduğu yerde kaldı. Yüzünde ölüm saçan, öfkeli bir ifade vardı.

Gidip bir bakalım, diye fısıldadı Bryson. Başıyla bir pencereyi gösterip Michael ile Saralı'ya kendisini takip etmelerini işaret etti.

Yavaşça pencereye doğru ilerledikleri sırada ayaklarının altında cam parçalan eziliyordu. Bryson pencere pervazında kalmış birkaç keskin cam parçasını çekip çıkardı ve eğildi. Michael sol, Sarah da sağ tarafında diz çöktü. Michael karanlık sayesinde dışarıda her kim varsa onlardan gizlenmelerini sağlayacağını umuyordu.

Boş tehdit. Trae tam yüzüne fener ışığı tutarak Helga'yla konuşuyordu. Etrafları fenerlerini yere doğrultmuş beş ya da altı kişilik bir grupla çevriliydi. Bizim Tanjant olduğumuzun farkın-dasın, değil mi? Aptal olmak için programlanmadık.

Helga ellerini başının üzerine kaldırdı. Bizi köşeye sıkıştırdınız ve birçok şey tehlikede. Bana inanmıyorsan tehlikenin ne kadar büyük olduğunu kanıtlarım. Silahlarınıza sarılıp bizi havaya uçurmaya karar vererseniz de, mesaj çoktan gönderildi. Hepiniz ölürsünüz. Sonsuza dek.

Michael liderin arkasında duran insanları tam seçemiyordu. Ama Janey’yi çıkarabildi ve boyutlarına bakılırsa grupta başka çocuklar da vardı. Hatta bir erkek çocuğu sekiz ya da dokuz yaşında olmalıydı.

Sakallı adam düşündüğü sırada birkaç dakikalık sessizlik oldu.

Sence neden bahsediyor? diye fısıldadı Sarah. Ne mesajı? Onları nasıl öldürebilir?

Gerçek ölüm, diye yanıtladı Bryson. Bilmediğimiz bir şeyler dönüyor.

Orası kesin, diye karşılık verdi Michael. Kaba görünmek istememişti; o da hiç fikirleri olmadığı konusunda hemfikirdi.

Bö!

Pencerenin diğer tarafında bir kızın suratı belirdi ve Michael korkudan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Bryson bağırarak geriye düşerken Sarah’yı da yere serdi. Michael donakaldı. Koyu renk gözler ve soluk ten. Kız isterik bir şekilde kıkırdadı ve gözden kayboldu. Michael derin nefes aldı.

Sessizlik! diye bağırdı Trae. Tina, oradan uzaklaş. Hemen! Üzgünüm, patron. Bir kıkırdama daha duyuldu, ardından Michael kızın ağaçlara doğru koştuğunu gördü. Bryson ile Sarah tekrar pencerenin önüne gelip Michael’m yanında diz çöktüler.

Ben sadece seni korumaya çalışıyordum, dedi Bryson, Sa-rah’ya. Kız silahlı olabilirdi.

Sarah gözlerini devirerek eski yerini aldı. Helga hâlâ dışarıdaydı ve olanları kaçırmak istemiyorlardı.

Blöfünü görüyorum, dedi Trae. Teslim olmayacaksınız ve benim de kaybedecek daha fazla vaktim yok. Kendi insanlarına döndü. Öldürün onları, dedi tüyler ürpertici bir sakinlikle. Hepsini. Bu kadarı yeter.

Şimdi! diye bağırdı Helga.

Aniden Trae’nin yanında duran kadın ipleri kesilmiş kukla gibi yere kapaklandı. Kolları ve bacakları anormal bir pozisyonda yerde yatıyordu. Yüzünün büyük kısmı gölgede kalıyordu ama Michael gözlerinin karanlıkta parlayan beyazını görebiliyordu.

Trae hemen yanında diz çökerek kadının nabzını kontrol etti. Bir şey söylemesine gerek yoktu; vücut dilinden her şey anlaşıyordu. Kadın ölmüştü.

2

Michael’ın nefesi tıkanı ve sonraki birkaç saniye sonsuzluk gibi geldi. Dışarıdaki grup şoke olmuş bir halde kadına bakıyordu, sonra hepsi

aynı anda başlarını kaldırıp Helga'ya baktı. Trae hızla atılarak bıçağını Helga'nın boynuna dayadı.

Ne yaptın? diye kükredi. Konuşurken ağzından tükürükler saçıyordu. Ne yaptığını söyle yoksa o acınası arkadaşlarının her birine uzun ve acılı bir ölüm yaşatırım!

Helga gayet sakindi. Beni ya da grubumdan birini öldürmek işleri sadece kötüleştirir. Burayı terk etmediğiniz sürece her otuz saniyede bir biriniz öleceksiniz. Uyku'daki arkadaşlarıma emrim biz buradan gidene kadar geçerli. Patlayıcıları ateşlerseniz gerçek ölümü yaşayacaksınız. Bize bir şey olursa da aynısı geçerli. Şimdi gidin.

Trae birkaç adım gerilerken eli yanma düştü. Sen... Sen... Michael onun dakikalar önce son derece korkutucu o adam olduğuna inanamıyordu. Helga ne yaptı? diye fısıldadı.

Bilmiyorum, diye cevap verdi Sarah, ama işe yaradığı kesin. Helga hâlâ kıpırdamamıştı ama sanki birkaç santim daha uzun görünüyordu. Trae ise afallamıştı. Korku dolu bir ifadeyle Helga'ya bakıyordu.

Bunu asla yapmayacağımıza yemin ediyoruz, dedi güçsüzce. Yemin ediyoruz.

Siz mi? diye sordu Helga. 'Siz' kimsiniz? Bizim sizinle bir ilgimiz yok. Dünyayı sizin yaptıklarınızdan korumaya çalışıyoruz. Bunu siz başlattınız; suçu bize atmayın. Şimdi gidin. Sizinle daha fazla konuşmayacağım.

Helga arkasını döndü, ona sırtını dönmekten korkmadığını göstermek için bir an duraksadı ve sakince kışlaya dönüp kapıyı kapadı. Michael Trae'ye odaklandı. Grubundan birkaç kişi adamın etrafında toplanmış hararetle bir şeyler fısıldıyorlardı. Trae onları fark ettiyse de belli etmedi çünkü gözleri Helga'nın girdiği kapıya odaklanmıştı.

Biri Michael'm omzuna hafifçe vurunca yerinden sıçradı. Dadısıydı. Neler oluyor? diye sordu Helga.

Michael daha cevap veremeden dışarıdan bir çığlık duyuldu. Dışarı bakınca bir kızın -gördüğü en küçüklerinden biriydi- Trae'nin ayaklarının dibine yığıldı. Bir kadın çocuğun cansız bedenini liderinin yanına taşımış gibi soluk soluğa diz çöktü.

Öldü, dedi kadın ortaya. Yanımda bir anda yere düştü. Helga'nın sesi Michael'm arkasından yankılandı: Ve her otuz saniyede bir, bir kişi daha ölecek! Buradan gidin! Hemen!

Trae sonunda kendine geldi. Yaratıcımın üzerine yemin ederim ki buna pişman olacaksın, Tanjant, derken sesi fısıltıdan biraz yüksekti. Ardından arkasını döndü. Michael onun, adamlarına oradan ayrılma emri vermesini bekledi ama Trae bunu yapmadan yavaşça oradan uzaklaştı ve yanında gelenler de onu takip etti. Michael onların ağaçların arasında hayalet gibi gözden kaybolmalarını izledi.

Toplantı yapmalıyız, diyen Helga'nın sesi o kadar da kendinden emin çıkmadı. Kıyamet kopacak.

3

Kışlanın en sonundaki odada, masa ve sandalyelerin olduğu eski ofiste buluştular. Köşede bir karyola vardı ve Michael, bu odanın Helga'nın özel alanı olup olmadığını merak etti.

Helga geniş ahşap masanın arkasındaki sandalyeye geçerken, Oturun, dedi. Michael, arkadaşları, Saralının ebeveynleri, Walter ve Amy isimli kadın çağırılmıştı. Kollarını kavuşturup arkalarında duran Walter haricinde herkes oturdu. Sinirlendiğini biliyorum, dedi Helga ona. Bu yüzden sana bir açıklama borçluyum. Michael ve hepiniz neler olduğunu bilmeyi hak ediyorsunuz.

Haklısın, dedi Walter. Michael'a sanki daha fazla şey söyleyecekmiş gibi geldi ama adam başka bir şey söylemedi.

Helga iç çekti. Sadece iki tanesi öldü.

Bu, YValter'm yeniden patlaması için yeterliydi. Sadece iki mi? Sadece iki. Sanırım dört demek istedin. İki kişiye gerçek ölümü getirdin, yani iki insan ve iki Tanjant. Dört varlık bir daha asla var olmayacak. Hiçbirimize danışmadan, sana katıldığımızda üzerinde anlaştığımız her ilkeye karşı geldin. Üstelik bir de liderimiz olacaksın!

Helga ayağa kalkıp elini masaya vurdu. Evet! Liderinizim! Ve yapmam gerekeni yaptım! Bunu yapmasaydım çok daha fazla insan ölecekti; bunu biliyorsun, Walter!

Onlarla savaşabilirdik, diye itiraz etti adam. Teslim olmayıp savaşabilirdik. Ya da teslim olup en baştan başlayabilirdik. Ya da uzlaşmayı deneyebilirdik. Önlemeye çalıştığımız tek şeyi yapmak dışında her şeyi yapabilirdik!

Bize ultimatom verdi, dedi Helga daha sakince. O patlayıcıları ateşleyip hepimizi öldürmesini riske atamazdım. Henüz Kovan'da yedeklenmemiş dört kişi de dahil. Sırayla Bryson, Sarah, Gerard ve Nancy'yi gösterdi. Gerçek ölümden mi konuşmak istiyorsun, eh hu insanlar

arkadaşımız ve arkama yaslanıp bunun onların başına gelmesine izin vermeyecektim. Başka seçeneğim yoktu! Bir seçeneğin vardı, diye karşılık verdi Walter.

Helga tekrar oturdu. Kaybedeceğimizden çok daha fazla hayat kurtardık.

Walter, Ama... diye başlamıştı ki Helga sözünü kesti. Yeter! diye bağırdı. Çıkıp bir darbe planlamak istiyorsan git ve yap. Gerekçelerini açıkla ve yandaş topla, Ama ben gerekli şeyi yaptım ve şimdi önümüze bakmamız gerekiyor.

Walter ne cevap verdi ne de odadan çıktı. Yere bakarak öfkeyle nefes aldı.

Michael oturup şaşkınlıkla etrafına baktı, neler olduğunu anladığından emin değildi. Hepsinin içinde dikkatini çekense Hel-ga'mn, arkadaşlarım ve Sarah'nm ailesini göstermesiydi. Özellikle onları göstermişti, Michael'ı değil. Bu basit hareket bile çok şey ifade ediyordu.

Bryson sessizliği bozdu. Biri lütfen bize gerçek ölümün ne olduğunu söyleyebilir mi artık?

Detaylı bir şekilde, diyen Sarah başını onaylarcasına salladı. Helga masaya eğilip ellerini birleştirdi. Daha önce yaptığım açıklamayı hatırlıyor musunuz? Nasıl olduğunu tam bilemesek de bir Tanjant'ın insan vücudunda var olabilmesi için asıl kişinin bilinciyle bir bağ gerekiyor. Koparılamayan bir bağ, aksi takdirde vücut ölür. Kovanın var olma sebebinin bu olduğunu düşünüyoruz. Ovduğu ellerine bakarken derin nefes aldı. Gerçek ölüm, Kovan'da saklanan bilincin yok edilmesiyle gerçekleşiyor. Bu bir Tanjant ya da insan olabilir. O... insanı, Tanjant'ı, bilinci, ne dersiniz, Kovan'da yok ederseniz sonsuza dek ölmüş olur. Uyanık'ta bir vücuda bağlıysa o vücut da ölüyor. Bildiğimiz kadarıyla varlıkları son buluyor.

Duraksadı. Ama bu, sözde gerçek ölümün sadece bir yolu. Aslında gayet basit. Biri -Tanjant ya da insan- yedeği olmadan ölürse gerçekleşiyor. Ölüm nasıl olursa olsun; sanalda ya da gerçekte. Kovan'da yedeği yoksa kişinin aklı, anıları ve özü sonsuza dek yok oluyor.

Michael zihninde Kovan'ı canlandırıyor. Bunu nasıl yaptıklarını, bilinci nasıl öldürdüklerini merak etti. O engin alanda tüm o turuncu kapsüllerle birlikte sızüdüğüünü, sanal alev makinesiyle bir tanesini yaktığını hayal etti. İçindeki akıl yanıp kül olduğu sırada atılan çığlıkları neredeyse duyabiliyordu.

Bu görüntüyü aklından çıkarıp Helga'ya döndü. Benim yedeğim hâlâ duruyor, değil mi?

Odadaki herkes Michael'a baktı.

Helga başını yavaşça onaylarcasına salladı.

Jackson Porter'ın da öyle, diye devam etti. Yani onu kendi vücuduna geri yerleştirirsek ben Uyku'da varlığımı sürdürebilirim. Öyle mi?

Helga bir kez daha başını onaylarcasına salladı. Neredeyse üzgün görünüyordu.

Yani Sarah ve diğerlerini gösterdin çünkü patlayıcılar hepimizi öldürürse onlar dışında kimse gerçek ölümü yaşamayacaktı. Kovan'da saklanan programlarımıza dönecektik. Duraksadı. Onlar dışında. Arkadaşlarını işaret etti. Yedekleri yok. Kelimeler soğuk ve sertti.

Helga kalkıp masanın diğer tarafına gitti ve masaya yaslandı. Tüm söylediklerin doğru, Michael. Diğer Tanjantlarla toplanıp buraya gelebilmek için bedenleri ödünç almak üzere Ölümlülük İlkesi'ni kullanma kararı aldığımızda kendimize önemli birtakım sözler verdik. Bunlardan biri de kim olursa olsun, bedeli ne olursa olsun, gerçek ölümden kaçınmaktı. Ama bugün bu kuralı çiğnedim çünkü önümde iki korkunç seçenek vardı. Ben bu kararlar yaşamak zorunda kalacağım ama şu an ilerlememiz gerekiyor. Sizin de yardımınızla Kaine'i, Kaine'in arkasında kim varsa onu ve bu akşam tanıştığımız bu küçük grubu durdurabiliriz.

Kollarını kavuşturup yere baktı. Kendimize Tanjant Birliği diyoruz. Seni benden aldıklarından beri SanalAğ'ın iç çalışmaları çöküyor. Bazı Tanjantlar ana programlarından ayrıldı. Kaine'in ne yaptığını gördük ve buna karşı savaşmaya karar verdik. Her şeyi eski haline çevirmek istiyoruz. Ve seni geri istiyordum. Amaçlarımızın aynı olduğunu düşünüyorum. Haksız mıyım?

Michael, Tanjant ile arkadaşları kışladan uzaklaştıklarından beri sessizliğini koruyan Sarah'ya baktı. Kız ona üzgün gözlerle hafifçe gülümsedi.

Michael iç geçirdi. Kaine'i kesinlikle durdurmak istiyoruz, Helga. Ama sanki gözden kaçırdığımız çok büyük bir şey varmış gibi hissediyorum. Bu, Kaine'in düşmanımız olduğunu söylemek kadar basit değil. Gerçekten neler olup bittiğini öğrenmemiz lazım ve bence buna başlamak için en doğru yer Kutsal Vadi. Eğer... Ölümlülük İlkesi'ni sekteye uğratabilirsek en azından Tanjantların SanalAğ'dan çıkmalarını durdurmuş oluruz.

Helga el ırdı. Seni iyi yetiştirmişim. Kovan yalnızca bir depolama tesisi; asıl ölümlölük İlkesi tam da söylediğin yerde gerçekleşiyor. Ana salona çıkan kapıyı işaret etti. Biz de boş oturmuyorduk. Orada nelere sahip olduğumuzu gördün. İnsanlar, SinirKutuları, AğEkranları. alışıyorduk ve sonraki aşamaya geçmeye hazırız.

Bu kez Bryson konuştu. Bence bizi bilgilendirsen iyi edersin. Dünyada neler olduğunu bilmek istiyorum, diye ekledi Sarah. Ajan Weber'in Lance cihazıyla kurduğu tuzağa düşmemizden önce bile durum giderek kötüleşiyordu.

Cevaplarımız var, diye karşılık verdi Helga. Ve olası planlarımız da. Ama öncelikle bence hepimizin dinlenmesi gerekiyor. Hemen şimdi işe koyulmak herkesi daha da perişan eder.

Michael her ne kadar meraklı ve gergin olsa da HelgaVa katılmadan edemedi. Tam o saniye her an kırılacak gibi görünen ahşap sandalyenin altına kıvrılıp uykuya dalabilirdi.

İlk görmenizi istediğim şey Kovan'dı, dedi Helga. Sonra planımızdan sapmak zorunda kaldık. Kapıya doğru ilerledi. Birkaç karyola daha getireceğiz. Hepiniz bu odada uyuyabilirsiniz. Sabah olduğuanda SanalAğ'a Dalarız ve ben de planımızı ve kaynaklarımızı açıklarım.

Helga odadan çıkmadan önce Michael'in son fark ettiği şey, kadının ana salona dönerken Walter'ın bakışlarını nasıl da görmezden geldiğiydi.

4

Michael karyolasında ellerini başının arkasında birleştirmiş, tavanı izliyordu. Tavandaki gölgelere bakıyordu ve ne kadar bakarsa gölgeler daha fazla hareket ediyor, dönüyor, bir şeyi gizliyor gibi görünüyordu. Kendisini Uyku'daymış gibi hissetmesine neden oldu.

Dostlarım, dedi birkaç metre ötedeki karyolada yatan Bryson, bugünün oldukça garip geçtiğini söyleyebiliriz.

Sarah ofisin diğer tarafında, annesiyle babasının yatağının arasındaydı; babası çoktan sessizce horlamaya başlamıştı ve Nancy de beş dakikada bir uyumaları için onları azarladıktan sonra sonunda uykuya dalmıştı. Karyolalardan biri gıcırdadı, ardından bir gölge hareket etti ve hafif ayak sesleri duyuldu. Sarah, Michael'in karyolasının yanında yere oturdu ve elini okşadı.

Garip demek yetersiz kalır, dedi.

Eski oyun günlerimizi fazlasıyla sıkıcı kılar, diye ekledi Bryson.

Michael bir dirseği üzerinde doğruldu. Sarah yakınında ve sıcaktı ve bu onu biraz rahatlatıyordu. Benden nefret etmediğinize inanamıyorum, dedi. Sizi bu saçmalığa sürüklemekten önce hayatınızın ne kadar güzel olduğunu düşünün.

Ah, lütfen yine başlama, diye sızlandı Sarah. Sanki evde oturup dünyanın Tanjantlar tarafından ele geçirildiğini ve çökmekte olduğunu bilmesek daha iyi olacaktı. En azından şimdi bu konuda bir şey yapma fırsatımız var.

Ama sorun da bu, dedi yüzü karanlıkta kalan Bryson. Ne yapacağız? Kutsal Vadi'ye gitsek ve bir şekilde Ölümlülük İlkesi'ni ortadan kaldırmayı başarsak bile Kaine ya da başka biri yeniden kodlamış olabilir. Ayrıca her geçen saniye daha da büyüyen devasa Kovan var. Onu yok edersek kim bilir kaç kişiyi öldürürüz. Şu gerçek ölüm saçmalığı.

Sarah şakaklarını ovuyordu. Çocuklar, bir süreliğine mutlu şeylerden bahsedebilir miyiz? Uyku'yla, Kaine'le, Tanjantlarla ya da toplu katliamlarla ilgisi olmayan şeylerden? Lütfen?

Michael onun omzuna dokundu. Sarah'yı tanıdığından beri kız hiç bu kadar müthiş bir şey söylememiştii.

Konuşacak başka ne var ki? diye sordu Bryson. En sevdiğimiz çocukluk anımızı falan mı anlatacağız?

Aslında evet. Bu harika bir fikir, dedi Sarah aniden neşelenerek. Tam olarak bunu yapacağız. Sen başla, Bryson.

Ne? Ciddi misin?

Kesinlikle.

Gölgede kalan Bryson bacaklarını savurup karyolada oturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Pekâlâ, dedi. Bunu sen istedin. Ama benim dâhi bir çocuk olduğum gerçeği hayallerini yıkacak; dünyanın en zeki adamı olma yolunda ilerliyordum. Bu riski alacağız, diye mırıldandı Michael.

Bryson ellerini ovuşturup başladı. Pekâlâ, sanırım... beş yaşıındaydım. Küçük bir çocuktum ama bu, aptallığımın bahanesi olamaz. Yani cidden beyinsiz bir çocuk olmalıydım. BelM daha sonra implant yapılmıştır. Ya da belki Tanjantımdır!

Komik değil, dedi Sarah. Ayrıca ne kadar aptal bir çocuk olduğunla ilgili mükemmel hikâyene gelebilir misin artık? Michael rahatsız olmamıştı. Tanjant olduğunu kabulleneli uzun zaman oluyordu. Ne kadar espriye vururlarsa o kadar iyiydi. Kendisi için oldukça büyük ve rahatlatıcı bir değişiklikti.

Noel'di, dedi Bryson. Kar yağıyordu, her yerde parlak lambalar asılıydı, salonda gerçek bir ağaç vardı. Dostum, ağaç o kadar güzel kokuyordu ki... Babam kesmişti, ben de izlemiştim. Adamın birinin arazisinden çaldığımıza eminim ama o başka konu. Neyse, ben en küçük kardeşim; üç ağabeyim ve bir ablam var. Hepsi okuldaydı ve annem de biraz kestirmek için üst kata çıkmıştı. Ben de zavallı küçük çocuk olarak salonda oturmuş, ağacın altındaki bir yığın hediyeye bakıyordum. O kadar cezbediciydi ki. Sanki paketler benimle konuşuyor, bana hediyelere bir göz atıp annemle babamın herkese neler aldığına bakmamı söylüyorlardı. Gizlice Noel hediyelerine mi baktın? diye sordu Sarah. Bu mu yani? Hangi çocuk bunu yapmamıştır ki?

Şey, ben yapmadım, dedi Michael. Ben Yahudi'yim. Sarah güldü. Ne? Öyle mi? Bunu nasıl bilmem?

Ailem o kadar da dindar değildi.

Affedersiniz? Bitirebilir iniyim?

Sarah tekrar gülünce Michael kendini biraz daha rahat hissetti. Bu sesin ne kadar müthiş olduğuna ve onu ne kadar özlediğini unutmuştu.

Bryson sürükleyici hikâyesine devam etti. Her neyse o yalnız, soğuk kış günü Budala Bryson'm aklına dâhiyane bir plan geldi. Eğer tüm hediyeleri açarsam ve sonra -sıkı durun- paket kâğıtlarını saklarsam annem onları benim açtığımı anlamazdı. Böylece tüm hediyelerin -ağabeylerimin ve ablamınkini bile- paketlerini yırtıp açtım.. Yaklaşık yirmi dakika boyunca dünyanın en mutlu çocuğuydum. Tüm kâğıtları kurutma makinesinin arkasına tıktırdıktan sonra gerçek bir dâhi gibi paketleri açılmış hediyeleri yeniden ağacın altına yerleştirdim. Sonra koltuğa oturdum ve annem uyanıp aşağı inene kadar bir kitaba baktım. Farklılığı anlamayacağından emindim.

Zafer anının etkisini artırmak için duraksadı.

Vay canına, diye fısıldadı Sarah. Cidden aptalcaymış. Sonra ne oldu?

İnanılmaz ama annem hemen ne yaptığımı anladı, diye yanıtladı Bryson. Paket kâğıtları tutuşup bütün evi yakmadan onları kurutma makinesinden kurtardı ve kardeşlerim okuldan dönmeden hepsini tekrar paketledi. Hiç sıkıntı olmadı.

Sana ne yaptı peki? diye sordu Sarah. Eminim bir yanı kahkaha atmak isterken diğer yanı öz çocuğunu öldürmek istemiştir. Michael eski günlerdeki gibi vakit geçirmenin tadını çıkararak güldü.

Bence annem akıllıca davrandı, diye açıkladı Bryson. Tarihi bir aptallık yaptığının farkında olduğumu biliyordu. Hayatım boyunca bu

utançla yaşamak da yeterli bir cezaydı ama içten içe öfkeden kprdğne eminim. Bu hikyeyi herkese anlatır. İtiraf edeyim, duyduğum en iyi hikyelerden biri, dedi Michael. şimdi kendimi daha akıllı ve daha iyi hissediyorum. Öyle hissetmelisin, dedi Bryson. Tamam, şimdi sıra kimde? Ben anlatayım, dedi Sarah. Size teyzemin üzerine işememi anlatacağım.

On dakika sonra Michael gülme krizine girmişti ve duramıyordu. Karyolasında gürültüyle horlayan Gerard kesinlikle farkında değildi ama Nancy onları birkaç defa uyarıp Sarah'ya artık uyuması gerektiğini söyledi. Sarah biraz sonra yatacağına söz verdi. Bunun yaşanmış olması imkânsız, dedi Bryson.

Sarah kendinden emindi. Hayır, yaşandı! Yemin ederim. Büyükannemin koltuğunda uyuyordu ve benim de uyurgezerlik sorunun vardı. l gibi yatmadıkları bir zamanda annemle babama sorabilirsiniz.

İyi de fiziksel olarak, diye itiraz etti Bryson. Yani nasıl dengede durdun?

Bu, Michael'ın yeniden kakhahalara boğulmasına sebep oldu; bu kadar çok gülmekten yüzü ve göğsü acıyordu. Kaine hayatını mahvetmeye başlamadan önce bile böyle hissetmemişti.

Bence bu konu üzerinde yeterince durduk, dedi Sarah. Sıra Michael'da. Michael'm yatağına yaklaşınca dışarıdan gelen hafif ışık gözlerini aydınlattı. Bu iki hikyeyi nasıl geçeceksin bakalım. Michael dirseğine o kadar uzun süre dayanmıştı ki canı acıyordu. Bacaklarını çekip altına alırken kolunu ovdu. Bilmiyorum. Biraz düşüneyim.

Sessizlik knce Michael ne kadar uzun zamandır konuşup güldüklerini fark etti. Sessizlikte bir gariplik vardı ve bunun tam olarak neden kaynaklandığını biliyordu.

Geçmiş i düşünmek tuhaf, dedi. Yani neyin gerçek anı olup olmadığım bile bilmiyorum. Belki de oğ geçmişime programlanmıştı, kim bilir.

Unut bu saçmalığı, dedi Bryson. Senin hayatın senin hayatın. şimdi ben uyuyakalmadan önce iyi bir hikye anlat. Michael kollarını dizlerine dolarken hâlâ düşünüyordu. Nihayet birkaç dakikanın sonunda duyurdu: Buldum! Babamın beni az kalsın bir taşla öldürmesini anlatacağım.

Bu hikyeyi anlatmak tuhaf hissettiriyordu. Tanjant olduğunu öğrendiğinden beri birçok kişinin kanıksadığı şeylere bile güvene-meyecek duruma gelmişti. Gözlerinin gördüğüne. Parmaklarının hissettiğine. Aldığı tada, nefese, kokuya... Tüm bunların gerçek olup olmadığını nasıl bilecekti?

Ama karanlıkta otururken, Gerard'm horlamaları geri plan müziği gibi duyulurken hatırladı. Küçük bir çocuk olarak yaşadığı hayatı hatırladı ve hiçbir şey bunu ondan alamazdı.

Babam kamp yapmayı çok severdi, dedi. Bayılırdı. Özellikle de havası kirli bir şehirde yaşadığımız için. İki ayda bir eşyalarını hazırlar, heyecanlı küçük bir çocuk gibi evin içinde koşar dururdu ve sonra bizi bir kamyonete bindirirdi, Helga'yı bile. Helga'hep olurdu. O da ailemizin bizim kadar üyesiydi.

Genelde nereye giderdiniz? diye sordu Sarah.

Apalaş Yürüyüş Patikası üzerinde, dağda bulabildiği en uzak yere. Bazen saatlerce araba kullanırdı. Benim Uyku'ya Dalmama izin verilmediği zamanlardı, bu yüzden ben de kamp yapmayı en az babam kadar severdim. Bir maceraydı.

Zihninde canlandırırken duraksadı. Kamp ateşinin kokusunu alabiliyorum; her zaman en iyi kısmı o olurdu. Çatırtılar, patlama sesleri ve kızgın kömür. Annem pek hoşlanmazdı ama dayanırdı çünkü sanırım beni ne kadar mutlu ettiğini görüyordu. Tabii babamı da. Helga ise kendini kaptırırdı. Adeta bir korucuya dönüşür, emirler yağdırır, kullanmayacağımız kadar çok odun toplardı. Fakat ormanı yakmamamız için de gerekeni yapardı. Güçlü bir kadın, diye fısıldadı Sarah.. Michael ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Neyse bir gün, diye devam etti Michael, sanırım izci talandım çünkü tek başıma yürüyüş yapmaya karar verdim ve kimseye gideceğimi söylemedim. Bir dağa tırmandım ve diğerine geçtim; aslında daha çok tepe sayılırlardı, o kadar yüksek değillerdi. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Belki bir antik mezar ya da birkaç tane temren bulacağımı düşündüm, kim bilir. Sanırım ben de Bryson gibi aptaldım.

Yalnız değilmişim, dedi arkadaşı soğuk bir ifadeyle.

Eski anısına dalan Michael onu duymadı bile. Tabii ki kayboldum. Nerede olduğum hakkında en ufak fikrim yoktu. Adımlarımın izini takip etmeye çalıştım ama aym dağda daire çizdiğimden emindim.

Berbat, dedi Sarah. Kaç yaşmdaydm?

Dokuz ya da on. Korkudan ölecektim çünkü hava kararmaya başlamıştı. Aileme ve Helga'ya seslendim ama beni duymadılar. Dehşete kapıldım; ağlamaya başlayıp iyice kendimi kaybettiğimi hatırlıyorum. Sonunda küçük bir patikaya girdim ve... bilmiyorum. Tam olarak dua

etmedim ama babama ulaşmaya çalıştım. Gelip beni bulması için zihnimden ona yalvardım.

Michael yeniden dirseklerine yaslanarak bacaklarını uzattı. Sarah kolunu onun dizlerine koyup baktı. Gözleri karanlıkta kalıyordu ama Michael onun kendisine bakmasına sevindi.

İki ya da üç dakika geçmemiştir ki devasa bir kaya parçası dağdan tam durduğum yere doğru yuvarlanmaya başladı. Görmeden önce ağaçlara çarpma ve çalılıkları ezme sesini duydum. Kafamı kaldırdığımda birkaç çamın arasından tam üzerime geldiğini gördüm. Yoldan çekildim ve sadece bir santimle beni iskaladı. Ağacı resmen paramparça etti.

Bryson ile Sarah kıpırdamıyorlardı ve Michael onların soluklarını belli belirsiz duyuyordu.

Bunun bir işaret olabileceğini düşünerek kayanın geldiği yolu takip ettim. Kolay oldu çünkü zaten yuvarlanırken kendi yolunu oluşturmuştu. Beni nereye götürdüğünü anladığınızı düşünüyorum.

Ailene, diye karşılık verdi Sarah.

Evet. Önce babamı gördüm. Beni görür görmez koşmaya başladı - birkaç kütüğün üzerinden atladı- ve bana sıkıca sarıldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki sırtımın çıtladığını hatırlıyorum. Eminim ben de en az onun kadar sıkı sarılmışımdır. Sonra annemle Helga da geldi ve hepimiz birden hem ağlıyor hem sarılıyor hem gülüyorduk. Çılgıncaydı, hiç unutmayacağım. Özellikle de bir şeyi.

Neyi? diye sordu Bryson.

Babamı. Ağlıyordu; gözleri kıpkırmızı ve şişmişti. Bir kez olsun tek başıma yürüyüşe çıkıp kaybolmamla ilgili bir şey söylemedi. Bir kere bile. Dersimi fazlasıyla aldığımı farkındaydı. Görünüşe bakılırsa dünyadaki tek aptal çocuk sen değilmişsin, Bryson. Sarah yüzünü silince Michael belki - sadece belki- onu ağlatmış olabileceğini düşündü.

Bu çok tatlı, dedi Sarah. Bunu bize daha önce anlatmadığına inanamıyorum.

Arkadaşları karanlıkta muhtemelen göremeyecek olsalar da omuz silkti. Ben... Bilmiyorum. Bunun gibi bir sürü anım var. Yani hangisi gerçek, hangisi değil? Sanırım bunun gerçekten yaşadığında karar kılmak zorundayım. Özlüyorum...

Sesi boğuklaştı ve göğsüne bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Yatağına uzandı ve Sarah'ya arkasını döndü. Sarah onun omzunu sıvazladı ve eğilip yanağından öptü. Mucizevi bir şekilde Bryson tek kelime etmedi. Sarah elini

Michael'm sırtında gezdirerek bir ya da iki dakika bekledi, ardından kalkıp kendi yatağına gitti.

İyi geceler, dedi odanın diğer tarafından.

Tatlı rüyalar, diye karşılık verdi Bryson.

Michael da güçlükle, İyi geceler, dedi.

Sarah bir dakika sonra, Sizi seviyorum çocuklar, dedi ve sonunda gece onları ele geçirdi.

6. BÖLÜM

TARİH DERSİ

1

Michael ertesi sabah uyanıp Helga'nın ofisinden çıktığında kışla hareketliydi. Tanjant Birliğı harıl harıl kutu hazırlıyor ve onları arabalara yüklüyordu.

Michael hâlâ bulanık gören gözlerini ovarak etrafındaki hareketliliğe baktı.

Neler oluyor? diye sordu, duvara yaslanmış, sıcak ve buhar çıkaran bir şeyle dolu fincandan bir yudum alan Bryson'a.

Helga bazılarımızın gideceğini söyledi, diye cevap verdi arkadaşı. Bazıları da burada kalacakmış; ihtiyacımız olduğunda buluşmak için Tabutları kullanacaklar.

Biz hangi gruptayız?

Biz Helga'yla gidiyoruz. Sen, ben, Walter ve birkaç kişi daha. Bryson fincanıyla, Amy'yle konuşan Walter'ı işaret etti. Sanırım SAG'dan biriyle buluşmayı deneyecekler.

Ne? Hayır, dedi Michael bir anda tamamen uyanarak. şu an en son konuşmak istediğimiz insanlar onlar. Onlara güvenemeyiz. Evet, bu konuda sana katılıyorum. Gerçi Helga, Ajan VVeber'den uzak durmamızı söylemişti. Neyse, sen kalktığında Uyku'ya Dalacağımızı ve kaçırdığımız konular hakkında bizi bilgilendireceğini söyledi.   lene doğru yola çıkmak istiyor.

Michael bundan hoşlanmadı. Helga ne isterse yapardı; Weber'i görmeyi ya da SAG'a gitmeyi kabul etmek dışında.

Asıl olay, diye devam etti Bryson, Sarah'nın ailesi onun gitmesine izin vermiyor. Macera günlerinin bittiğini söylüyorlar. Sarah sabahtan beri onlarla mücadele ediyor. Sanırım tartışmayı dışarı taşıdılar.

Michael cevap veremeden Helga  n kapıdan içeri girdi. Onları görünce gözleri parladı ve yanlarına ilerledi.

Günaydın, uykucu, derken hiç de dalga geçer gibi bir ifadesi yoktu. Umarım iyi dinlenmişsindir. Haydi kahvaltı yap, sonra Uyku’da size göstermek istediğim bazı şeyler var. Sonraki adımımızla ilgili nihai kararı vermeden önce sizi son gelişmelerden haberdar edeyim.

Aç değilim, dedi Michael. Hemen yapalım.

Helga başını onaylarcasına salladı. Bana uyar. Sarah’yı da al. Ailesi zaten büyük kısmını biliyor. Eminim onlardan biraz uzak kalmak hoşuna gidecektir. Gözleri her şeyi açıklıyordu. Dışarıda uzun zamandır tartışıyor olmakydılar.

Ben onu bulurum, dedi Michael. Siz Tabutları hazırlayın.

Michael onu bulduğunda Sarah bir ağaca yaslanmış tek başına duruyordu, ailesi görünürde yoktu ve belli ki ağlıyordu. Michael’ın yaklaştığını gördüğünde biraz morali bozuldu; sanki böyle bir durumda yakalandığı için utanmıştı.

Hey, dedi Michael onu anladığını gösteren bir gülümsemeyle. Yine kötü çocuk mu oldun? Kimse sana ailene sürekli uyman ve onları gururlandırman gerektiğini öğretmedi mi?

Onları sevdiğimi biliyorsun, Michael. Sesi yorgundu. Ama onlar etrafımdayken bunlarla uğraşmam çok zor. Hâlâ onların küçük kızımı ve yapmam gereken şeyi yapmama asla izin vermezler. Kaçıp öldürülmeni falan istemiyorlar, dedi Michael.

Hey, sen kimin tarafmdasm?

Üzgünüm. Sarah’ya yaklaşıp sarıldı. Bir yolunu bulacağız, tamam mı? Belki onları da bizimle gelmeye ikna edebiliriz. Helga ne planladıysa bize ihtiyacı var ve biz de Kutsal Vadi’ye dönmek için her türlü yardıma açığız. Ayrıca sen olmadan bunu asla yapmam. Sarah iç geçirdi. Uyku’dayken daha kolaydı. Ya da. Kendini durdurdu ama Michael tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu. Ailesi kaçırıldığında, alıkonulduğunda ve onun bir şey yapmasını engelleyemediğinde her şey daha kolaydı.

Haydi gel, dedi Michael. Her şeyin sırası var. Helga bize ne göstermek istiyormuş bakalım, sonra tekrar deneriz. Sen olmadan gitmeyeceğim.

Sarah ona sıkıca sarılıp yanağından öptü. Dudakları da gözyaşları kadar ıslaktı.

Tüm bunlar kafamı çok karıştırıyor, diye fısıldadı. Tanjant olarak hayatın, bu beden içindeki hayatın, olan biten tüm tuhafliklar... Ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama kim olduğunu biliyorum. Ve seni

seviyorum, Michael. Gerçekten seviyorum. İstedğin kadar gözlerini devir ama sen her kimsen, yüzünü iki yandan tutarak onu yavaşça sarstı, ona âşığım.

Michael havalardaydı ve dili tutulmuştu. Yalnızca başını sallayıp onu öptü; onu daha önce hiç yapmadığı bir şekilde derinden, içten öptü. Kalbi eriyor, dünya hızla dönüyordu.

Sarah geri çekilip ona bakarken gözlerinde yeni yaşlar vardı ama bu defa mutlu görünüyordu.

Bensiz gitmene izin vermeyeceğim, dedi. Haydi, annem bizi yakalayıp sinir krizi geçirmeden içeri girelim.

3

Yarım saat sonra, hâlâ öpüşmenin etkisinde olan Michael arkadaşlarıyla ve rehberleri olarak Helga'yla birlikte Uyku'ya Daldı. Gözlerini açtığında dördü de, görebildiği kadarıyla her yöne uzanan berrak camın üzerinde duruyorlardı. Gökyüzü gece mavisiydi ve Thomas sanki atmosferin en üst kısmındaymışlar gibi hissediyordu. Ayaklarının altında geometrik şekillerde beyaz ışıklar dönüyor, küçülüyor, büyüyor, karanlık arka planda birbirlerinin üzerinden sekiyorlardı. Michael büyülenmişcesine izliyordu; devasa bir kaleydoskopun içinde durmak gibiydi.

Uzak diyara hoş geldiniz, dedi Helga kollarını gururla açarak. Benim kendi cennetim.

Bryson oturacak bir yer bulmak için etrafına bakınırken, Gerçekten davetkâr, diye mırıldandı alay edercesine.

Bu sadece temel arayıız, diye karşılık verdi Helga, Bryson'ın imalı yorumuna duyduğu öfkeyi gizlemeyerek. Buradan neredeyse her şey yapılabilir. Benim yaptığım, insanların halka açık SanalAğ evlerine para ödedikleri eski eğlence merkezlerinin bir deagi.

Michael ne zaman yukarı ya da aşağı baksa hafif başı döndüğü için Helga konuşurken onun yüzüne odaklandı. Yine de ayaklarının altında dönen şekiller midesini bulandırıyor.

Peki, nasıl çalışıyor? diye sordu Sarah. Ve neden buradayız? Aurası kendisine fazlasıyla benziyordu ve ailesi konusunda ne yapacağı sorusunun aklını hâlâ kurcaladığı yüzünden okunuyordu.

Helga onları etrafına topladı ve üzerinde durdukları camı gösterdi. Buradaki her şey doğrudan düşünce sürecime bağlı, ki bunu ayarlamak uzun zaman aldı. Daha iyi koşullar altında burada çok eğlenebilirdik ve ben de size

gösteriş yapmak isterdim ama şimdilik yalnızca kaçırdığınız bazı şeyleri göstereceğim.

Aşağıya bakarak geniş, dikdörtgen ve parlak bir ışığa odaklanarak onu yüzeye yaklaştırdı. Dördünün birden etrafını saracak şekilde genişledi ve Helga bir ayağını yere vurduğunda Duva-rEkram'na benzer hareketli bir görüntü belirdi. Atlanta'nın havadan görüntüsüydü ve aniden hareket etmeye başlayarak şehre yakınlaştı. Michael'ın midesi altüst oldu, Bryson ise yalpaladı ve dengede durmak için kollarını açtı.

Michael, Helga'ya baktığında yüzünde muzip bir gülümseme yakaladı; Helga parmaklarını açarak kollarını havaya kaldırdı. Bu hareketi ayaklarının altından görüntüleri kaldırdı ve etraflarında Atlanta'nın üç boyutlu mükemmel bir sunumu belidi. Michael gözlerini açık tutmak için tüm iradesini kullanıyordu; geçişler o kadar hızlıydı ki izlemesi fazlasıyla güçlü.

Tüm vücudunu kumanda gibi kullanan Helga etraflarındaki görüntüleri kontrol etmek için dansçı gibi hareket ediyordu. Parmaklarını çevirerek şehri döndürüyor, kolunu çekince anında sokakları kaydırıyor, sağa ya da sola eğilerek onları yönlendiriyordu. Hareket hissi olmadan yolculuk yaptılar; Michael'ın alışmasının biraz zaman aldığı bir numaraydı. Sonunda mide bulantısı geçti ve gördüğü inanılmaz ayrıntıları takdir edebildi. Fazlasıyla etkilenmişti; dadısı, onu tanıdığı bunca zamandır gizli bir programcı mıydı yani?

Helga grubu devasa bir gökdelenin etrafında kaydırdı ve aniden Ajan Weber'in onları Lance'le birlikte gönderdiği bina göründü. Ya da binanın kalıntıları. Kendilerinin sorumlu olduğu yıkımın akıbetiyle karşı karşıyaydılar. Binanın büyük kısmı çökmüştü ve kalıntılarından yoğun kara dumanlar çıkıyordu. İnsanlar yıkıma tanık olmak için kalabalıklar halinde toplanmıştı ve binanın etrafı polis, itfaiye ve tıbbi ekiplerce çevrilmişti.

Gerçekte olanlar tam olarak yeniden tekrarlanıyordu. Michael kendisinin ve arkadaşlarının polis arabalarına götürülüşünü izledi. Yüzünde o zaman hissettiğinden daha afallamış ve kafası karışmış bir ifade vardı.

Gabby'yi, Jackson Porter ın eski kız arkadaşını görünce nefesi tutuldu. Eski kız arkadaşı? Şimdiki kız arkadaşı? İkisi de doğru gelmiyordu. Ama şimdi kıza odaklandı; neler olacağını biliyordu ve tekrar görmekten korkuyordu. Polis, kıza yaklaştı ve copunu kaldırıp savurdu. Gabby'nin kafasına isabet etti ve Gabby bayılınca tüm vücudu gevşedi. Michael bunun gerçekleşeceğini bilmesine rağmen afallayarak bağırdı.

Ne oldu öyle? diye bağırdı Sarah. Saldırını gerçekten olduğunda görmemişti ve bunu konuşma fırsatları hiç olmamıştı.

Neden ona böyle bir şey yaptılar ki? diye sordu Michael gergince. Hâlâ anlamıyordu ve son iki gündür onu neredeyse unuttuğu için kendini berbat hissediyordu.

Hey, sanki o polis onu özellikle seçti, diye mırıldandı Bryson.

Neden? diye fısıldayan Michael soruyu kime sorduğunu bilmiyordu.

Aşağılarındaki sahne aniden uzaklaştı ve karşılarında şık giyimli, mükemmel şekil verilmiş saçlı bir kadının holografik görüntüsü belirdi; HaberVırgu sunucusuydu.

Bu sabah sıcak bir gelişme yaşandı, dedi kadın coşkulu bir İngiliz aksanıyla. SanalAğ Güvenliği'nden temsilciler, bir hafta önceki terör olayıyla ilgili resmi bulguları sonunda basınla pay-luştı. Olay, Amerika Birleşik Devletleri, Georgia eyaletinin Atlanta gelirindeki tarihi bir binada gizlenen ana merkez tesislerinde gerçekleşti. Başka suçlardan da aranan ve bu olayın da failleri olan iic genç, SAG'ın tüm güvenlik sisteminde zincirleme reaksiyona sebep olan oldukça gelişmiş bir cihaz kullandığı söyleniyor. SAG merkezindeki Charles Rooney konu hakkında daha fazla bilgi verecek.

Görüntüsü milyonlarca dijital kutucuğa dönüştü ve ani bir rüzgâra kapılmış gibi savruldu. Yerini gri saçlı, bıyıklı bir adam aldı; kravatını gevşetmişti, yüzü kızarmıştı ve ter içindeydi.

Haberi birkaç dakika önce SAG sözcüsü bizzat kendisi bildirdi, dedi adam. Herkes haberin oldukça şoke edici olduğu konusunda hemfikir. SAG ilk günden beri hasara dikkat çekiyor fakat tahribatın boyutu en kötü tahminlerden bile çok daha geniş çaplı. Cihazın nasıl böylesine bir hasar verebildiğiyle ilgili ayrıntılar hâlâ saklanıyor fakat görünüşe bakılırsa oldukça kapsamlı. Az sonra SAG basın toplantısının görüntülerinde de göreceğiniz üzere SanalAğ gerçekten tehlikeli bir yer halini aldı.

Bu kez adam çözünerek dağıldı ve Michael ekranda beliren kişiyi görünce iki adım geriledi.

Ajan Weber.

Bir sürü mikrofonun arkasında duran kadının yalnızca omzu ve yüzü görünüyordu. Özel dikim ceket giymişti, saçları zarif bir örgüyle topuz yapılmıştı ve görüntüsüyle endişelenecek hiçbir şey olmadığı mesajı veriyordu. Fakat koyu renk gözleri Michael'a her şeyi açıklıyordu. Korkuyordu. Hatta dehşete düşmüştü. Michael kadının ona neden ihanet ettiğini ya da olaydan sonra ziyaretine gelip de neden ortamı yumuşatmaya

çalıştığım hâlâ anlamamıştı. Daha da önemlisi SAG'ı ve SanalAğ'ı neden gizlice mahvetmek istediğini anlamamıştı.

Fakat emin olduğu bir şey vardı: ondan nefret ediyordu.

Anormal biçimde uzun gelen duraksamanın ardından kadın önceden yazılmış açıklamayı okumaya başladı.

Bugün burada toplandığınız ve biz tüm kaynaklarımızı kullanarak olayı soruştururken gösterdiğiniz sabrınız için teşekkür ederim. Konuştuğumuz sırada faillerin hapiste olduklarını bilmek biraz rahatlatıcı. Yaptıklarının geniş kapsamlı sonuçlarına gelecek olursak, korkarım haberler iyi değil. Şimdi durumu düzeltmek için önümüze bakmak zorundayız.

Arkasında bir şey göstermek için elini kaldırdı ama her ne ise Michael göremedi. Weber konuşmaya devam etti.

Ayrıntılı rapor açıklandı ama temel olarak çıkardığımız sonuç şu: SAG altyapısı geçici olarak çalışmaz hale getirildi. Bu noktada SanalAğ aktivitelerinin gözetimi mümkün değil. Gözetim, güvenlik, raporlama ve kod-güvenliği protokollerinin hepsi zarar gördü ve şu andan itibaren faaliyet göstermiyoruz. Niyetimizin tam kapasiteyle yeniden çalışmak olduğunu özellikle vurgulamak istiyoruz fakat bu biraz zaman alacak. Bu siirecin aylar değil, haftalarla sınırlı olduğunu söylemekten mutluyum. Bu muazzam ŞÖrevi tamamlayana dek haftanın yedi günü, günde yirmi dört IKftt çalışacağız.

Duraksayarak huzursuz bir ifadeyle, görülmeyen izleyicilerine uzun uzun baktı. Michael kendilerinin duyamadığı bir soru yağmuruna tutulduğunu tahmin etti.

Bir süre sonra izleyiciler susmuş olacak ki kadın konuşmaya devam etti. Michael son derece dikkatli bir biçimde izlerken tüm bunların onları nereye yönlendirdiğini merak ediyordu. İçinden bir iGS, yakın geleceğinin mutluluklarla dolu olmayacağını söylüyordu.

Korkarım açıklamam gereken oldukça sıkıntılı bir konu daha var. Bu konuyla ilgili de daha ayrıntılı bir rapor sunduk fakat durum kısaca şöyle: Kaine diye bilinen varlık, kaynağı bilinmeyen Tanjant, eşi benzeri görülmemiş seviyede bir bilinç kazandı. Uzun bir sessizlik daha oldu. Daha da önemli ve acil durum şu ki tesisimize yönelik terör eylemlerinin doğrudan sonucu olarak Kaine bizden kaçtı ve bazı Tanjantların kodlarının, nasıl desem, bir şekilde insanların zihinlerine yüklendiği bir süreç başlattı. Böylece bu insanlar artık sahte kodlu programların sunucuları haline geldiler.

Servislerimizi tam kapasiteye ulaştırana dek tüm dünyayı SanalAğ'a Dalan kişilerin bu düşmanca ele geçirilme karşısında hedef olabileceklerine dair uyarıyoruz. şu anki durum gereğince sizi durduramayacağımız için bu konuda desteğinizi istiyoruz. Ne olursa olsun Dalmayın. Teşekkrlar.

Daha fazla konuşamadan, kendisinden önceki spikerler gibi vücudu dağılarak kayboldu.

VVeber'in dijital tozunun son kalıntıları da yok olurken Sarah, İnanamıyorum, diye fısıldadı.

Bu yorumu yüzlerce farklı konu hakkında yapmış olabilirdi ama Michael tek bir şeyden bahsettiğini biliyordu.

Ne? diye sordu.

Yalan söylemiş, diye cevapladı Sarah. Yalancı olduğunu biliyordum zaten ama tüm dünyanın karşısına çıkıp yalan söylemiş. Helga başını onaylarcasına sallıyordu. Atlanta ayaklarının altından kaybolmuş, yerini ilk geldiklerindeki cam zemin, koyu mavi gökyüzü ve dans eden geometrik ışıklar almıştı.

Kesinlikle yolunda olmayan bir şeyler var, dedi Michael. Lance cihazı olayından önce lmllk İlkesi'nin devreye girdiğini biliyormuş belli ki. Çok saçma. Yani hangisi daha kötü; Ajan Weber mi yoksa Kaine mi?

Ben ikisinden de kurtulalım diyorum, diye önerdi Bryson. Tüm bunların çok fazla olduğunun farkındayım, dedi Helga. Ama işimiz bitmedi. Korkarım görmek üzere olduğunuz şeye kendinizi hazırlamanız gerekecek.

5

Birkaç metre uzakta daire şeklinde devasa beyaz bir ışık, tünel girişi gibi görünene kadar cam zeminde dönerek yükseldi. Dairenin derinlerinde çok eski, görkemli bir taş yapı belirdi. Kocaman oluklu stnları, bronz kapısı ve kapıya çıkan uzun, geniş basamakları vardı. Helga dairenin önüne gidip kollarını iki yana açtı, ardından Michael ile arkadaşlarına dönüp onlara bir şey fırlatıyormuşasına kollarını savurdu.

Bunu yaptığı sırada ışık genişleyerek tünele dnştı. O sahneye uçtular. Michael'ın hükümet binası olduğunu fark ettiği yerin önünde soğuk, fırtınalı bir gündü. Kollarını sıvazlarken lirperdi. nceki gibi yine havada, yerden yaklaşık on metre yüksekte sözü-

İliyor, gerçekleşmek üzere olan olaya doğru yavaşça ilerliyorlardı. Ya da gerçekleşmiş olaya doğru...

Basamakların zerine bir krs kurulmuştu. Bir sürü polis, birinin konuşmasını dinlemek üzere gelmiş yüzlerce insanı geride tutmaya

çalışıyordu. Michael tam Helga'ya buraya gelme sebeplerini soracaktı ki devasa bronz kapılardan biri korkunç metal gıcırıtlarla savrularak açıldı.

Pahalı takım elbise giymiş yaşlıca bir adam binadan çıktı. Kalabalık bir an sessizleşti, ardından uğultuyla yeniden canlandı; çılgınca kaosun içinde soru üstüne soru soruyor, ilkokul çocuğu gibi ellerini kaldırıyorlardı.

Helga, Michael ve diğerlerine işaret etti ve takım elbiseli adamın sadece birkaç metre üzerinde duruncaya dek alçaldılar. Adam kürsüye gelmişti ve kalabalığı susturmak için kollarını kaldırdı. İnsanlar başta bu hareketini görmezden gelerek onu soru yağmuruna tutmaya devam ettiler fakat adam konuşmayınca sonunda sustular. Sesi güçlüydü ve hoparlörlerde gümbürdüyordu.

Bugün buraya geldiğiniz için teşekkür ederim, diye başladı değişik bir aksanla konuşarak. Özellikle de bu kadar kısa sürede. Size göstermek istediğim şey, ee, çok, ee, önemli.

Boğazını temizleyip bir süre mikrofonlarla oynadı. Michael donakalmış bir halde onu izliyordu. Adam seçkin bir işadımı ya da siyasetçi gibi görünmesine rağmen terliyor ve tuhaf davranıyordu. Ayrıca göstermekten kastı neydi? Söylemeyi kast etmemiş miydi?

Evet, çok önemli, diye devam etti adam. Endişelenmeyin, en fazla bir dakikanızı alacağım. Tekrar boğazını temizlerken ses hoparlörlerden patlama gibi yankılandı. Yapmak üzere olduğum şeye başlamadan önce bir şey söyleyeceğim. Ben... şey... karşınızda duran adam beş yıldan uzun süredir hıı güzel ülkenin lideri. O,

yani ben, ekonomi, toplumsal refah ve uluslararası siyaset alanında müthiş şeyler yaptı. Fakat onun devrinin sonuna gelindi. Kalabalık sessizdi; onlar da muhtemelen Michael kadar me-raklanmışlardı. Adamın Tanjant olduğunu çoktan anlamıştı ama ne yapacaktı?

Ben burada olmak için programlandım, dedi adam. Burada, bu zamanda, bu dakikada olmak için. Bizzat Kaine tarafından programlandım. Bunu bilmeniz önemli. Lütfen bunun farkında olun. Ben Kaine tarafından programlandım, bir Tanjant'tım ve bir gösteri yapmak için bu adamın vücuduna gönderildim. Sanırım söylemek üzere programlandığım her şeyi söyledim. Zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederim.

Yerinde duramayan gergin adam cebine uzanıp küçük ve parlak bir şey çıkardı. Sarah nefesini tuttu. Michael da olacakları bilerek nefesini tuttu. Bunun bir tekrar olduğunu bilmesine rağmen aşağı uçup onu durdurmak istiyordu.

Kürsüdeki adam boğazını keserken kalabalık dehşet içinde bağıırıyordu.

6

Kan ve ılık vardı. Kargaa ıktı. Görüntü solana ve kendilerini yeniden düz cam zeminin üzerinde bulana dek Michael donakalmış halde sessizce baktı.

Sanırım kendilerini gizlemeyi bıraktılar, dedi Bryson. Michael'ın zihni hâlâ Helga'nın gösterdiği kafa karıştırıcı görüntülerle karman çormandı. Bunun ne gibi bir amacı olabilir ki? diye sordu. Adamın yaptığıının hiçbir anlamı yok. Bunu neden yaptı?

Diğerleri yere ve altındaki büyüleyici şekillere bakıyordu. Kınse cevabı bilmiyordu.

Sonunda Helga konuştu. Bryson haklı. Tanjantlar başta ina-ınlmaz kurnazlardı. Ama artık açıkça varlıklarını duyuruyorlar. Sanki insanların olan biteni anlayamayacak kadar aptal olduklarına karar vermişler de çıkıp bunu sansasyon yaratarak göstermeye başlamışlar gibi.

Hiç mantıklı değil, diye fısıldadı Michael, düşünüp taşınarak. Hem de hiç.

Kaine neden Tanjantları insan bedenlerine gönderip sonra da onlara kendilerini öldürtsün ki? diye sordu Sarah.

Şov yapmak için, diye karşılık verdi Bryson.

Sarah başını iki yana salladı. Onu anlıyorum. Ama Michael haklı; mantıklı değil. Her şeyi geçtim, Tanjantlar sır olarak kalmayı istemeli. Dikkatleri neden Ölümlülük İlkesi'ne çekiyorlar? Hu, dünyanın birlik olup onları durdurmaya çalışmasına yol açar. Yarın akşamüzeri Louvre'dan Mona Lisa'yı alacağını HaberVur-gu'da duyurmak gibi bir şey.

Kesinlikle, diyerek ona katıldı Michael. Az önce gördükleri ile Gabby ye olanların hatıralarından sonra odaklanmakta güçlük çekiyordu.

Michael?

Sarah'ya baktı. Hı?

Bir şeyler daha söyleyecek gibi görünüyorsun.

Gabby'nin düşüncelerini bir kenara itti. Evet. Şey... Kaine lıı ölümsüzlük olayı hakkında konuşup duruyor. Bir Tanjant'ı bi r vücudu ele geçirip dünyanın gözü önünde kendini öldürmeye programlamak... bunun ona ne faydası dokunuyor? Dokunmuyor. 15u yüzden Janey ile Trae'nin söyledikleri doğru geliyor. Belki de artık bunun başında Kaine yektur. Sadece biri onun olduğunu düşünmemizi istiyordur.

Sanırım bu mümkün, dedi Helga. Kendini tatmin eden hilekâr bir Tanjantla uğraşmadığımız kesin. Fazla geniş çaplı. Hemfikir olmamız için size birkaç şey daha göstereyim. Ardından Uyanık'a Kalkarız ve harekete geçeriz.

Ve onlara gösterdi.

7

Sonraki yarım saat boyunca Helga'nın uzay eğlence sistemi her şeyi altüst eden Tanjantları göstermek için ışık şekillerinin arasından onları bir yolculuktan diğerine gönderdi.

Brezilya'nın dört bir yanında yaşanan hapisneden kaçışların kaynağında yüksek mevkilerdeki yetkililerin anlaşılabilir biçimde bunlara göz yumması yatıyordu. New York'ta, dünyanın en büyük borsa merkezinde saygın borsacıların aniden riskli tahminlerde bulunarak şirket sırlarını yaydıkları birkaç olay yaşanmıştı. Michael borsadan pek anlamazdı ama HaberVurgu'daki birkaç sunucu bu aşırı öngörülemezlik yüzünden yaşanan uluslararası paniği açıklamıştı. Son iki haftada üç büyük ekonomik sistem çökmüştü.

Hong Kong'da bir polis şefi tüm personeli metro alanı dışına transfer etmişti. Yağmacılar en büyük alışveriş bölgesinin büyük kısmını mahvetmişti.

Meksika'da uyuşturucu ticaretine karşı verilen bir asırlık çaba, bir gecede fikirleri değişen politikacıların artarda yaptıkları kanun değişiklikleriyle büyük ölçüde yok edilmişti. Politika o kadar hızlı değişmişti ki halk neler olduğunu fark edene kadar uyuşturucu kartelleri beş şehri ele geçirmişti bile.

Michael ve arkadaşları şirketlerin çöktüğüne, ünlülerin halkın Önünde eşlerini öldürdüklerine, toplu taşıma sistemlerinin bozulduğuna ve kalabalık gazeteci topluluğunun önünde boğazını kesim adam gibi, felaket öncesi Tanjant olduğunu duyuranların çıkardığı daha fazla olayın yaşandığına şahit oldular.

Sonunda, çok geç olmadan, Helga'nın gösterecekleri bitti ve onları yeniden artık rahatlatıcı gelen cama ve geometrik şekillere döndürdü. Michael Uyanık'a Kaldırılmak, bir köşeye kıvrılıp vatmak ve dünyayı kendinden uzaklaştırmaktan başka bir şey islemiyordu. Yorgundu ve korkuyordu.

Karamsar bir sessizliğin ardından Bryson konuştu. Dostum, tüm bunlar son birkaç haftada mı oldu?

Helga başını onaylarcasına salladı. Şimdi, neden bir şey yapmamız gerektiğini biliyorsunuz. Açıkçası ben çok geç kalmış olmaktan endişeleniyorum. Sizin de gördüğünüz üzere işler kontrolden çıktı. Bunu durdurmak için çok güçlü birine ihtiyacımız var. Daha önce de söylediğim gibi anahtar, Kovan. Kovan ve Ölümlülük İlkesi.

Yani SAG'a ihtiyacımız var, dedi Bryson, Weber'e güve-nemesek de.

Hayır, SAG olmaz, dedi Michael. Kesinlikle. Kutsal Vadi'ye dönmeye çalışmadan önce asıl dünya liderleriyle konuşmalıyız; en azından ele geçirilmemiş olanlarla. Haberlere bakılırsa hâlâ bir sürü mevcut. Başkanlar, başbakanlar... Ajan Weber ve SAG dışında her kim olursa.

İyi de bir başkan bize ne verebilir ki? diye sordu Sarah. Ordu mu verecek? Konuşma mı yapacak? Bizim bir grup inek öğrenciye ihtiyacımız var, bir başkana değil.

Michael başını onaylarcasına sallıyordu. Doğru. Ye İnek Öğrenci Diyarı'nın en inekleri de genelde devlet için çalışır. En azından SAG'm çalışmadıkları.

SAG da hükümetin bir parçası, değil mi? diye sordu Bryson. Hayır, diye cevapladı Helga. Ellerini arkasında birleştirmiş, diğerlerinin etrafında volta atıyordu. Hükümetlerin finanse

ettiği, dünya çapında bir kuruluş ama otonom, yani onlardan ayrı. Kimseye bağlı değiller. Ve Michael haklı. Hükümetten üç şeye ihtiyacımız var: insan gücü, paranın satın alabileceği en iyi teknoloji ve koruma. Bunlar gerek.

Ayrıca Gabby'yi kurtarmamız gerekiyor, dedi Michael. Alakasızca ağzından çıkıvermiş gibi görünse de aslında bunu uzun zamandır düşünüyordu. Arkadaşlarının şüpheli bakışlarına karşılık verdi. Ciddiyim. Onu bu işe biz bulaştırdık ve sonra da o polis onun canını yaktı. Polisse tabii... Onu bulmalı ve iyi olduğundan emin olmalıyız. Hatta belki bize yardım bile edebilir. İsterse.

Ayaklarının altında tuhaf bir şey olduğu sırada Bryson ve Sarah başlarını onaylarcasına sallıyordu. Sayısız geometrik şekil birleşip dış hatları daha parlak bir hal alana dek bir araya gelmeye, dönmeye, kıvrılmaya başladı. Şekil camın altında, etrafı karanlıkla çevrili en az on beş metre genişliğinde devasa bir kare oluştururken Michael ona güçlükle bakıyordu.

Helga? diye seslendi hızlıca. Tarih dersinin bittiğini sanıyorum.

Bitti, dedi Helga. Bunu ben yapıyorum.

Michael ona bakınca kadının da en az kendisi kadar şaşkınlıkla cama baktığını gördü.

O zaman ne oluyor? diye sordu.

Helga yalnızca omuz silkti.

Belki de artık kışlarımızı buradan Kaldırmalıyız, diye Önerdi Bryson.

Kare yükselmeye haşladı, cama temas ettiğinde güneş gibi parladı ve okyanusun derinliklerinden gelen bir şeymişçesine yükselmeye devam etti. Birkaç yüz metre üzerlerinde, dik durana dek döndü. Karenin çerçeveleri yıldırım gibi parlıyordu.

Bir yüz belirdi.

Kaine'di.

Tabii ki, diye düşündü Michael.

7. BÖLÜM

KIZARMIŞ TAVUK

#

1

Kaine sanki devasa bir DuvarEkranı'na yansıtılmış gibi, KatilSimler uçurumda kaybolmadan önce görüştükleri sonsuz mor merdivenlerin olduğu yerde kullandığı aynı formda kendini gösterdi. O zaman o ölüm tuzağını Bryson'm kodladığım düşünmüşlerdi ama sonradan Tanjantların yaptığım öğrenmişlerdi. Kendi taraflarındaki Tanjantlar; Kaine'in tarafındaki değil. Michael, Helga'nın bununla uğraşmış olabileceğini fark etti.

Kaine bugün yakışıklıydı; özel dikim takım elbise giymişti, saçlarını geriye yatırmıştı. Sanal güç kazanıyormuşçasma giderek daha da gençleşiyormuş gibi görünüyordu.

İlk söylediği, Gitmeyin, oldu. Sesi dört bir yandan aynı anda gürledi. Michael'm akıma hemen eski filmlerden Oz Büyücüsü geldi. Sorun çıkarmaya gelmedim. İzci sözü. Üç parmağını kaldırdı. Michael'm onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sözün ancak su kadar sağlam, diye karşılık verdi Helga devasa şekle bağırarak. Gidiyoruz. Şimdi. Gözlerini kapadı ama hiçbir şey olmadı. Tekrar açıp ziyaretçilerine öfkeyle baktı. Beni engellemeyi kes!

Sen bilirsin, dedi Kaine. Beni kötü adam olmaya zorla. Ama söylemem gerekenleri söylemeden Kaldırılmanıza izin vermeyeceğim. Bunu hoşça da yapabiliriz... zorla da. Seçim senin. Helga'nın yüzü kızardı, vücudu titriyordu.

Bırak konuşsun, dedi Michael sanki başka seçenekleri varmış gibi. Kavga çıkarmanın sırası değil. Yoksa kaybederiz, demesine gerek yoktu.

Kaine gülümsediğinde Michael neredeyse onun kahkaha atmasını bekledi; tüm kötülerin uzmanlaştığı o şeytani kahkaha. Aksine, Tanjant konuşmaya başladı ve Michael gülümsemesinin içten olduğunu fark edince şoke oldu.

Sizi gözetlediğim için beni affedin ama başka çarem yoktu. Kaine, Helga'ya dönerek devam etti. Burada ne yaptığını biliyorum. Onlara ne gösterdiğini biliyorum. Beni bu yüzden dinlemelisiniz. Gördüğünüz gibi aynı taraftayız.

Bir an duraksadı; Michael ve arkadaşlarından bir tür tepki beklediği belliydi ama Michael şaşırtıcı derecede meraklanmıştı ve o kadar da korkmuyordu.

Ben... beni kimin yarattığını bilmiyorum, diye devam etti Kaine. Bir süredir bunu öğrenmeye çalışıyorum ve yaklaştım. Fakat size şunu söyleyebilirim: Ağdan koptum, artık yaratıcılarımın piyonu değilim. Hem Tanjantlar hem de insanlar için başarabileceği şeylerden dolayı Ölümlülük İlkesi'ne inanıyorum. Bunu daha önce de söyledim. Ölümsüzlük. Bu mümkün ve benimle çalışırsanız bunu gerçekleştirebiliriz.

Seninle çalışmak mı? diye bağırdı Sarah. Bizi kaç defa öldürmeye yeltendin? Kaç kişinin hayatını mahvettin? Az önce gördüklerimizi biliyorsan, dünyanın en aptal insanları olduğumuzu düşünüyor olmalısın.

Ben de bunu söylemeye çalışıyorum! diye kükredi Kaine. Dünyaya akm eden Tanjantlarla artık benim ilgim yok. Benim kontrolümün dışında!

Michael, Kaine'in söylediğini düşündü. Mantıklı bir yanı vardı ama Kaine gibi birine güvenmek yanan binaya girmek gibi bir şeydi. Aptalca. Yine de zihninin bir köşesinde Kaine'in yalan söylemediğini düşünüyordu. Dünyada olan o korkunç şeylerin artık kolay bir açıklaması yoktu. Ormandaki o grup. Weber ve... tuhaflıkları. Tüm bunlardan kimin çıkarı olabilirdi ki?

Şu büyük gözlü ve beyinleri ölmüş insanların olayı nedir? diye sordu Michael. Neden bazı Tanjantların kafası karışıkken diğerleri ben ve Helga gibi?

Kaine yeniden gülümsedi. Demek fark ettin. Cevap vereceği için neredeyse mutlu görünüyordu. Bir sürü Tanjant Uyanık'a belli amaçlarla gönderildi. Birtakım görevleri gerçekleştirmek üzere programlandılar. O Tanjantların duyguları yok, yani görevleri bittikten sonra kısmen... yollarım

kaybediyorlar. Senin gibi tamdik birini gördüklerinde sevinmelerine şaşırmadım. Hepsi seni tanıyor. Sen...

Birinciyim, diye tamamladı Michael. Anladık.

Kaine başını evet anlamında sallayarak devam etti. Fakat Tanjantlar benim planladığımdan hızlı ve onayım olmadan gönderiliyorlar. Kimse senin gibi test edilmiyorsa da değerlendirilmiyor. Durdur o zaman, dedi Helga. Ölümlülük İlkesi ni sen yarattın, Şimdi de ortadan kaldır. Uyanık'ta endişe verici oranda vücut kaybediyoruz ve bilinçlerinin Kovan'da ne kadar hayatta kalabileceğini kimse bilmiyor. O politikacının kendine ne yaptığını gördün!

Biliyorum, dedi Kaine yumuşak bir tonda. Ama durdurmak o kadar kolay değil. Ben birinin yemiycim ve gücümü kaybetmeye başlayıncaya dek bunu fark etmedim. Şimdi de tüm bu şiddetin günah geçişinden başka bir şey değilim.

Michael önce Helga'ya, ardından arkadaşlarına baktı. Hepsi de kendisi gibi kafası karışık görünüyordu.

Bana güvenmekte güçlük çektiğinizi görebiliyorum. Ki buna saygı duyuyorum, dedi Kaine. Bununla başa çıkmanın en iyi yolu her şeyi düşünmeniz. Hepinize bir link gönderiyorum; çok ciddi korumalıdır. Bana ulaşmak isterseniz, yalnızca bir seferliğine çalışacak. Hazır olduğunuzda birlikte çalışıp bu deliliği durdurabiliriz.

Kaine'in susmasının üzerinden bir saniye geçmemişti ki devasa kare ışık parladı, ardından yok oldu ve şekiller ayaklarının altında yeniden belirerek sessizce hareket etmeye devam ettiler. Her şey eski halini aldı.

Bu adam neden bahsediyor? diye sordu Bryson sessizliğe.

2

Tabutlardan Kaldırılmalarının ardından Helga telaşla harekete geçti. Kışlanın içinde hızlı hızlı yürüyor, adamlarıyla görüşüyor, son dakika işlerini bitiriyordu. Daha sonra Michael'a ve grubuna gidecek olan arabalara binmelerini emretti; binanın arka tarafına saklanmış üç arazi aracı vardı. Fakat Michael nereye gittiklerini sorduğunda Helga cevap vermedi.

Bir de Sarah sorunu vardı. Ailesi, haklı olarak, gitmesine izin vermiyordu. Michael onunla konuştuğunda Sarah sinirliydi. Gerard ve Nancy'nin önünde onu tersledi ve bu Michael'ı hem utandırdı hem de en az onun kadar sinirlenmesine sebep oldu. Öyleyse ben de kalıyorum, dedi inatçı bir şekilde.

Bu defa Sarah ona bağırdı. Gider misin? Burada kaldığın her saniye işleri daha da kötüleştiriyorsun. Ben iyi olacağım! Arka kapıdan hızla çıktı ve kapıyı çarptı.

Gözlerinde bir şey vardı ama Michael ne olduğunu anlayamadı. Göğsünde gerçekten acı hissederek tek kelime daha etmeden Sarah'nm ailesine arkasını dönüp o da dışarı çıktı.

3

Gerçekten gelmiyor mu? diye sordu Bryson. Gerçekten mi? Michael arazi arabalarından birinin arka koltuğunda, Helga ile onun arasında oturuyordu. Araç çamurları saçarak ıslak park yerinden -yabani otların ve çalılıarın olduğu bir alandan ibaretti-çıkarken taş ve çakıl parçaları fırlattı. Motorun kükremesiyle yola çıktılar ve oraya geldikleri uzun toprak yoldan ilerlediler. Direksiyonun başında YValter vardı ve Amy de yan koltukta oturuyordu. İkisi de sessizdi.

Evet, gerçekten, diye cevap verdi Michael kibar olma gereği duymadan.

Onu orada nasıl bırakabiliriz? dedi Bryson. Onsuz bir hiçiz. Eh, kuralları ailesi koyuyor, biz değil. Ben çıkarken de zaten gelmek istemiyormuş gibi davranıyordu.

Onu almak için döneceğiz, dedi Helga. Endişelenmeyin. Şimdi yapmamız gerekeni yapalım, sonra Uykü'da bize katılabilir.

Michael, Helga'ya şu an yapmaları gereken şeyin ne olduğunu soracaktı ama konuşamayacak kadar bitkin hissediyordu. Yakında bir açıklama geleceğini düşünerek koltuğuna gömüldü.

İleride ormandan bir şey fırlayarak ağaçların hizasından yolun ortasına koştu. Walter frenlere asıldı ve araba yoldaki kişinin yalnızca birkaç santim önünde durdu. Michael bir an onun Trae'nin grubundaki tuhaf kızlardan biri olduğunu sandı. Fakat Sarah olduğunu fark edince kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Yok artık, diye fısıldadı. Bunu yapmış olamaz.

Evet, yapar, diye karşılık verdi Bryson.

İki çocuk da kapıyı açıp ona koştu, Helga da peşlerinden gitti. Sarah doğruca Michael'a gidip onu sıkıca kucakladı.

Üzgünüm, dedi. Onları kalacağıma inandırmam gerekiyordu. Michael o kadar şaşkın ve mutluydu ki sadece, Tamam, diyebildi.

Arka kapıdan çıktığım anda ormana doğru ilerledim ve kalbim patlayacakmış gibi hissedene dek koştum. Sizin önünüze zar zor geçebildim.

Bryson omzuna hafifçe yumruk attı. Ailen seni öldürecek. Hep böyle kötü bir çocuk muydun?

Helga bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu. Sarah, bu gerçekten berbat bir fikir. Ailenin kararlarına karşı gelemem. Beni de öldürürler.

Sarah inatçı bir ifadeyle başını iki yana salladı, koşarak ilk arabanın arka koltuğuna oturdu ve kapıyı çarptı. Ben de geliyorum! diye bağırdı pencereden.

Helga arabaya dönerken, En azından seni engellemeye çalıştığımı söyle onlara, diye homurdandı. Binin. Arka koltuğa sıkışmamız gerekecek.

Onları ormanlık vadiden çıkaracak taşlı yolda zıplayarak ilerledikleri sırada Michael ağzı kulaklarında sırtıtmamak için çaba sarf ediyordu. Sarah'nın gerçek anlamda yanında olmasının hissettirdiği rahatlama tahmin edebileceğinden de güçlüydü. Yol'da, lav birikintileriyle dolu mağaralarda Aura'sının öldüğü zamanı hatırladı. Sarah ortadan kaybolduğunda kendini hiç öylesine yalnız hissetmemişti. Ona şimdi her zamankinden de çok ihtiyacı vardı.

Bryson, Ee, plan nedir? diye sordu. Bize anlatmanın tam zamanı.

Helga pencereden dışarı bakarken, Tam olarak Michael'ın önerisi, diye karşılık verdi. Birlik tek başımıza halledebileceğimiz şeye büyük ölçüde zarar verdi. Henüz ele geçirilmemiş nüfuzlu meclis üyelerinin de olduğu bir kitle bulmamız gerekiyor ve bunun için mükemmel bir yer biliyorum.

Michael'ın iki sorusu vardı ama Sarah ondan bir adım öndeydi. Onlar tam olarak ne yapıyorlar? diye sordu. Birlik'i kastediyorum. Kışlada sanki biz yokmuşuz gibi davranıyorlardı.

Bir süredir, Kaine'in dünyaya gönderdiği Tanjantların özelliklerini araştırıyorlar, diye cevap verdi Helga. Amaçlarını bulmaya çalışıyorlar. Veri topluyorlar. Uyku'da Ölümlülük İlkesi programı üzerine çalışan adamlarım var; onu analiz edip nasıl tersine çevirebileceklerini çözmeye çalışıyorlar. Kovan'a nasıl bağlandığını, Tanjantlar tarafından ele geçirilen insanların Kovan'daki emsallerine nasıl bağlandıklarını. İç çekti. Ama önümüzde uzun bir yol var. Beklenen diğer soruyu Michael sordu. Peki, havalı hükümet adamlarıyla tartışabileceğimizi düşündüğün yer neresi?

Araba yoldaki büyük tümseğin, üzerinden geçerken hepsi neredeyse on santim zıpladı, hatta Michael'ın başı tavana çarptı.

Helga, Walter'a kızdı: Hey! Bizi bir hendeğe düşürürsen havaalanına yetişenleyiz.

Acelen olduğunu söylemiştin, diye homurdandı şoför. Hel-ga'yı iki Tanjant'a -ve iki insana- gerçek ölüm verdiği için hâlâ affetmediği belli oluyordu.

Havaalanı mı? diye tekrarladı Sarah. Şu sıralar uçmanın güvenli olmadığını söylediğini sanıyordum.

Endişelenme. Özel uçağımız var, diye yanıtladı Helga. Adamlarımı rastgele kişilere yüklemedim. Bağlantılarımız var. Güzel, dedi Bryson.

Ee? diye üsteledi Sarah.

Helga devam etti. Üç gün sonra Londra'da Dünya Zirvesi var. Size gösterdiğim şeyleri tartışmak için Dünya Birliği tarafından düzenleniyor. Bir sürü önemli kişi katılacak ve yakın zamanda orada olacaklarını düşünüyorum. Sanal olarak gideceğiz; Washin-gton D.C.'de gizli bir şekilde neredeyse tamamen ele geçirdiğimiz küçük bir elçilik. İçeri girebilmemiz için oraya olabildiğince erken gitmek istiyorum.

Dur tahmin edeyim, dedi Bryson, daha fazla insan bedeni mi ele geçirildi?

Helga yüzünü buruşturdu. Diğerlerine verdiğimiz sözü onlara da verdik: Onları geri getireceğiz. Yeniden yüzünü ekşitti ve Michael onun bu kadar suçluluk-duygusu taşımasına üzüldü. Her neyse. Çok küçük bir elçilik - Letonya- olduğu için fazla dikkat çekmememizi sağlayacak. Toplantıya sanal olarak girmemiz için yeterli. Ama kolay olmayacak. Hazırlık yapmak için mümkün olan en kısa sürede oraya ulaşmamız gerek.

Bir süre daha konuşmaya devam ettiler fakat Michael onları dinlemeyi bıraktı. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapadı ve düşüncelerini ayırtırmaya çalıştı. Dönüp dolaşıp Gabby'ye geliyordu. Başından beri onun için kendini kötü hissediyordu çünkü kız Jackson Porter'a içten ve derin bir değer veriyor gibi görünüyordu. Birine böylesine yakın hissederken o kişinin zihninin başkasınıkiyle değiştirilmesi hiç adil değildi.

Tıpkı diğer arkadaşlarına yaptığı gibi onu da bu karmaşanın içine sürüklemişti. Onun iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Birçok kişiye göre küçük bir şey olabilirdi ama bu tıpkı Kutsal Vadi gibi, tutunabileceği bir şeydi. Bir diğer kesin amaç.

Aniden gözlerini açtı.

Çocuklar, dedi. Diğerleri sessizleşerek dikkatlerini ona çevirdiler. Bir talebim var ve bu tartışmaya açık değil. Ciddiyim. Yapmam gereken bir şey var ve bunu yapmak için sizden ayrılmam gerekiyorsa ayrılacağım.

Saçma sapan tehditler yağdırmadan önce ne olduğunu söylesen? diye karşılık verdi Bryson. Sana herhangi bir konuda en son ne zaman hayır dedik?

Üzgünüm, dedi Michael süklüm püklüm bir ifadeyle. Bu daha çok senin içindi, Helga. Hoşuna gitmeyecek.

Nedir? diye sordu dadısı kaşlarını kaldırarak.

Michael tuttuğu nefesini bıraktı. İlgilenmemiz gereken çok önemli şeyler olduğunu biliyorum ama Gabby'yi bulup iyi olduğundan emin olmamız gerekiyor. Olayların gidişatım düşününce, iyi olmadığına dair içimde kuvvetli bir his var.

www.CepSitesi.Net

Birkaç saat sonra dağ yolundan çıkmış, Helga'nın onları Washington'daki Letonya elçiliğinin bulunduğu bölgeye götürecek uçağın beklediğini söylediği Atlanta'ya giden otoyola girmişlerdi.

Yol boyunca Michael, Gabby'yle iletişim kurmayı tekrar tekrar denemişti. Ona birkaç yerden mesaj göndermişti ama kız hâlâ cevap vermemişti. Evrensel Ağ sinyali dağlarda çok iyi olmadığı için başta sorunun bu olmasını ummuştu. Ama artık medeniyete dönmüşlerdi ve endişelenmeye başlıyordu. Tek düşünebildiği polisin copla Gabby'ye vuruşuydu. Eğer öldüyse...

Kızı doğru düzgün tanıımıyordu bile. Ama Jackson Porter'a borçlu hissediyordu. Çocuğun bedenini çalması zaten yeterince kötüydü. Bir de kız arkadaşının ölümüne sebep olduysa Michael bu suçluluk duygusunu kaldıracabileceğinden emin değildi.

Benden başka açlıktan ölen var mı? diye sordu Bryson. En az bir saattir kimse konuşmuyordu ve sözleri Michael'ı karanlık düşüncelerinden çıkardı. AğEkranı'm kaldıralı uzun zaman olmuştu ve şimdi acıktığımı fark etti.

Ben, diye karşılık verdi Sarah.

Michael dalgınca başını evet anlamında salladı.

Helga ön koltuktaki Walter'a, Bize bir restoran bul, dedi. Tercihen kızarmış tavuk olan bir yer.

Michael güldü. Hayatı boyunca ağzından çıkan en gelişigüzel kahkahaydı. Belki de stresten balatayı sıyrırıyordu.

Kızarmış tavukla sorunun mu var? diye sordu Helga.

Hayır, hiç de değil. Sadece tuhaf bir ruh halindeyim.

Sarah onun bacağına sıktı, ardından elini tuttu. Bir kova dolusu yağlı, kalp krizi yemeğinin çözemeyeceği bir şey olmadığına eminim.

Michael restoranla dışında diğerlerinin tuvaletten çıkmasını beklerken uzun, derin nefesler alıyordu. Yemeklerini yedikleri sırada doğru düzgün konuşmamıştı -tavuk mükemmel bir seçim olmuştu-; Gabby'yi, Kaine'i, SAG'ı ve Dünya Zirvesi'nde arkadaşlarıyla birlikte nasıl bir farklılık yaratacaklarını düşünmeye fazla odaklanmıştı. Beynini bir süreliğine kapayabilecek bir düğme için neler vermezdi.

Park yerinde önünden üç tekerlekli, yeni arabalardan biri geçiyordu. Tam geçmişti ki aniden frene basıldı ve arabanın arkası yana doğru dönerek

durdu. Michael gergince bir adım geriledi. Arabanın içinde üç kişi vardı ama cama yansıyan güneş onları düzgün görmesini engelliyordu.

Araç motoru hâlâ çalışır vaziyette durdu, tiz bir elektrik sesi çıkarıyordu. Michael arkadaşlarının gelip gelmediğine bakmak için restorana döndü ama görünürde yoklardı. Hıvalet sırası uzundu; yolculuk yapanlar için popüler bir yerdi ve tam da öğle vakti gelmişlerdi. Arabaya yeniden baktı; değişen bir şey olmamıştı.

Michael onlara bakmamaya çalışıyordu ama her geçen saniye daha da tuhaf bir hisse kapılıyordu. Sürücü kalp krizi falan mı geçirmişti? Çok fazla yağlı but yemek işini bitirmiş miydi? Diğer iki kişi de hareket etmiyordu. İyiler miydi? Başları, parıldayan pencerelerin arkasında hiç kıpırdamadan duran kambur gölgeler olarak görünüyordu.

Üç cam da inmeye başladığında az kalsın yerinden sıçrayacaktı. Genç ve canlı bir adam şoför koltuğundaydı, arkada da iki kadın oturuyordu. İkisi de şoförle aynı yaşta gibi görünüyordu; biri sarışın, diğeri esmerdi. Üçü de ifadesizce Michaela baktı. Gözleri çocuğa kilitlenmişti.

Michael ne yapacağını bilmiyordu. Omuzlarından aşağı bir ürperti yayıldı ve titredi. Başka bir yere bakıyor olabilirler mi diye arkasına göz attı ama sıradışı bir şey yoktu, yalnızca restoran vardı. Tekrar arabaya döndü. Hâlâ bakıyorlardı.

Restoranın kapısı tıngırdadı ve Bryson ile Sarah gülerek dışarı çıktılar. Michael gözucuyla onları gördüğünde sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi aniden utandı.

Dostum, dedi Bryson, Michael'ın sırtına vurarak. Adamın biri kızarmış tavuğuyla ciddi bir anlaşmazlık yaşadı. Tam on dakika içeride kaldı. Daha güzel kokan seyyar tuvaletlere girmiştin.

Sarah tekrar kahkaha attı ve sesi Michael'ın kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Daha güvende hissetmesini.

İyi misin? diye sordu kız. Fakat kelimeler ağzından çıkarken Michael'm neye odaklandığını fark etti. Bu da ne? diye fısıldadı.

Kim onlar? diye sordu Bryson. Araba hâlâ duruyor, üç kişi hâlâ donakalmış bir şekilde Michael'a bakıyordu.

Hiçbir fikrim yok, diye cevapladı Michael. Ama aslında biliyordu.

Sarah onu korurcasına kolunu onunkine geçirdi. Muhtemelen senin ünlü olduğunu düşünen Tanjantlardır. Sen Birincisin. Son kelimeyi sanki bir lanetmiş gibi söyledi. Endişelenecek bir şey yok.

Michael başım iki yana salladı, ardından içinde bir cesaret kıvılcımı buldu. Öne atılıp arabaya doğru yürüdü. Hareketi, ara-badakileri sanki hipnozdan çıkardı. Pencereleler kapanıp da cam aralarına girmeden önce Michael sürücünün gözlerindeki dehşeti gördü.

Hey! diye bağırdı. Kimsiniz siz? Ne istiyorsunuz?

Arabanın motoru gürledi ve hızla ilerlerken tekerlekleri gıcırdadı. Trafiğin içine karışırken caddeden korna sesleri yükseldi ve gözden kayboldu.

8. BÖLÜM

ARAMA KURTARMA

1

Gabby sonunda cevap verdi.

Havaalanına gelmelerine sadece birkaç dakika kalmıştı ki Michael mesajını aldı. Arabadan kendisini izleyen rahatsız edici insanları düşünüyordu. Tanjant olduklarına hiç şüphe yoktu ama bir yanı bunun tesadüfi bir karşılaşma olduğunu, daha kötü bir şeyin habercisi olmadığını umuyordu.

Helga neredeyse geldiklerini duyurduğunda Michael, Gabby'nin mesajlarından birine cevap verip vermediğine bakmak için AğEkranı'm son bir kez daha açtı. Ekran açılır açılmaz mesajım gördü. Kısa ve özdü:

Jackson. Michael. Her kitinsen. Beni kovaladılar ama kaçtım. Büyükannelelerin Güney Atlanta'daki eski çiftlik evindeyim. Şimdilik güvendedim. Ama yalnızım ve korkuyorum. Gelip konuşmak istersen diye koordinatları ekte gönderiyorum. İstemezsen anlarım.

Michael oturduğu yerde hızla dikleşti. Diğerleri bir sorun olduğunu hemen anladılar.

Sarah omzunun üzerinden mesajı okumuştı bile. Ah, Tanrım, diye fısıldadı. Ses tonundan Gabby'nin, öncelik listesinde olmadığı açıkça belli oluyordu. En azından güvende olduğunu söylemiş. Gidip onu almalıyız, dedi Michael. Biri onu takip etmiş!

O polisin kıza yürüyüşünde bir anormallik olduğunu fark etmiştim zaten. Bize komplo kuran her kimse Jackson Porter'ın kız arkadaşının da işe dahil olacağını planlamamıştı ve onu ortadan kaldırmak istedi. Bu benim suçum. Arkasına yaslanıp kederle iç geçirdi. Bizimle olmayı, Birlik'in korumasında olmayı hak ediyor. Michael... diye başladı Helga ama Michael onun ne söyleyeceğini biliyordu.

Biliyorum, diye sözünü kesti. Dünya Zirvesi. Ama ona daha üç gün var. Ayrıca Gabby'nin çiftlik evi, havaalanına sadece birkaç saatlik mesafede. Sonuçta o da Atlantalı. Ekranda açtığı koordinatları ve haritayı işaret etti. Acele edersek onu alabiliriz ve da o bizimle gelebilir.

Bryson ekrana bakmak için Sarah'ın üzerinden eğildi. Zavallı kıza huzursuzluk verenin Ajan Weber olduğuna bahse var mısın? Her şeyden SAG'ın parmağı çıkıyor. Bir giin Weber'i güzel işkence aletleriyle dolu bir odaya kapamamız gerekecek. Ona ortaçağdan kalma yöntemler uygulamaya hazırım.

Gidemeyiz, Michael, dedi Helga. Tüm dünya yıkımın eşiğin-deyken bir kişi için zaman kaybetme riskini alamayız. O zirveye girip insanların bizi dinlemelerinin bir yolunu bulmak zorundayız.

Michael AğEkranı'm kapayıp gözlerini ovdu. O bizimle olmayı hak ediyor, yalnız kalmayı değil.

Öyleyse onu Washington'dan dönüşte alırız, diye üsteledi
1 lelga.

Hayır! diye bağırın Michael kendini bile şaşırttı. Anlamıyorsun. Ben Jackson Porter'm bedenini çaldım! Ailesi endişeden muhtemelen kafayı yemiştir. Sonra da kız arkadaşının bizi SAG karargâhına sokmasını sağladım ve bu yüzden büyük olasılıkla kafatası çatladı. Şu an yalnız ve ürkütücü bir çiftlik evinde saklanıyor. Ona yardım etmek zorundayım!

Sarah ona yaslanıyordu, bir eli bacağının üzerindeydi ama geri çekilip kollarını önünde birleştirdi. Kışkırtıyor muydu? Bu düşünce, içinde arabanın tavanına yumruk atma isteği uyandırıyor. Daha aptalca bir şey olamazdı.

Sert konuşmasına kimse cevap vermedi.

Dinleyin, dedi Michael, daha sakın konuşmak için kendini zorlayarak. Silahlarımız var. Üç araba dolusu adamımız var. Biraz gecikme sorun olmaz.

Helga iç çekip başım iki yana salladı.

Ben Michael'ı destekliyorum, dedi Bryson. Gabby'ye yardım etmek iyi bir şey. Ama kız aynı zamanda Önemli bir şey öğrenmiş olabilir. Şu an hiçbir şey bilmiyoruz. Cevaplara ihtiyacımız var. Zirveye girip 'Selam dostlar! Tanjantlar sizi ele geçiriyor!' dememiz ne işe yarayacak? Bize bakıp, 'Haydi canım,' diyecekler.

Michael berbat bir İngiliz aksanıyla konuşmuş olmasına rağmen, Bryson'a sarılmak istiyordu. O bir insan. Ona borçluyuz. Helga pes etmiyordu. Bir insan. Bu gezegende sekiz milyar insan var. Önceliklerimizi değerlendirmemiz gerek.

Michael sinirini kontrol edebilmek için tüm iradesini kullandı. İyi, o zaman ayrılırız. Bir ya da iki kişi benimle gelebilir. Kalanınız Washington'a gidebilir. İşim bitince sizi bulurum. Helga tokat yemiş gibi geri çekildiğinde Michael kozunu iyi kullandığını anladı. Yanında kendisi olmadan onun Gabby'yi kurtarmasına asla izin vermezdi.

Haydi ama Helga, dedi. Ben sadece bir insanım. Kısmen. Bırak kendimi riske atayım ve siz de gidip diğer milyarları kurtarın. Pes etmeyecekti. Gabby'yi alacaktı, nokta.

Ya bir tuzaksa? diye sordu Helga son bir çabayla. O olduğunu nereden biliyoruz?

İçgüdülerime güveniyorum.

Ne?

Michael iç çekti. Tamam, tuzak olabilir. Ki bu durumda üç araba insan ve silahla gitmemiz iyi bir şey olur. Ya da... dediğim gibi, ayrılabiliriz, böylece havalı Dünya Zirvesi'ni kaçırmamış oluruz. Helga gözünde yenilgi ve öfkeyle başını yavaşça iki yana salladı. Küçük bir çocuk olduğun ve akşam yemeği vermeden seni odana gönderebildiğim günleri özlüyorum. Öne eğilip Walter'ın omzuna dokundu. Havaalanı çıkışında otobana dönme. Onaylamayan bakışlarla Michael'a baktı. Biraz daha güneye gideceğiz.

2

Şehri arkalarında bırakıp uzun, düz bir yola girdiler. Ufukta tarlalar uzanıyordu ve yalnızca ahırlar ile çiftlik evlerinin açılı hatlarıyla ve şatoların kuleleri gibi gökyüzüne uzanan ambarların kuleleriyle görüntüleri bozuluyordu. Michael çoğu ekinin ne olduğunu bilmiyordu ama sıra sıra mısırlar nefesini kesti. Kalabalık sıralar halindeki uzun koçanlar gözünü korkuttu. Kim bilir içlerinde neler saklanıyordu.

Helga yol gösterici görevini üstlenmişti, Walter'a tarifi aktarıyordu. Gabby'nin verdiği koordinatlar sonunda onları bir mısır tarlasını tam ortadan ayıran toprak yola yönlendirdi. Walter yola girdi ve arkasından toz bulutları çıkararak sürdü. Michael araçlarının en önde olduğuna sevindi, böylece nereye gittiklerini rahatlıkla görebiliyordu. En az iki kilometre daha gittikten sonra sonunda bir açıklığa ulaştılar; sararmış geniş bir çayır, yan çökmüş ahırlar ve oldukça büyük bir çiftlik evi vardı. Verandanın Önüne bir araba - küçük kırmızı bir hatchback- park etmişti.

Dur! diye bağırdı Helga.

Walter aniden frene basarak herkesin öne fırlayıp kemerlerine yapışmasına sebep oldu. Michael arkadaki iki arabanın kayarak durduğunu duydu.

Daha birkaç kilometre var sanıyordum, dedi Walter gergince.

Burası olmalı, diye karşılık verdi Helga, Michael'm ona Atlanta'da gönderdiği koordinatlara bakarak. Uydu fotoğraflarında en az on beş kilometre boyunca başka ev görünmüyor.

Saralı fotoğraflara bakmak için Michael'ın üzerinden eğildi. Yol boyunca sessizdi ve Michael bir kez daha onun kıskanıp kıskanmadığını merak etti. Gerçek şu ki Gabby'ye karşı romantik anlamda hiç ilgi duymuyordu. Tek istediği bu dünyada mahvettiği birçok şeyden birini kurtarmaktı.

Böyle taşrada olan yerlerin koordinatları GPS'teher zaman kesin çıkmıyor, dedi Sarah. Eğer burasıysa en azından bizi bekleyen bir ordu olmadığını biliyoruz. Öndeyiz; üçe karşı bir araba.

Bunlar son iki saatte söylediği tek sözlerdi. Michael onun olumlu yaklaşımına minnettardı.

Etrafımızın askerler ya da polisler ya da kiralık katillerle çevrilmesini dileyeceğim neredeyse, dedi Bryson. En azından neyle karşı karşıya olduğumuzu bilirdik. Burası beni ürkütüyor. Olumlu yaklaşım böylece sona erdi, diye düşündü Michael. Birlik'in sahip olmadığı birkaç saati boşa harcamamış olmayı diliyordu. Burası gerçekten de ürkütücüydü.

Dileğine katıldığımdan emin değilim, dedi Sarah, Bryson'a fazlasıyla iğneleyici bir tonda. Bizi öldürmek isteyen insanlar tarafından kuşatılmamayı tercih ederim. Tabii bu yalnızca benim fikrim.

Sadece bir araba var, dedi Michael. Ayrıca burası hiçliğin ortasında bir çiftlik.

Helga kapısını açtı. Riske girmeyeceğim. Yeraltına gizlenmiş koca bir ordu olabilir.

Michael, Helga'yı seviyordu. Gerçekten seviyordu.

Herkes silah alsın, dedi kadın. Gidip bir bakalım.

3

Sararmış çimenler Michael'm her adımıyla eziliyordu. Bu kez elinde yarı otomatik, dolu bir tabanca vardı. Keskin nişancı uzmanlığıyla tutuyordu. Yılların oyunculuğundan sonra artık çok doğal geliyordu. Tedbir almayı dert etmiyordu fakat kimsenin mecburi atış yapmak zorunda kalıp da kazara Gabby'yi vurmamasını umuyordu.

Sessizce yaklaştıkları sırada evi incelerken pencerelerden birinin bir anda patlayarak üzerlerine kurşun yağmasını bekliyordu. Ama hiçbir kıpırtı olmadı, kirli camın ardından baktığı yıpranmış perdeler bile hareket etmiyordu.

Evin daha iyi günler gördüğü kesindi.

Uzun ve genişti, dik çatısı ve yan duvarları vardı. Evi çevreleyen veranda Michael'a ona eskiden oynadığı, tarlada geçen bir oyunu hatırlattı. Buzlu çay ve sallanan sandalyelerin olmasını beklerdi ama veranda boştu ve ev oyundakinden çok daha eskiydi. Çatıda padavralar eksikti ve boyalar pul pul dökülüyordu. Dökülmediği yerler de soluk sarı gibi bir renk almıştı. Tek hayat belirtisi, üzerinde yürüdükleri çimenlerin yakın zamanda kesilmiş olmasıydı.

Michael ve grubu verandanın birkaç metre Önünde durup diğer iki arabadaki Tanjantların kendilerine katılmalarını beklediler.

Walter, dedi Helga, sen ve ben ön kapıya. Amy, sen ve Ch-ris arkaya geçin. Tony ve DeeAnn, evin yanlarındaki pencereleri gözetleyin. Michael, sen ve arkadaşların ikinci kattaki pencereleri gözetleyin; yan duvarları. En ufak bir kıpırtı görürseniz seslenin.

Michael kadının kendisini koruduğunu biliyordu ama tartışmak için uygun zaman değildi. Geride kalmayı sorun etmiyordu. Bu bir oyun değildi. Sadece birkaç dakika içinde yanlarında Gabby'yle birlikte yola koyulmak istiyordu.

Tamam, dedi ama Helga ve diğerleri çoktan harekete geçmişti bile; eğitimli askerler gibi sessizce ilerliyorlardı. Çok geçmeden Helga ile Walter gıcırdayan veranda basamaklarından çıkıp kapının iki yanında pozisyon aldılar. Birbirlerine baktılar; Helga uzanıp kapı kolunu çevirdi. Kapı perili evlerdeki gibi acı dolu bir gıcırtyla açıldı.

İçeri girdiler.

Bir dakika geçti. İki dakika geçti. Michael nefesini tutmuş, neler olduğum duyabilmek için kulak kesilmişti. İzlemekle görevlendirildiği pencerelerin arkasında hiç hareket yoktu ve arkadaşlarının da kendisi kadar sabırsızlanmaya başladıklarını hissedebiliyordu.

İçeride kimse yok, diye fısıldadı. Az kalsın yenilgiyle silahını indirecekti ama böyle bir aptallık yapmaması gerektiğini biliyordu. Onca yolu buraya...

Michael!

Helga. İçeriden ona bağırmıştı. Aklındaki diğer her şey uçup gitti ve harekete geçti, basamakları tek seferde koşarak çıktı, açık kapıdan içeri daldı. Koridor ve iki taraftaki oda -ahşap, eski eşyalıydı ve duvarlarda eğri resimler asılıydı- boştu. Burası eski düz-filmlerden fırlamış gibiydi, içeride basit bir DuvarEkranı bile yoktu.

Yukarıdayız! abuk!

Koridorun sağ tarafında merdiven vardı. Michael hemen oraya yöneldi, bu kez basamakları ikişer ikişer çıktı çünkü daha diklerdi. Yukarı çıktığında soluğu kesilmişti fakat bu, harcadığı gten çok adrenalinden kaynaklanıyordu. Yavaşlayarak içeri girdi.

Kendini tuhaf, rahatsız edici bir manzara bekliyordu. Odanın karşısında, perdeli pencere ile gardırobun arasında bir sandalye vardı. zerinde Gabby oturuyordu, elleri arkasından bağlanmıştı, ağzı bir örtüyle kapatılmıştı. Kız mahvolmuştu, saçları darmadağınıktı, yüzü kızarmıştı ve kıyafetleri terden sıırılsıklamdı. Berbat görünüyordu ve kumaşın altındajı bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Ve gözleri... Michael'a bakıyor, yardım etmesi için gözleriyle yalvarıyordu.

Michael ona doğru bir adım attı ama Helga çabucak önüne geçerek ilerlemesini engelledi.

Hayır, dedi kadm. Heniz değil. Dönüp Gabby'ye baktı.

Jackson'mkız arkadaşının bakışları hâlâ Michaelin zerindeydi.

En azından ağzım aın, dedi. Belli ki bir şeyler söyleyecek

Helga i çekerek Walter'a döndü. Kaşlarım kaldırdı.

Walter başını iki yana salladı. Gitmemiz gerek. Hemen.

Ağzını açmaktan zarar gelmez, dedi Sarah, hepsinin etrafından dolanıp Gabby'nin yanma giderken.

Michael aniden bir tür tuzak olabileceğini düşünerek, Dur! diye bağırdı.

Fakat hiçbir şey olmadı.

Sarah, Gabby'nin arkasına geçti, düğümü gevşetene dek uğraştı ve kumaş kızın boynuna düştü.

Gabby derin nefes aldı. Teşekkür ederim, diye fısıldadı boğuk bir sesle. Endişelenmeyin, kimse size bir şey yapmayacak. Söz verdiler.

Ne demek istiyorsun? diye sordu Michael. Burada başka kim var?

Sadece dinle. Birkaç derin nefes daha alıp etrafına bakındı. Burada biri var; sizinle konuşmak isteyen biri. Sizi buraya getirmek için beni kullandılar. Mesajı zorla gönderdiler.

Sen neden bahsediyorsun? diye sordu Helga, Michael'dan önce davranarak.

Yeter! diye bağırdı Walter. Gidelim. Şimdi!

Gabby hızla başını iki yana salladı. Hayır! Ne yaparsanız yapın, bunu yapmayın. İçeri girmenize izin verdiler ama söyleyeceklerini dinlemeden dışarı çıkmanıza izin vermeyecekler.

Kim? diye sordu Michael.

Sadece bekleyin. Geliyor. Dediğim gibi. Ona zarar vermeye çalışmadığınız sürece kimsenin zarar görmeyeceğine söz verdiler.

Aniden odayı derinden gelen bir çınlama sesi doldurdu. Sanki devasa bir makine çalışmaya başlamış da aynı anda her yerden giirlüyormuş gibiydi. Ardından başladığı gibi bir anda ses kesildi.

Michael donakaldı, neler olacağını merak ediyordu. Sonra Gabby'nin sağ tarafındaki hareket dikkatini çekti. Gardırobun kapakları açıldı ve sanki Narnia'dan bir şey çıkıyormuş gibi parlak bir ışık yayıldı.

Dışarı bir adam çıktı. Kısa boyluydu, üç parçalı takım elbise giymişti. Ajan Scott.

Kapıları kapayıp kaşlarını çatarak Michael'a baktı. Michael adamın ismini hatırlayabildiğine inanamıyordu.

5

Michael SAG'm, hayatına bu kadar hızlı geri dönmesine değil ama zamanlamasına şaşırmıştı.

Yine şaşırtıcı olmayan bir şekilde Bryson konuştu.

Bu da kim? Onu tanıdığın belli oluyor, Michael.

Onunla... çok önceden tanıştım. Derin Hayatdamarı'nda. Weber için çalışıyor. Çok uzun zaman önce beni bir sokak arasında takip etmişti. Arkadaşlar, Ajan Scott'la tanışın.

Belli ki dolapların içinde oyun oynamayı da seven biri, diye ekledi Bryson.

Scott onu tasvip etmediğini belirten bir bakış bile atmadı. İfadesiz gözlerle Michael'a bakmaya devam ediyordu ama Michael adamın görünüşünün altında gizlenen milyonlarca nahoş gerçek olduğundan emindi. Kendi kendine bu adamın Weber'in savunduğu her şeyi temsil ettiğini hatırlattı.

Neden dolaptan çıktın? diye sordu Michael, gerçekdışı hissederek.

Ajan Scott kapalı kapılara göz atıp yeniden Michael a döndü. Evet, abartı için üzgünüm. Bu çiftlik evinin altında gizli bir bölgemiz var. Kimsenin bizi aramayacağını düşündüğümüz bir yer. 15u dolap da giriş çıkış yollarından biri.

Michael'm kalbi hızla çarpıyor, adrenalin seviyesi yükseliyordu.

I lelga haklıydı. Konuşmanın kontrolünü elinde tutup mantıklı sorular sormak için zihnini çalıştırdı.

Sistemlerinizin ortadan kaldırıldığını sanıyordum, dedi. Aylardır güçsüz olduğunuzu sanıyordum. Liderinizin... içten bir .şekilde günah çıkarmasını izledik.

Scott bu konuda ilerlemekten gayet memnun görünüyordu. Bu yüzden buradayız. Güçsüzüz. Ciddi şekilde. Bunu bize siz yaptığınız için sanırım biliyorsunuzdur.

Michael, Bryson ın sinirlerinin gerildiğini hissedebiliyordu. Çabucak onu bileğinden yakalayıp başını iki yana salladı. Sadece bizi tuzağa düşürmeye çalışıyor, dedi. Ya da belki tepkilerimizi kaydediyorlardır. Buna düşme. Cevaplarımızı alacağız, endişelenme. Bryson silkinerek ondan kurtuldu ama bir şey söylemedi. Michael'ın ise Weber'in astından bilgi alana dek çiftlik evini terk etmeye niyeti yoktu.

Dikkatini yeniden SAG ajanına yöneltti. Patronun bunu neden yaptı? Tüm bu kurgunun sebebi ne? Neden bizi Derin Hayatdama-rı'na Sıkıştırdığını düşünmemizi istedi? Ve bir de Lance. Yani, tüm bu yıkımı gerçekleştirmenin daha kolay bir yolu olamaz mıydı? Bozuk kodlarla dolu mor okyanusu da mı siz ayarladınız;? diye sordu Sarah. Ajan Weber ona bakmadı bile. Gözleri Michael'a dikili kaldı.

Neden bahsettiğini bilmiyorum, dedi adam sakince. Siz bize geldiniz, unuttunuz mı? Nereye gidileceğine, nereye saldırılacağına, nasıl yapılacağına karar veren sizdiniz. Bizi siz kandırdınız. Neden biz, SAG olarak bilerek-isteyerek- tüm güvenlik duvarımızı ve güvenlik ağıımızı indirmenize yardım edelim ki? Hiç mantıklı değil.

Michael abartılı bir şekilde iç geçirdi. Her neyse. VWeber'in kıcını kurtarmak için bunları kayıt edilirken söylemen gerekiyorsa söyle. Bizi tutuklayacaksan tutukla. Ama sana olayı kendi tarafımızdan anlattığımızda muhtemelen senin için çok iyi olmayacak; burada bir seri katilin oynacağı olarak bağladığın arkadaşımızın fotoğraflarını paylaşmamızdan bahsetmiyorum bile. Tek istediğimiz o. Onu çözüp gitmemize izin ver. Siz de

yapıyormuş gibi görüldüğünüz şey her neyse onu yapmaya devam edebilirsiniz. Ajan Scott, Gabby'ye doğru ilerleyip kızın tam arkasında durdu. Bir elini kızın saçında gezdirdi. Michael ürperdi.

Anlamadığın çok şey var, dedi ajan. Senin hapse takıldığını ya da öldüğünü görmek isteyen bir sürü kişi var. Dünyanın kuralları değişiyor, Michael. Sanırım bunun farkındasın.

Scott'ın bakışları Michael'm omuzlarının üzerine çıktı. Birine işaret veriyor gibiydi. Michael arkasına baktı ama yalnızlardı.

Artık gerçek anlamda işe koyulabiliriz, diye devam etti Scott. Her şeyi konuşabiliriz. Bir fırsatınız var. Hepinizin. Çizgi çekiliyor. Ve inan bana, SAG'm yanında yer almak isteyeceksiniz. Michael başını yavaşça iki yana salladı. Bu çok üzücü. Şimdi de VVeber'in vücudunu bir Tanjant'm ele geçirdiğini söylersen hiç şaşırmayacağım. Hatta belki bizzat Kaine tarafından ele geçirildiğini.

Scott bu sözler karşısında gerçekten şaşırmış gibi ona merakla baktı. Böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Ajan VVeber'in bir Tanjant tarafından ele geçirildiğini mi düşünüyorsun, Michael? Michael önce Sarah'ya, ardından Bryson'a döndü ve kapının önünde duran Walter ile Helga'ya baktı. Hepsi de kendilerince omuz silkti. Yeniden Scott'a döndü.

Burada işimiz bitti, dedi. Dünyanın bir grup kodlanmış program tarafından ele geçirilmesine izin vermeyeceğim. Gabby de bizimle geliyor. Bizi ister tutukla ister tutuklama, bu konuşma burada sona erdi.

Michael, Gabby'ye doğru bir adım atmıştı ki Scott, Bekle! diye bağırdı. Sesi o kadar keskindi ki Michael donakaldı.

Lütfen, dedi. Sadece... beni dinle. Yoksa... kız çok üzülecek. Lütfen. Adamın kendinden emin tavrı aniden yok olmuştu. Michael ona bakıp konuşmasını bekledi.

Kaine sizin SAG'a düşman olmanız için uğraşıyor, dedi. Kontrol den çıktı. Yani... bunların hiçbirini yapmaması gerekiyordu ve şimdi her şeyi mahvediyor! Son kısmı, soğukkanlı duruşunu tamamen kaybetmiş bir halde, bağırarak söyledi: Böyle olmaması gerekiyordu. Ajan Scott artık fısıldıyor, uzaklara bakıyordu. Kaine bizi yüzüstü bıraktı.

İçerisi sessizleşti.

6

Sarah, Michael'm yanına ilerleyerek, Senin sorunun ne? diye sordu sonunda. Bilmece gibi konuşmayı kes ve neler olduğunu anlat.

Scott'm bakışları yeniden odaklandı ve dönüp Sarah'ya baktı. Bu, benimle Michael'ın arasında!

Michael yarım adım geri çekildi. Tamamen afallamıştı. Bu adamın Ölümlülük İlkesi tarafından ele geçirilmiş olma olasılığına rağmen ajanın çocuk gibi sinirli tavrını görmek onu şoke etmişti.

Bu kadarı yeter, dedi Helga. Silahını kaldırıp Ajan Scott'a nişan aldı. Walter da aynısını yaptı. Kızı alıyoruz ve buradan gidiyoruz.

Hayır, gitmiyorsunuz, diye karşılık verdi Scott. Silahlarınızı indirmeniz için üç saniyeniz var, aksi takdirde hepiniz öleceksiniz. Tam burada ve şimdi. Michael dışında herkes. Weber'in ona ihtiyacı var.

Bu da ne demek? diye sordu Michael. Michael'ın sabrıyla beraber durum da giderek kötüleşiyordu. Bana neden ihtiyacı var? Neden sürekli bana dönüp duruyor? Anlamıyorum! Bizi tuzağa düşürdü!

Bir, dedi Scott. Başıyla Helga'yı işaret etti. İki. Silahlarınızı indirin! diye bağırdı Michael.

Yeter artık! diye karşılık verdi dadısı.

Sadece... sadece bir saniyeliğine indirin. Helga çocuğun dediğini yaptı ama bundan hoşnut görünmüyordu. Michael tüm dikkatini ajana çevirdi. Bizi bırak. Kaine'in gerçekten... düşman olduğunu düşünüyorsan bu harika. Aynı taraftayız. Gerginliği yumuşatma çabası tam bir zaman kaybıydı. Scott'm gözlerinde çılgınlık benzeri bir pırıltı vardı.

İşleri değiştirebileceğimizi düşündük, dedi ajan aynı anda her yere bakarak ve hiçbir yere bakmayarak. Ama artık çok geçti. Kaine'in geçmişte ya da şu an yaptıklarının bir önemi yok. Odaklanıp bu işin sonunu getirmeliyiz.

Peki! diye bağırdı Michael. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın ama gitmemize izin verin!

Onu dinlemeyin, dedi Scott, Michael'ı duymamışçasına. Kaine'in bir kelimesini bile dinlemeyin. O... O...

Bu saçmalık, dedi Sarah. Michael'ı iterek Gabby'nin arkasında duran Ajan Scott'a doğru yürüdü. Gabby'nin yamna gidip

Scott'ı tam göğsünden iterek adamın birkaç adım gerilemesine sebep oldu. Ardından Gabby'yi külüstür ahşap sandalyeye bağlayan halatları çözmeye koyuldu.

Dur! diye bağırdı Scott ona. Michael ne yapacağım bilemeyerek izliyordu.

Sarah sıkı düğümleri gevşetirken Gabby, Onunla gerçekten dalaşmamalısınız, diye fısıldadı. Halatlardan birinin ucu pat diye yere düştü. Adam dengesiz ve aşağıdaki herkes tehlikeli.

Michael kendine gelip Sarah'ya yardım etmeye gitti. Dizlerinin üzerine çöküp Gabby'nin bileklerindeki düğümlerden birini çözmeye koyuldu.

Bunu yapamazsınız, dedi Scott birkaç metre uzaktan. Sana durmanı söyledim. Michael, dur. Sen Birincisin ve Weber'in, planını gerçekleştirmesi için sana ihtiyacı var. Ne ben ne de o Tanjant. Biz her zaman olduğumuz kişileriz. Buna bir son verebiliriz. Ama ona... ona uymak zorundasın!

Michael onu duymazdan geldi, söylediği tekbir kelimeyi daha dinlemeyi reddediyordu. Sonunda inatçı düğümü yeterince gevşetmeyi başardı ve halatı Gabby'nin bacaklarından çekip çıkardı.

Şiddetli bir darbe sesi patlama olmuşçasına odayı sarstı. Michael geriye doğru düşerken kulakları çınlıyordu. Tavandaki ahşap kirişlere, ardından elinde silah tutan Ajan Scott'a baktı. Bir ara bir çığlık duymuştu ama kimden gelmişti? Sarah'yı bulana dek odaya bakındı. Gabby'nin iplerden kurtulup kalktığı sandalyeden birkaç adım uzaklaşmıştı.

Sarah'nın elleri göğsünün üzerindeydi.

Tiştörtü kırmızıydı.

Ve giderek daha da kırmızılaşıyordu.

Parmaklarının arasından sızan kan yere damlıyordu. Kızıl leke tüm tiştörtüne yayıldı. Fakat kız sanki hiç canı acımıyormuş-çasma sessizdi, inanamayarak göğsüne bakıyordu.

Sonunda başını kaldırıp şoke olmuş bir halde yerde yatan Michael'a baktı ve dizlerinin üzerine düşerken yüzünde üzgün bir ifade belirdi.

Sarah! diye bağırdı Michael. Sürünüyor, kollarını ve bacaklarını harekete geçirmeye ve ona ulaşmaya çalışıyordu. Onu yavaşça omuzlarından tutup nasıl kurtaracağını bilebilirmiş gibi kanlı göğsünü incelerken, Sarah, Sarah, Sarah, diye mırıldanıyordu. Tekrar, Sarah, dedi.

Sarah ona baktı. Seni seviyorum, diye fısıldadı. Ciddiyim. Michael titremeye başladı.

Sonra Helga yanındaydı. Sanki gökyüzünden inmişti. Onu alışveriş torbası kadar hafifmişçesine kaldırarak Sarah'dan ayırdı. Al onu! diye bağırdı Helga. Walter, onu al ve buradan çıkar! Ne? dedi Michael şaşkınlıkla. Ne yapıyor...

Onu buradan çıkar yoksa asla işe yaramaz! diye bağırdı Helga. Sadece bir şansım var. Bryson, sen de. Hepiniz. Dışarı! Walter koşarak Michael'ı kolundan tutup çekti. Çocuk ona karşı koymaya çalıştı ama adam fazla güçlüydü. Michael üzerinden bir karanlığın geçtiğini ve ışığı kapadığını hissetti. Görüş açısının kenarında gölgeler gördü. Acı dolu bir yumruk kalbinin üzerine kapanarak acımasızca sıktı. Afallayarak etrafına bakman Bryson yakınlardaydı, yüzünden kan damlıyordu.

Sarah! diye bağırdı Michael, başka bir şey yapamıyordu. Bu gerçek olamazdı. Olamazdı. Tüm öfkesini yükleyerek, Weber! diye haykırdı. Weber!

Ama kadın orada değildi, yalnızca Ajan Scott vardı. Adam hâlâ aynı yerde duruyordu, silah hâlâ elindeydi ama yana indirmişti. Yüzü kireç gibiydi ama bakışları soğuktu. Michael'a baktı.

Ajan Weber'i dinlemeliydin, dedi. Onu dinlemeliydin! Bu kızın ölümü sana ders versin.

Seni öldüreceğim, seni...

Walter onu sürükleyerek odadan koridora çıkardı, sessizliğe gömülmüş Bryson da peşlerinden geldi. Gabby de oradaydı.

Ona bir şans ver, evlat, diye fısıldadı Walter. Senin bilmediğin şeyler biliyor.

Michael, tetiği çekenin Scott olmasını umursamıyordu. En yakın arkadaşım Ajan Weber öldürmüştü.

Son gördüğü şey Sarah'ın cansız bedeninin üzerine kapanmış Helga'ydı.

9. BÖLÜM

UYKUSUZ GECE

1

Dünya nasıl dönmeye devam edebilirdi? Michael son birkaç saattir kendi kendine bu soruyu sormadan edemiyordu. Arabaları otobanda ilerliyordu, diğer ikisi de tıpkı önceki gibi arkalarındaydı. Motorun uğultusu ve tümseklerden geçerken çıkan ses dışında sessizdi. Gabby önde, Amy ile arabayı cinayet mahallinden kaçıyormuş gibi değil de ailecek gezintiye çıkmışlar gibi süren Walter'ın arasında oturuyordu. Michael, Gabby'nin orada oturmasında ısrarcı olmuş, arkada Sarah'nın yerine geçmesine izin vermemişti. Bu yanlıştı. Dünyadaki her şey yanlıştı.

Michael'm kalbi dayanabileceğinden de çok acıyordu. Başını arkaya yaslayıp kimse kendisiyle konuşmasın diye gözlerini kapamıştı. Akimdeki sayısız soruya daha sonra kafa yorması gerekecekti. Cevaplanmayı talep

ediyorlardı ve Michael'ı nefret ve öfkeyle dolduruyorlardı. Gabby onları kandırmak için zorlanmış mıydı yoksa bu, dolabın bir parçası mıydı? Ve Helga neden öyle tuhaf davranmıştı?

Sorulan şimdilik bir kenara itti.

Sarah onu sevdiğini söylemişti. Onu, bir Tanjant'ı.

O en yakın arkadaşıydı.

Ve onun ikinci kez öldüğünü görmüştü. Oyun oynarken öldüğünü çok daha fazla görmüştü ama o gün Yol'da, mağarada, lavların içindeki ölümü çok gerçekçi hissettirmişti.

Bu gerçektir.

Sarah ölmüştü.

Ölmüştü.

İyi adamlar için çalışıyor olması gereken bir adam tarafından vurularak öldürülmüştü. Dünyanın güvenmesi gereken grup için çalışıyor olması gereken bir adam tarafından. Aslında tüm bunların sorumlusu Weber'di. Sarah'yı daha en başında Kaine ve onun Ölümlülük İlkesi'nin kaosuna çekmesine sebep olan kadın.

Sarah ölmüştü.

Gözlerini açsa da kapasa da tek gördüğü oydu. Kanlı elleri göğsünde kenetlenmiş. Yüzündeki o bakış. Şok. İhanet. Çocuksu bir üzüntü. Gözlerinde gördüğü hepsinden de öte şuydu: Michael, ölmek istemiyorum. Lütfen ölmeme izin verme.

İki kez onu sevdiğini söylemişti. İlkini daha yalnızca o sabah mı söylemişti? Ciddi olduğunu biliyordu. Bir gün daha büyük, daha sonsuz, daha güçlü bir şeye dönüşebilecek saf arkadaşlığın sevgisiydi. Michael da onu seviyordu. Çok seviyordu.

Gözyaşları kapalı gözkapaklarının arasından sızarken sessizce titredi.

Saatler bu şekilde geçti. Michael şoktaydı; öfkelenemeyecek kadar hissizleşmiş, konuşamayacak kadar acı içindeydi. Kendisini neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu yüzden kendini akışına bıraktı. Saatlerce.

Araba yolculuğuna devam ettiler.

Havaalanına geldiler. Özel bir girişten geçirildiler.

Küçük bir hangara gittiler; bir uçağa.

Başka bir adam ve kadın vardı. Onlar da Michael için diğerleri kadar belirsizdi. Arkadaşlarının peşinden merdivenlerden uçağa çıktı. Oturdu. Kemerini taktı.

Uçak hangardan çıktı ve havalandı. Michael pencereye yaslandı, yanakları hâlâ ıslaktı ve gözleri yanıyordu. Altında .yerin kaymasını, sonsuz ağaçların, tepelerin, binaların ve caddelerin küçülmesini izledi. Çok geçmeden karanlık, dünyayı ele geçirdi.

Acıdan kaçabildiği güzel bir anda Michael uykuya dalabildi ve kendisini bekleyen hiç rüyanın olmadığı daha da derin bir karanlığa daldı.

3

Onu uyandıran Helga'ydı. Gözlerini açtığında yanında oturuyordu. Birkaç saniyesini aldı ama acı aynı şiddetle geri döndü.

İnmişlerdi ve Michael etrafına bakınca uçakta yalnızca kendilerinin kaldığını gördü.

Michael, dedi Helga yumuşak ve sakin bir tonda. Seni rahatsız etmek istemezdim ama...

Michael ayağa kalkıp Helga'nın yanından geçti. Hâlâ konuşmaya hazır değildi. Koridordan kapıya doğru yürüdü. Kapı açıktı; merdivenden indi.

Her zaman umut vardır, diye bağırdı Helga arkasından. Bunu unutma, Michael. Her zaman umut vardır.

Michael onu duymazdan gelerek, hiçbir şey görmeden asfalt yolu saran sisin içine yürüdü.

4

Helga'mn, gitmesine izin vermesi Michael ı çok şaşırtmıştı. Kendisi ne kadar inatçı olsa da Helga her zaman ondan daha da inatçıydı.

Özel uçakları küçük bir havalimanına inmişti, yalnızca tek bir iniş pisti ve terminal görevi gören ufak bir bina vardı. Yoğun siste pek bir şey göremese de sonunda açık bir çit ve oradan başlayarak ileri uzanan bir yol buldu.

Yolda yürümeye koyuldu.

5

Michael bir saat boyunca yürüdü, zihni düşüncelerle doluydu. Sis kıyafetlerine sızıyor, ıslatıyor, tenini ürpertiyordu. Titremesine engel olamıyordu ve yürüyüş boyunca ısınmak için kollarını ovdu. Yolun iki tarafındaki şeyler gri sisin içinden aniden belirdi ve Michael geçtikçe aym hızda kayboldu. Kocaman ağaçlar, rast-gele park edilmiş arabalar, posta kutulan ve arada sırada görülen karamsar yayalar.

Michael yürümeye devam etti. Üzülmeye devam etti. Düşünmeye devam etti.

Sayırsız soru, sıfır cevap.

Neden? Hepsine egemen olan soru buydu. Neden?

Gabby onları oraya getirmek için SAG'a yardım etmeye zorlanmıştı. Weber başlı başına gizemdi. O ve ajan Scott gerçekten de tüm SAG'ı mı temsil ediyorlardı? Tüm kurum kötü müydü?

Ve Sarah.

Baktığı her yerde onun kanını görüyordu. Sis in içinde, zihninde, ıslak yolda. Etrafındaki her şey kırmızıydı. Canını o kadar yakıyordu ki.

Durdu. Bu kadar, dedi kendi kendine. Düşündükçe daha da çok acı çekiyordu. Çözümü basitti: Buna bir son vermeliydi yoksa içinden asla çıkamayabileceği bir şeyin daha da derinlerine batmaya devam edecekti.

Sis in ilerisinde beliren ışıklar her geçen saniye daha da parlıyordu. İçinde hâlâ mantıklı düşünebilen ufak bir yanı ona dikkatli olması gerektiğini söyledi. Düşmanları vardı. Bu kaç defa kanıtlanmıştı? Yavaşladı ama daha dikkatli davranarak ışıklara doğru ilerledi.

İlk beliren basit bir mahalle marketi oldu; cam kapılan ve pencereleri vardı, içerideki raflar ekmek, yiyecek ve diğer şeylerle doluydu. Küçüktü ama bir sürü insan reyonların arasında yürüyordu. Michael şifreli para kredilerinin hâlâ geçerli olmasını umarak içeri girip etrafa bakmaya karar verdi. Tatlı bir şeyler almaya. Bir sürü şey. Belki patlayana kadar yerd i. Bir mola yı hak ediyordu ve Helga'nın gelip kendisini her an alacağını tahmin ediyordu.

Kapıdan girdiğinde elektronik zil çaldı.

Birkaç kişi -bir adam, iki kadın, birkaç çocuk- Michael'a baktı ve yeniden alışverişlerine döndü. Adamın uzun bir cips kutusunu alıp sanki şişkin göbeği için mucizevi bir şekilde iyi olduğunu keşfedecekmiş gibi içindikileri incelemesini ve sonra kolunun altına sıkıştırıp ilerlemesini izledi. Michael kendisini bekleyen müşterilerle ilgilenmek yerine kaya yemeyi tercih edermiş gibi görünen genç kasiyere baktı.

Soğuk içeceklerin olduğu duvara yöneldi ve durdu. On yaşlarında bir erkek çocuk önünde duruyor, tavuk restoranındaki arabada gördüğü insanlarla aynı rahatsız edici ve boş ifadeyle kendisine bakıyordu.

Çocuk aniden dönüp diğer tarafa yürüdü ve ekmek rafının arkasında gözden kayboldu. Michael oradan çıkıp çıkmaması gerektiğini düşünerek derin nefes aldı.

Hayır.

Kaçmaktan bıkmıştı. Sonuçta o Birinciydi. Öyle değil mi? Markette Tanjantlar varsa ona uzaktan bakıp hayran olabilirlerdi. Michael yiyecek ve içecek bir şey istiyordu, hepsi bu. İçeceklerin olduğu ilk bölmeye gitti, bir sürü farklı tat ve karışım saçma animasyonlarla cama yansiyordu. Michael ikinci ve üçüncü bölmeye geçti. Orada bir doz kafein ile üzüm ve nar karışımı tuhaf bir içecek gördü ve onu seçti. Vınlama sesi ve hafif sisin ardından içeceği -buz gibi şişe içindeydi- makinede belirdi.

Şişeyi alırken soluna baktı. Bir adam karşısındaki raftan şeker alacakken eli havada donakalmıştı. Belli ki gözücüyle Michael'ı izliyordu ama fark edildiğini anlar anlamaz kendi işine geri döndü. Michael çabucak diğer tarafa baktı ve kendisini izleyen bir kadın başını hızla çevirdi. Ardından çocuk yeniden belirdi, Michael'a uzun uzun bakıp gitti.

Michael umursamadı. Doğruca adamın şeker aldığı rafa yürüdü ve aym markadan alıp adama gülümseyerek göz kırptı.

Sanki biri başımın içinde dolanıyor, deyince adam ona endişeli bir bakış attı. Bazen kendimde olmuyorum. Şeker yardımcı oluyor. Ya sen?

Adam dönüp hızla uzaklaştı.

Michael sonunda streten kurtulmuş olabilir mi diye merak etti.

Bir şeker, bir paket cips ve kuru et alıp kasaya ilerledi. Ne düşüneceğini bümüyordu; sanki artık sıradan bir bakış ile dik dik bakmayı ayırt edemiyordu. Onu kim izliyordu? Kim izlemiyordu? Bir insanın nasıl olup da bu kadar abur cubura ihtiyacı olabilirdi?

Alnından ter damlacıkları süzüldü. Sanki marketteki herkes kendisine bakıyormuş gibi hissediyordu. Sırada beklerken aniden birileriyle göz göze gelmekten korkarak ayaklarına baktı. Bu markete hiç girmemeliydi. Dünya fazla tehlikeliydi ve yüzü HaberVurgu'da yayınlanmıştı. Kimin kendi tarafında, kimin karşısında olduğunu; kimin ele geçirildiğini, kimin geçirilmediğini bilmesinin imkânı yoktu. Washington D.C.'nin kenar mahallesinde, bu küçük marketin içindeki insanlar Ölümlülük İlkesi'nden kaçmış olmalıydılar, değil mi?

Aniden çok güçlü bir uzaklaşma arzusuna kapıldı. Helga'yı istiyordu. Ve Bryson'ı, Sar...

Sarah.

Yutkundu ve tüm acısı geri geldi.

Yüksek sesle, Üzgünüm, dedi ama kiminle konuştuğuna dair bir fikri yoktu. Üzgünüm. Sıradan çıkıp ellerindeki yiyeceklere baktı. Sanki bir anda

ağırlıkları dörde katlanmıştı, Üzgünüm. En yakın rafa koşup elindekileri MoonPie kutusunun yanına bıraktı. Üzgünüm, dedi dördüncü defa.

Kapıya koştu, açtı, zil sesini duydu, tökezleyerek dışarı çıkarken az kalsın düşüyordu. Park yerinde bir araba duruyordu, ışıkları açıktı. Araba girişe yaklaştı ve penceresi açıldı. Bryson'ın yüz belirince Michael belli belirsiz bir şekilde gülümsemeyi başaramadı.

Atla, dostum, dedi Bryson. Kafa boşaltma seansı sona erdi. Yeniden arkadaşlarıyla birlikte olma vakti.

Michael, Bryson'ı gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Onu burada, Uyanık'ta ilk gördüğünde bile bu kadar sevinmemişti.

Üzgünüm, dedi yeniden. O kadar sessiz söyledi ki kendi bile zar zor duydu; ardından arabanın arkasına gidip kapıyı açtı ve içeri girdi. Arabayı tabii ki Walter kullanıyordu, Helga da Michael'ın yanında oturuyordu. Birbirlerine başlarıyla selam verdiler ki bu, kelimelerle ifade edebileceklerinden çok daha fazlasıydı.

Walter gaza bastığı sırada Michael kim için ve tam olarak neden üzgün olduğunu merak ediyordu.

Herkes için, diye düşündü. Her şey yüzünden.

10. BÖLÜM

ÜLKE LİDERLERİ

1

O gün akşamüzeri ve gece pek bir şey olmadığından Michael kaldıkları otel odasındaki yataklardan birinde kestirme fırsatı buldu. Bryson da yanındaki yatağa oturup dalgınca boşluğa baktı. Michael arkadaşının da Sarah'ın ölümü yüzünden en az kendisi kadar acı çektiğini biliyordu ve onu daha iyi hissettiremediği için muhtemelen aynı derecede suçluluk duyuyordu. Ama en azından birliktelerdi.

Şimdi yapacağım en önemli şey bu Tanjant deliliğine bir son vermek, dedi Michael kendi kendine. Kutsal Vadi. Bir şekilde her şey dönüp dolaşıp Kutsal Vadiye çıkıyor.

Helga ve diğerleri meşguldü ama Michael ne yaptıklarını bilmiyordu. Bir türlü sormamıştı. Yarın, deyip duruyordu kendi kendine. Dinlenecek, kendine gelecek ve binlerine haddini bildirmeye hazır olacaktı.

Gece bir ara rahatsız uyuklamalarının arasında sessizliğe daha fazla tahammül edemeyeceğini fark etti ve Bryson'la konuştu.

Uyanık mısın? Diğer yatakta örtünün üzerinde yatan arkadaşına baktı. Evet.

Nasıl gidiyor? diye sordu Michael biraz boğuk bir sesle. Bariz olanın dışında.

Bryson derin bir iç çekişin ardından cevap verdi. Bariz olanın dışında gayet iyiyim. Oldukça iyiyim, babalık. Son kısımda yine İngiliz aksam yapmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Sanırım bu daha çok Avustralya aksam oldu, dedi Michael. Belki sarhoş bir Avustralyalı.

Bryson doğrulup esnedi. Madagaskarca için uğraşmışım. Eminim böyle bir kelime vardır.

Var.

Birbirlerine baktılar ve gündüz gerçekleşmesi imkânsız olan gece gülme krizlerinden birine girdiler. Bu da bir başlangıçtı.

Birkaç dakika sonra kendilerine geldiklerinde, Ailesini düşünüp duruyorum, dedi Bryson. Onlar için neredeyse Sarah için hissettiğimden daha kötü hissediyorum. Yani onlara haber verdiğimizizi kafanda canlandırabiliyor musun? Yapamam. Bu onları öldürür.'

Michael bunun son derece bencilce olduğunu biliyordu ama kendisi de aynı şeyi hissediyordu.

Bizi suçlayacaklar, dedi. Ve haklı olacaklar.

Bryson başını iki yana salladı. Hayır, dostum. Haydi dostum, kendimizi hırpalamamız için bir sürü vaktimiz var. Ve ağlamak için. Şimdi önümüze bakmaya odaklanmalıyız. Biz iyilerdeniz ve uzun zaman önce pes edebilirdik. Farklı düşünen varsa koca beyaz kışımı öpebilir.

Kesinlikle, dedi Michael. Bu da yeterince kötü bir ceza olur zaten. Gabby nerede?

Diğer odada, uyuyor, sanırım. Tüm olanlar yüzünden kendini aptal gibi hissediyor. Onunla konuştum. Açıkçası iyi olduğunu düşünüyorum. Olayda pek de seçeneği yoktu. Ona bir sürü tehdit savurmuşlar.

Michael omuz silkti. Evet, tahmin ediyorum. Yarın onunla konuşurum. Sadece hayatta olduğu için mutluyum.

Bryson cevap vermeyince sessizlik ağır geldi.

Michael sonunda konuyu değiştirdi. O kadar susadım ki dilimin kuruyarak toza dönüştüğünü hissedebiliyorum. Makineden içecek bir şey alacağım. Yataktan kalkıp gözlerini ovdu ve gürültülü bir şekilde esnedi. Bir şey istiyor musun?

Viski?

Michael ona baktı. Soğuk bir kolaya ne dersin?

O da olur.

Michael kapıyı açarken Helga, Walter, Amy ve birkaç kişinin daha yan odada AğEkranı'nın başında olduğunu gördü. Belli ki uyumaya niyetleri yoktu. Onlarla konuşmayı düşündü ama henüz o modda değildi. Dışarı çıkıp kapıyı sessizce arkasından kapadı.

2

Koridorun ilerisinde atıştırmalık köşesi vardı. Michael etrafta kimse olmadığı için memnundu. Başka insanları yeterince görmüştü. Ne zaman karşısına biri çıksa zihni hemen aynı yargıda bulunuyordu: Tanjant, Tanjant, Tanjant. Fakat kendisine tapıyorlar mı yoksa ölmesini mi istiyorlar, anlayamıyordu.

Kredi çipi daha önce markette yarattığı aynı içeceği üreten otomatlarda sorunsuzca çalışıyordu. Eski tip patates cipslerinden ve birkaç şişe de su aldı. Sonra da Bryson'a kola aldı. Makineden son ürünü alıyordu ki menteşe gıcirtısı duydu: Koridorda bir kapı açılıyordu. Kapanma sesini bekledi ama ses çıkmadı. Koridor sessizdi.

Kolunu kıvrarak aldıkları taşıyan Michael atıştırmalık bölümünden çıktığı anda birkaç saniye önce açıldığını duyduğu kapıyı gördü. Kapı hâlâ aralıktı ve yaşlıca bir kadın durmuş, ona bakıyordu. Kızgın görünmüyordu ama onu gördüğü için sevinmiş de benzemiyordu.

Selam, dedi Michael, tuhafliklar havuzunda yüzdüğünü hissederek. Size yardım edebilir miyim? Yiyecek bir şey ister misiniz?

Kadın sevimli yaşlı teyze sesiyle, Hayır. Teşekkürler, deyip kapıyı koridorda yankılanan pat sesiyle sertçe kapadı.

Michael tekrar açacak mı diye merak ederek durup bir dakika kapıya baktı. Dünyada milyarlarca insan vardı. Tanjantlar yolculuğunun her aşamasını takip edemezlerdi.

Tabii, tabii, diye düşündü. Sanki bundan sonra herhangi bir şey onu şaşırtabilirmiş gibi.

İç geçirip kendi odasına yürümeye koyuldu. Yaşlı kadının odasının önünden geçerken yavaşlayıp gözetleme deliğinden bakmaya çalıştı; diğerlerinden daha karanlık görünüyordu. Kapının diğer tarafında kataraktının ardından her adımını inceleyen yaşlı bir göz olduğunu hayal etti. Kendi kendine bütün yaşlı kadınların böyle şeyler yaptığını söyledi. Gördükleri her gencin etraftaki yaşlıları öldürmekten bir şeker uzakta olduğunu varsayarlardı.

Tesadüf olabileceğini düşündü. Kendisini izleyen tüm o insanlar. Hayal gücü veya yaşadıklarından sonra yalnızca paranoya yapıyor da olabilir. İnsanlar etraflarını inceleme içgüdüsüne sahipti. Değil mi? Bir çift göz her defasında bir Tanjant ya da Kaine'in casusu olacak değildi. Onu daha önce HaberVurgu'da bir yerde görüp görmediklerini merak eden normal insanlar olabilirlerdi.

Olayları hafife almanın kendini öldürtmek için mükemmel bir yol olduğunu fark etti. Hızlanarak odasına gitti.

3

İçecek tüplerinden büyük yudumlar almalarının ardından, Buradan çıkmamız gerek, dedi Bryson'a. Karşılaştığım herkes beni takip ediyormuş ve ben hareket ettiğim anda Kaine'e, Weber'e ya da polisler haberi gönderiyormuş gibi hissediyorum. Tüylerimi ürpertiyor.

Bryson büyük bir yudum aldı. Haydi ama dostum. Kaçmanın ne faydası olacak? Hem bizi her yerde takip edebiliyorsa kaçmanın ne anlamı var ki? Bir yudum daha. Sakin ol ve Helga ile takımı ne derse onu yapalım.

Michael, Başından beri bunu yapıyoruz zaten, diye istemeyerek de olsa karşı çıktı. Arkadaşına büyük oranda katılıyordu. Sanki bir labirentin içindeki fareleriz; Weber tarafından salındık, Kaine tarafından manipüle ediyoruz. Bıktım artık. Tek başımıza Kutsal Vadi'ye giremememiz için bir sebep yok.

Yani evet, diye karşılık verdi Bryson. Ama Helga'nın yardımı ve koruması olmadan felaket zor olur. Ona en azından güveniyorsun, değil mi?

Michael bunu düşündü. Güveniyordu. Gerçekten güveniyordu. Evet, diye cevap verdi sonunda. Ama derinde bir yerde hâlâ ufacak bir şüphe kırıntısı var. Kim bilir... Belki Kaine onu, beni yakalamadan yıllar önce yaratmıştır, tüm bunları en başından planlamıştır. Ona güveniyorum ama bir daha asla hiç kimseye yüzde yüz güvenmem.

Bana bile mi? diye sordu Bryson.

Michael yastığına uzandı. Hayır. Sen farklısın. Sana güveniyorum. Şimdi uyu.

Helga birazdan bizi görmek isteyebilir.

Sabaha kadar başlamayacağımıza eminim. Hava hâlâ karanlık. Michael gözlerini kapayıp rahatlamaya çalıştı. O yaşlı kadının otel kapısından kendisine baktığını gördü. Tüm dünya kafayı yemişti. Kendisi de dahil.

Uykuya daldı. Rüyasında Sarah ona gülümsedi.

Bryson erken saatte onu dürterek uyandırdı. Hey, tüm gece horlamana bakılırsa sanırım tembel kıcını yataktan çıkarmaya hazırsın. Eski tip çim biçme makineleri gibi ses çıkardın. Izdırap Veren kâbusları görüp durdum.

Michael sanki cehennemın en derin, en karanlık mahzeninden uyanmış gibi hissetti. Uzun uzun inledi ama kendini daha iyi hissetmesine hiç de yardımcı olmadı. Izdırap Veren mi? Ciddi misin? Ailenin sana o oyunu yasakladığını sanıyordum.

Bryson ona bakakaldı ve sonra kahkahalara boğuldular. Belki hayat devam ederdi.

Haydi, dedi Bryson. Helga ile süper kahramanlardan oluşın birliğı yan odada bizi bekliyor. Brifing vereceğini söyledi. Doğru duydun. Brifing. Ciddi görünüyor.

Bryson yeniden o korkunç İngiliz aksanını yaptı. Oldukça sıradışı, babalık. Belki bisküvi ve çay ikramı da olur.

Aniden bu aksan olayı da nereden çıktı? Monty Python'dan yaşlı bir kadın gibi konuşuyorsun. Komedi grubunun yeleri öleli onlarca yıl olmuştu ama muhtemelen Uyku'daki nostalji sinemalarında hiç olmadıkları kadar poplerlerdi.

Bunu iltifat olarak alıyorum. Zirve Londra'da, unuttun mu? Londra da İngiltere'de. Orada İngiliz aksanıyla konuşuyorlar. Ayak uydurmaya çalış. Haydi, gidelim.

Michael yavaşça ayağı kalktı. Berbat bir şey kokuyordu. Ne olduğunu çözmesi fazla vaktini almadı. Kendisiydi.

On dakikaya orada olacağımı söyle; yemin ederim bir haftadır duş almadım. Şu kokudan arınmam gerek.

Bryson fazlasıyla minnettar görünüyordu.

Hep birlikte -on dört kişi- bir odaya doluştular. Çoğı henüz Michael'la tamıştırılmamıştı ama yzleri artık tanıdıktı. Helga pencerenin önünde duruyordu. Sabahın ilk ışıkları sisin ve pusun sıcakla birlikte kaybolduğunu gösteriyordu. Walter her zamanki gibi tam yanındaydı ve bugün kimseyi öldürmek istemiyormuş gibi görünüyordu. Gabby de oradaydı ve Michael içeri girdiğinde tuhaf bir bakışma yaşadılar. Michael ona elinden geldiğince gülümseyerek onu suçlamadığını göstermeye çalıştı.

Kimseye güvenme, diye düşündü. Sanki Jackson Porter zihnine tekrar girerek ona mesaj göndermeye çalışıyor gibiydi. Bir daha kimseye güvenme.

Ne müthiş bir yaşama şekliydi.

Michael, diye başlayan Helga onun dikkatini çekmesinin yanı sıra Micheal'ı utandırdı da. Bryson. Gabby. Burada şimdilik güvende olduğunuz memnunuz. Sarah'mn kaybindan dolayı duyduğumuz üzüntüyü ifade edebilmemizin imkânı yok. Gerçekten üzgünüm. Ama dediğim gibi...

Michael onun yerine cümlesini tamamladı. Her zaman umut vardır. O an bunu gerçekten de biraz hissediyordu.

Helga içten bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı. Kafasındaki diğer ses karşı çıksa da, o kendi Helga'sıydı, buna emindi. Bu düşünce biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Doğru söze ne denir? dedi dadısı. Her zaman umut vardır. Her zaman. Yaşamın -ya da ölümün- ne getireceğini asla bilemeyiz. Dünyanın tahmin edebileceğimizden daha karmaşık bir yer olduğunu sanırım hepimiz gördük.

Helga bir dakikalık saygı duruşunda dururcasma duraksadı, ardından yeninden konuşmaya başladı.

Dünya Zirvesi bu gece Dünya Birliği'nin yeni kabul salonunda gerçekleşecek. Dünya liderlerinin çoğu fiziksel olarak Londra'ya gitti ama elbette herkes bunu yapamadı. Bu nedenle SanalAğ üzerinden hologram olarak bağlanacak birçok kişi olacak. Davamızı tam da o salonda duyurmak için bir şans istiyorum ve Londra'ya gitmek fazlasıyla tehlikeli olduğundan, önce Michael'a, ardından Bryson'a ve Gabby'ye donuk bir-bakış attı, oraya gitmek için Uy-ku'yu kullanacağız. Bir şekilde, bir yoldan sesimizi duyuracağız Dünyanın belki de gelmiş geçmiş en güvenli toplantısına sızabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun? diye sordu Michael. Bu fikre çoktan bayılmıştı.

Kesinlikle, diye yanıtladı Helga. Birlik Tanjantlarını stratejik yerlere yerleştirdik, bir kısmı Washington'da bir elçilik ele geçirdi. Zirveye davet edilecek kadar büyük fakat fazla dikkat çekmeyecek kadar küçük bir ülke olmasının en iyisi olacağını düşündüm. Akıllıca davranmamız gerek.

Michael başını onaylarcasına salladı. Konuşma giderek daha da eğlenceli bir hal alıyordu.

Tanjantlarımızdan biri, diye devam etti Helga, artık Le-tonya başbakanının ekibinin şefi. Adam -yani ele geçirdiğimiz kişi demeliyim- yirmi yılı aşkın bir süredir bu görevde. Adamımızı -Levi adında bir Tanjant-onun zihnine göndermeden önce şefin hayatı, geçmişi, kendine has tavırları, karakteri ve diğer her şeyi hakkında teferruatlı, aşırı hızlı bir inceleme yaptık.

Planımızın büyük bir kısmının Levi'nin uyum sağlama kabiliyetine bağlı olduğunu biliyorduk.

Ee? Şimdiye kadar nasıl gitti? diye sordu Bryson. Şimdiye kadar mükemmel, diye yanıtladı Helga. Elimizdeki verilere bakılırsa herkesi kandırmış. Amerika'daki Letonya elçiliğine diğerlerini yerleştirmemize yardım etti, kendi büyükelçileri de dahil. Adamın adı Guntis ve bizi elçiliğe sokacak kişi de o. Zirveye sanal olarak girebilmek için onların son teknoloji SinirKutularını kullanacağız ve Guntis'in ekibindenmişiz gibi davranacağız. Gerekli belgeler hazır.

Her zamanki gibi Michael'ı rahatsız eden bir şey vardı. Hepsi de yaptıklarından; kendilerinden birini ülkenin büyüklüğü ne olursa olsun böylesine önemli bir pozisyona yerleştirmekten gurur duyuyor gibi görünüyordu. Ama sonuçta bir hayat çalmışlardı. Bilmecenin bu küçük - hayır, devasa- kısmını umursamaması imkânsızdı.

Michael, canın sıkkın görünüyor, dedi Helga. Üstelik henüz başlamadık bile.

Verebildiği tek cevap, Nedenini biliyorsun, oldu.

Helga kollarını önünde birleştirip pencereye yaslandı. Bunun... bunun için sizi Kovan'a götürme zahmetine girdim. Orada bulundun, kendi gözlerinle gördün. Bu insanlar... insanı insan yapan tüm özellikler bakımından hâlâ hayattalar. Ve kendi hayatım üzerine bahse girerim ki her şey bittiğinde ve Kaine'in başlattığı bu deliliği durdurmaya yardımcı olduğumuzda bize teşekkür edecekler. Ve bedenlerini geri alacaklar. Hepimiz buna yemin ettik, Michael. Buraya yaşamak için gelmedik.

Yemin ettikleri şeyden bahsettiğinde Walter kıpırdandı; Michael onun ne düşündüğünü biliyordu. Şu sözde gerçek ölümü kimseye yaşatmayacaklarına da yemin etmişlerdi ama yapmışlardı. Ormanın içindeki kışlanın önünde.

Michael cevap vermeyince Helga, Herkesin bu konuda mutabık olmasına ihtiyacım var, dedi.

Michael ne diyeceğini bilmiyordu. Ama normale dönmek istiyorsa, onun dediğini yapmak en uygun yol gibi görünüyordu. Michael? diye sordu kadın.

Tamam, dedi. Sen sormasan konusunu bile açmayacaktım. Ama ben varım. Planı ve nasıl yardım edebileceğimi söyle. Bitirelim şu işi.

Böylesi daha iyi, dedi Helga, memnun bir gülümsemeyle. Şimdi şöyle yapacağız.

Birlik planının büyük kısmı bir aksilik olmadan ilerleyerek Michael'ı rüya gibi gelen gerçeküstü bir senaryonun içine çekti. Dil engelinden endişelenmişti ama o da sorun olmadı; onlar yalnızca ufak bir ülkenin gözlemcileriydiler, sanal ziyaretçiler. Neredeyse görünmez sayılırlardı.

Letonya elçiliğine gitmek için taksiye bindiler. Elçiliğin güvenliğinde Guntis onları bizzat karşıladı ve içeri girerken onlara eşlik etti. Ağır aksanlı, uzun boylu, kaba saba bir adamdı. Michael içindeki Tanjant da Letonyalı mı yoksa zavallı adam yalnızca fiziksel olarak çalışması gerekenlerle mi idare etmek zorundaydı bilmiyordu. Önemi yoktu. İki saat sonra Bryson, Helga, Walter ve o, Guntis'le birlikte devlet sponsorluğundaki lüks Tabutların içindeydiler. Şifreli Auraları Dünya Zirvesi'ne gönderilmişti. Kimse onlardan şüphelenmemiş gibi görünüyordu. Hatta sanal ya da değil, kimse varlıklarını bile fark etmişe benzemiyordu.

Çok geçmeden holoprojeksiyonlar meşhur Dünya Birliği merkezine girmeye başladı. Muazzam bir alandı; içerisi o kadar büyüktü ki Michael odanın çökmemesi için kullanılan mimari teknik karşısında afalladı. Aynı zamanda şıktı. Girişte dekor amaçlı devasa sütunlar vardı ve her yer koyu maun rengiydi. Deri sandalyeler; bordo kadife halı... ve koku. Havaya ahşap cila ve parfüm kokusu yerleşmişti. Sanal deneyim gerçek ortamın, DB merkezinin aynısı olmak üzere tasarlanmıştı. Michael hayal kırıklığına uğramadı.

Kendini toparlarken tasarımın sadeliğine hayran kaldı. DB'nin her üye ülkesinin salonun dışında kendine özel bekleme odası vardı. Uyku'nun içinde her ülkenin bu bekleme odalarının hemen dışında Geçit'i vardı. Burası deri koltuklarla dolu konforlu bir odaydı. Aşağıdaki ana alana bakan balkona açılan cam kapıları vardı. Kendilerini hemen başbakanla ve onun özel kalemiyle -Levi adındaki Tanjant tarafından ele geçirilmiş adamlar- tanıştıran Guntis'le içeri girdiklerinde Michael hemen etrafına bakındı.

Guntis belirgin aksanıyla Helga'ya, Levi tüm hafta boyunca kadının beğenisini kazandı, diyordu. Onlar konuşurken Michael,

Bryson ve Walter da onların etrafında dolanıyordu. Büyük odanın bir köşesine ilerlemişlerdi ve Michael bu gerçeküstü deneyime alışmak için elinden geleni yapıyordu. Biraz gözünüzü korkutabilir ama mantıktan önce güce sarılan tiplerden değil. Amacına ya da ülkesine yardım edeceğini düşünürse herkesi dinliyor. Ve dinledi de.

Peki, nasıl olacak? diye sordu Helga.

Guntis odanın dışına açılan kapıları gösterdi. Başbakan DB'nin üst düzey yöneticilerinden, yani konuşmak için bolca vakti olacak. Levi onu Kaine'in ve Tanjant istilasının en büyük önceliği olması için ikna etti. Para ve kaynak teklifinde bulunacak. Umarım geri püskürtmeye başlamak için ihtiyacınız olan her şeyi alırsınız.

Guntis konuşurken etraflarından geçen insanlar koltuklara doğru ilerlemeye başlamışlardı. Guntis takip etmelerini işaret etti ve Michael kapılara doğru ilerleyen insan kalabalığının arasına karıştı. Michael'm görebildiği kadarıyla katılımın yarısı sanal yarısı fizikseldi; en azından balkondaki sandalyeleri dolduran kalabalık öyleydi. Michael şaşkınlık içinde yürüdü. Zirveye fiziksel olarak katılanların gözünde parlak bir projeksiyon olarak görüldüğünü biliyordu; hatta insanlar muhtemelen onun önemsiz biri olduğunu düşünüyordu çünkü sadece sanal olarak davet edilmişti.

Bryson, Nasıl birşeye bulaştık böyle? diye fısıldadı. Michael cevap veremeden Helga onları çabucak sıranın arkasında, sanal ziyaretçiler için ayrılmış boş koltuklara yönlendirdi. Koridora olabildiğince yakın oturdular.

Ters giden bir şey var, dedi Michael. Belki de işlerin hiçbir zaman olması gereken şekilde gitmemesine alışmıştı. Fakat göğsündeki gergin histen bir türlü kurtulamıyordu. Olağandışı görünen bir şey var mı diye odaya göz gezdirdi ama bir şeyin olağandışı olup olmadığını bilemeyeceğini fark etti.

Ne oldu? diye fısıldadı Bryson.

Michael sandalyesine çöktü.

Ters giden bir şey var, diye tekrarladı.

11. BOLUM

KAOS

1

Michael kendisini alarma geçiren şeyin tam ne olduğundan emin değildi. Çok fazla Tanjant'la -ya da Tanjant olduğunu düşündüğü insanlarla-yolu kesiştiği için giderek artan paranoyası olabilirdi. Fakat tuhaf bir hava vardı. Yeraltındaki dünya deliliğe kapılınca Michael şaşırmadı.

Yalnızca korktu.

2

Oda daire şeklindeydi; döner sahneli geniş kürsünün etrafını çevreleyen yuvarlak oturma sıraları ve sayısız balkon vardı, koyu ahşap bir platform tam ortada eski bir mezar taşı gibi duruyordu. Çok sayıda silahlı koruma Michael'ın hemen dikkatini çekti. Her yerdeydiler. Sert ifadeli kadın

ve erkekler geniş sahnenin sadece birkaç metre gerisinde oturuyorlardı. Başta bu onu rahatlattı; en azından katılanlar zirvenin dışından yapılacak bir saldırıdan korunuyorlardı. İçeriden destekli bir eylem ise bambaşka bir şey olurdu.

Bryosorila oturmalarından sadece birkaç dakika sonra yaşlıca bir adam sahneye çıktı. Yavaşça kürsüye yürüdü ve iki kenarından sıkıca tuttu. Görüntüsü devasa bir hologram halinde yukarıya yansıtılıyordu, böylece sahneye en uzak olan bekleme odasında-kiler de rahatça görebiliyordu.

Mikrofona yaklaşarak boğazını temizlediğinde sanki üzerlerindeki hoparlörlerden şimşek çakıyormuş gibi gürültü geldi.

Hanımlar ve beyler, diye başladı adam şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle. Sizi bu kutsal toplantıda karşılamak benim için hem bir zevk hem de ızdırap. Yıllardır Dünya Birliği konuşmacılığı yapmış biri olarak, hiç böylesine zor zamanlar yaşamamıştım. Hiç içime sinmeyerek fakat sarsılmaz bir umutla konferansı başlatıyorum. Geldiğiniz için teşekkürler.

Duraksadı ve Michael adamın sözlerinin onaylandığını göstermek için alkışlamanın uygun olduğunu sandı. Fakat içerideki binlerce insandan çıt çıkmadı. Sanki hava donarak katılaştı.

Adam devam etti. Bugün, burada temsil edilen her ülkeye, bölgeye ve birliğe kendilerini ifade edeceklerine dair söz verdik. Yalnızca topraklarınızda yaşanan sorunları -sözde Tanjant istilacıların yol açtığı sorunlar- bildirmenizi değil, aynı zamanda çözüm tekliflerinizi de duymayı bekliyoruz. Bir çözüm yolu açana dek hep birlikte burada kalmaya kararlıyım.

Yaşlı adam kürsünün altında bir yere uzanarak bir bardak su aldı ve uzun, titrek bir yudum aldı. Michael hoparlörlerden yankılanan yutma sesi üzerine yüzünü buruşturdu. Bir şeylerin ters olduğuna dair hissi daha da arttı ve yerinde kıpırdamadan duramıyor, seyirciler arasında herhangi bir terslik belirtisi arıyordu. Stres ve huzursuzluktan başı ağrıyordu.

Gök gürlemesini andıran bir boğaz temizleme sesi daha dikkatini DB konuşmacısına çevirmesini sağladı.

Konuşma sırası bu sabah rastgele belirlendi, dedi adam. Bu sırayı bozmamanızı rica ediyoruz. Aynı zamanda kısa ve öz konuşma kuralı ile müzakereleri, herkesin konuşmasını dinledikten sonra yapacağımızı aklınızda bulundurmanızı rica ediyoruz. Duraksayarak etrafa göz gezdirdi.

Resmi olarak başlamadan önce çok özel bir misafiri takdim etmek istiyorum. Karşımda, zemin katta SanalAğ Güvenliği'nden bir temsilci

oturuyor. SAG'ın bu vahim Tanjant ve sözde Ölümlülük İlkesi sorunu için olası bir çözümü olduğu söylendi. Fakat bilgilerinin küresel çapta olanlar bağlamında anlaşılabilmesi için diğer tüm dinleyiciler konuşmalarını yaptıktan sonra sunumlarını yapmayı rica ettiler. Kalplerimizde umut taşımamız için çok iyi bir sebep olduğuna dair bizi temin ettiler.

Lütfen, dedi, bir kolunu açarak, onların da kendi içlerinde derin sorunları olduğu ve toplantının olağan konusu olmadığı için SAG'dan Ajan Diane Weber'i alkışlayalım.

Tavana yakın hareketli hologramda konuşmacının yerini Ajan VWeber'in yüzü alırken içeride alkış koptu. Weber içten bir gülümsemeyle başını hafifçe eğdi.

Michael, Ajan Weber'in rahatsız edici suratına bakarak, Tabii ki, diye düşündü.

Tabii ki.

Bir koruma grubu sahnenin etrafında seyirciye dönük şekilde yer aldı, silahları kılıflarındaydı ama herkesin görebileceği şekilde duruyordu. En az elli kişi olmalıydılar, hepsi de pür dikkat gözleriyle kalabalığı tarıyordu. Alkışlar dinmeye ve konuşmacı programı devam ettirmek üzere ileriye uzanacaktı ki Michael geniş koruma çemberinde gözucuyla bir hareket yakaladı.

Diğerleri de görmüştü çünkü ilk ateş edilmeden önce içeriği toplu bir nefes alma sesi doldurdu.

Hoparlörün sağında duran koruma ateş etmişti. Silahım indirip hemen merdivenlerden sahneye çıktı. Basamakları çıkarken ikinci silahını çıkardı; uzun ve parlaktı. Oda ölüm sessizliğine büründü ve koruma tetiği çekti.

Odada yankılanan patlama sesi içeriğin akustiğiyle katlandı. Michael tam zamanında ayağa kalkıp konuşmacının kürsüden geriye uçtuğunu gördü. Yan tarafına düştü ve tekrar kalkmayacağı apaçık belliydi. Koruma ne tür bir teçhizat kullanmışsa, standart bir silahtan çok daha ölümcüldü.

Bir saniyelik dehşet dolu sessizliğin ardından içeride kıyamet koptu. İnsanlar koltuklarından kalkıp çıkışlara doğru koridorda birbirlerini iterken kaos çıktı. Durum giderek kötüleşirken Michael ile Bryson'ın tek yapabildiği orada durup izlemek oldu.

Konuşmacıyı vuran koruma sahnenin ortasından kürsüye en yakın sandalyelere döndü. Bir kez daha silahını kaldırıp kalabalığa ateş etmeye başladı. Ses on misli arttı. Odada panik hâkimdi ve insanlar artık yalnızca

itmekle kalmıyor tırmalıyor, dövüşüyor, kaçmak için birbirlerinin üzerine çıkıyorlardı.

Michael hâlâ kıpırdamıyordu. İnanamayarak donakalmış bir halde izliyordu.

Diğerleri onu indirmeden önce saldırgan üç kez daha ateş etti. Fakat düzen sağlanamadan bir kadın koruma yanındaki adama ateş etti. Ardından diğer korumalar harekete geçtiler; biri yanın-dakini öldüren kadını vuruyor, diğerleri izleyicilere ateş ediyordu. Tam bir cinnet durumu hâkimdi ve Michael ne kadar denese de kimin kimin tarafında olduğunu çözemiyordu.

Gerçeküstü, imkânsız bir kâbus gibiydi. Çok fazla kan vardı ve ateş sesleri devam ediyordu. Daha fazla koruma öldürüldü; kalanlar da korumakla yükümlü oldukları insanları hedef alıyorlardı. Daha fazla insan öldü.

Michael dünyanın delirmesine alışmışçasına tuhaf bir sakinlik hissediyordu. Kendisi gibi donakalmış Bryson'a doğru döndü.

Bize ne oluyor böyle, dostum? Bryson konuşurken tam karşıya bakıyordu. Ne zaman sona erecek?

Asla sona ermeyecek! diye bağırdı Michael. İnsanların bizi yönlendirmelerine izin vermeyi kesmediğimiz sürece bitmeyecek. Tabutlarımızı kullanarak Uykü'ya dönmemiz ve bunu kendi başımıza çözmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor. Sinirden köpürüyordu. Biri bizi durdurmadan önce Geçit'e gidip kendimizi Kaldıralım. Acımasızca konuşmuştu ama içini öfke kaplamıştı. Bu saldırının arkasında her kim varsa durdurulması gerekiyordu ve Michael bu işi başka insanların yapmasını beklemeyecekti.

Bryson'ı kolundan tutup koridora doğru itti; yanlarında oturanlar çoktan bekleme odalarına gitmişlerdi. Helga girişte bekliyor, acele etmesi için Michael'a bağırıyordu. Michael onu seviyordu ve kadının elinden geleni yaptığını biliyordu ama onu görmek sinirlenmesine neden oldu. Tüm yaptıkları boşa gitmişti.

Kaosun devam ettiği sahneye bir kez daha baktı. Yerde cesetler vardı ve hâlâ her yöne ateş ediliyordu.

Michael ile Bryson kaderlerini yeterince zorlamışlardı; oradan çıkmaları gerekiyordu. Michael arkadaşını itti ve koridora çıkıp Helga'nın yanına ulaştılar. Helga konuşmakla vakit kaybetmeden onu hızlıca kapıya yönlendirdi, Michael önden gitmeden ilerlemedi. Çıkıştan birkaç metre uzaklaşmışlardı ki devasa salonun dört bir yanından bir ses gürledi.

Oturun!

Hoparlörlerle yükselen bir erkek sesiydi.

Koltuklarınıza geri dönün, diye bağırdı adam tekrar, yoksa tüm binayı havaya uçururuz!

Michael kapıya arkasını dönüp salonun ortasına baktı. Önceden konuşmacının olduğu yerde bir başka devasa hologram süzülüyordu. Bir korumaydı, saçları darmadağınktı, yüzünden ter akıyordu. Platformun hemen üzerinde, iki eliyle tuttuğu silahını kaldırdı.

Son uyarı, dedi bu defa daha yumuşak bir sesle. İçerideki çoğu kişi onu dinlemek için durmuştu. Yalnızca birkaç kişi dışarı çıkabilmişti. Oturacaksınız, dinleyeceksiniz ve bizim dünyayı değiştirmemizi izleyeceksiniz.

Duraksadığında Michael daha adam konuşmadan ne diyeceğini biliyordu.

Benim adım Kaine.

4

Michael gerçeği o anda idrak etti. Hayatı sonsuza dek iki insana bağlı olacaktı: Ajan VVeber ve Kaine olarak bilinen Tanjant. Bunu kabul etmesi gerekiyordu.

Kendini Kaine olarak tanıtan koruma kalan izleyicilerin ana salona dönmelerini bekledi. Belki gözlerindeki ifade yüzündendi ama çoğu kişi onun binayı havaya uçurma tehdidinde inanmış görünüyordu.

Akıllıca, dedi Kaine mikrofona doğru. Söylediğimi yapmakla akıllılık ettiniz. Tanjant'ın suratı kürsünün üzerindeki hologramda, olduğundan yüz kat büyüklükte süzülüyordu. Kaine her zaman varlığını şaşaalı, abartılı bir şekilde göstermeyi başarıyordu.

Michael ile Bryson önceden oturdukları koltukları buldular ve Helga da onların yanına oturdu. Korkudan akıllarını yitirmiş gibi salonun içinde bocalayan birkaç kişi dışında kalabalığın kalanı da aynı şeyi yaptı.

Kaine yeniden konuşmaya başlamadan önce onlara yalnızca birkaç dakika verdi. İnsanların, istendiğinde hâlâ mantıklı davranabildiklerini görmek güzel. Önerimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Böylesine güzel bir binayı yok etmek çok yazık olurdu. İşleri benim açımdan gördüğünüzde mantıksız davranmadığımı anlayacaksınız. Hatta muhtemelen bana hak vereceksiniz. Dünya -hem sanal hem gerçek-, çok daha iyi bir yer haline gelmek üzere, dostlarım. Bir gün torunlarınıza burada bunun başlangıcına şahit olduğunuzu anlatacaksınız.

Michael kaşlarını çattı. Kaine’i tanıdığını hissediyordu; yalnızca karşılaşmalarından değil, paylaştıkları şeyden dolayı: Sonuçta ikisi de bir dizi koddan oluşuyordu. Konuşan adam, onun tanıdığı Kaine gibi değildi.

Şimdi, dedi adam. Şu andan itibaren, dünyanın lideri benim. Cumhurbaşkanı, şansölye, başbakan, hepsi birden. Yoldaş Tanjantlarım dünyanın birçok ülke ve bölgesinde çeşitli görevlere atanacaklar. Ya kabul edeceksiniz ya da bunu seve seve yapacak

Tanjantlar yerinizi alacak. Ölümlülük İlkesi mükemmel bir şey, dostlarım.

Michael ayağa kalkıp bağırarak istiyordu. Kesinlikle tuhaf bir şey vardı. Uyku’da Kaine’le son iki karşılaşmasından sonra haklı olduğunu biliyordu. Bu kesinlikle Kaine değildi.

Taklitçi konuşmaya devam etti ama Michael onu dinlemeyerek Bryson’a döndü. Bu o değil, dostum. O değil.

Bryson ona baktı. Gerçekten de biraz abartılı görünüyor. Neler oluyor?

Bilmiyorum.

Bir dinleyelim, dedi Bryson. Bir şeyler öğrenelim.

... bu kadar insanın ölmek zorunda kalması, diyordu koruma. Olduğundan büyük görüntüsü bir tanrıymışçasına kalabalığa hitap ediyordu. Güç gösterisinde bulunmamız, ne yapmamız gerekiyorsa yapabileceğimizi ve kim olmamız gerekiyorsa gerçek anlamda olabileceğimizi anlamamızı sağlamamız gerekiyordu. Bir düşünün; dünyanın en güvenli zirvelerinden birini bu kadar kolay ele geçirebiliyorsak, başka neler yapamayız ki... Çoktan planlamaya başlamış olabileceğiniz isyan fikirlerini aklınızdan çıkarmalısınız. Michael bu gösteriye daha ne kadar katlanabileceğini bilmiyordu.

Sonra dünya bir kez daha değişti.

5

Kaine olduğunu iddia eden koruma konuşmayı seven birine benziyordu.

Bizim dünya, zeka, ölümlülük, yaşam algımız her geçen sene bir önceki yılın iki katı geliyor. Ölüm anlayışımız en iyimser inan-cm bile ötesine geçti; fiziksel bedenlerimizin sonunun gelmesinin her şeyin biteceği anlamına gelmediğini açıkça görebiliyoruz. Şu an benden nefret ediyor olabilirsiniz ama bu değişecek. Zamanla, biz yönettikçe ve size yol gösterdikçe...

Kaine sanki ezberlediği konuşmasını unutmuş gibi durdu. Yüzünü boş bir ifade kaplarken salondaki sessizlik uzayıp gidiyordu. Michael neler olduğunu merak ederek izliyordu ki korumanın ağzından salya aktı. Devasa hologramda parlayıp görüntünün altında gözden kaybolan gümüş-mavi uzun bir çizgi gibi görünüyordu.

Bu da ne... diye mırıldandı Bryson şaşkınlıkla.

Koruma, Kaine, her kimse, tekrar konuşmak üzere ağzını hareket ettirdi ama hiç ses çıkmadı. Bir kez daha dudaklarından salya aktı. Ardından gözleri başına doğru yuvarlandı ve geriye doğru düşünce görüntüsü hologramdan çıktı.

Michael adamın kürsüden yere düştüğünü görmek için tam zamanında ayağa kalktı. Yere çarpma sesi salonda yankılandı. Şaşkınlık sesleri yükselirken bir başka koruma sahneye atlayıp yere düşen arkadaşının yanma koştı. Fakat adam sahneyi yarıla-yamadan tökezleyerek yüz üstü yere düştü. Acı verici gibi görünen bir pozisyonda öylece kıpırdamadan yattı.

Michael gözlerine inanamayarak olanları izliyordu.

Diğer korumaların hiçbiri kıpırdamıyordu. Birbirlerine bakıyorlardı. Hangisinin Tanjantlar tarafından ele geçirildiğini, hangisinin ele geçirilmediğini anlamak imkânsızdı.

Salonda yoğun bir sessizlik hâkim oldu.

Sonra Michael bir ses duydu. Tanıdık bir ses.

Tık tık tık. Tık tık tık. Sabit bir ritim. Aşağıda, karanlığa gizlenmiş, sahnenin dışında bir yerden geliyordu. Tık tık tık. Topuklu ayakkabılar müzik aleti gibi ritmik bir şekilde ilerliyordu.

Bir süre sonra gölgelerin arasından Ajan Weber belirdi. Platforma ulaştı, basamaklardan çıktı ve sessizce sahnede ilerledi. Korumalar onun geçmesi için ayrılırken yüzlerine yansıyan kafa karışıklığını Michael uzaktan bile görebiliyordu. Fakat Weber'e yaklaşık üç metre uzaklıkta bir adam aniden silahını kaldırıp doğruca ona nişan aldı. Tetiği çekmeden yere kapaklandı, birkaç basamaktan yuvarlandı ve karmakarışık bir kol ve bacak yığını halinde durdu. Silahı yere çarptı.

Ajan Weber duraksamadı bile.

Michael'ın kalbi sanki nasıl kan pompalayacağını unutmuştu, nefes almıyordu.

Weber, Kaine olduğunu iddia eden korumanın bedenine baktı, üzerinden atlayıp kürsüye yöneldi. Mikrofon tam önünde duruyordu. Sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi rahat ve sakin görünüyordu. Hologram

şimdi salondaki kalabalığa onun yüzünü gösteriyordu ve HaberVurgu büyük olasılıkla görüntüsünü tüm dünyaya yansıtıyordu.

Konuşmadan önce olayların şokunun yatışması için bir dakika bekledi. Michael kendini nefes alamaya zorladı, olabildiğince sakin ve derin nefes almaya çalışıyordu.

Ajan Weber birkaç santim öne eğilerek doğruca mikrofona konuştu.

Şu an hissettiğiniz kafa karışıklığı ve dehşeti hayal bile edemiyorum, dedi. Yalnızca bu, bir zamanlar güzel olan salondaki siz izleyiciler değil, tüm dünyada izleyenler de. Bugün burada tanık olduğumuz olay hiç şüphesiz bir trajedi. Fakat aynı zamanda hepimiz için umutlanma zamanı. Konuşmamız daha sonra olacaktı fakat bu şartlar altında, buraya çıkıp hazırladığımız şeyi size göstermek için uygun bir an olduğunu düşünüyorum.

Duraksayarak belli belirsiz gülümsedi. Ardından söylediği sözler Michael'ı ürperti.

Hiç merak etmeyin. Fısıltıdan azıcık yüksek bir sesle konuşuyordu. SAG dünyayı iblislerden kurtaracak.

12. BÖLÜM

İBLİS ÇIKARICI

/

1

Salona dalga dalga fısıltı halinde konuşma sesleri yayıldı. Mic-hael'm grubu olanları tartışmaya fazlasıyla hevesliydi. Bryson ve Helga, Michael'a döndüler ama Michael elini kaldırdı. Önemli bir şey kaçırmak istemiyordu.

Bilgi. Mümkün olan her şeyi bilmek istiyordu. Sonra da bununla ilgili bir şeyler yapmayı planlıyordu.

Sabırlı olmanızı rica ediyorum, diyen Ajan Weber'in sesi hoparlörlerde gürledi. Bana vaktinizin çok küçük bir kısmını ayırırsanız her şeyi açıklayacağım. Bugün buraya SAG'm, insanlığın en değerli kaynaklarından olan SanalAğ'ı korumak için var olan kuruluşun temsilcisi olarak geldim. Bildiğiniz gibi yakın zamanda kendi içimizde yıkıcı bir kayıp yaşadık ve bu, işimizi bir hayli aksattı.

İç geçirip kaşlarını çattı; durumun ne kadar vahim olduğunu biraz fazla abartarak vurguluyordu. Michael çılgılık atmak istiyordu. Bu zararın sorumlusu oydu! Onlara Lance cihazını vermişti!

Weber devam etti. Bu aksama yüzünden Kaine olarak bilinen Tanjant herhangi bir sınırlama olmadan Ölümlülük İlkesi programını uygulayabildi. Sonuç olarak tüm dünyada insanların bedenlerine programlar yerleştirildi. Ne

yazık ki Kaine'in yaptıkları, bugün burada gördüğünüz kanlı vahşetle sonuçlandı. Buraya iyi haberlerle geldiğimizi söylemekten mutluyum ve az önce olanlarla bu yalnızca güçlendi.

Birine başını salladı ve hologramın yerini her biri parlayan ekranların ve yanıp sönen makinelerin bulunduğu ufak bölmelerde çalışan insanlarla dolu geniş bir odanın üç boyutlu görüntüsü aldı. O kadar beklenmedik bir görüntüydü ki Michael'ın öfkesinin yerini içten bir merak aldı.

SAG bu Ölümlülük İlkesi'nin gizemlerini ortaya çıkarmaları için en çalışkan, en etkili programcılarına SanalAğ'ın en derin, en karanlık diyarlarına inme görevi verdi. Çok çalışmanın ve müthiş zekâların yardımıyla sonunda programı tersine çevirmeyi başardık. Sürekliliğini sağlayan bağı etkin bir şekilde sona erdiriyor. Böylece Tanjant programının varlığı son buluyor.

Salondaki geniş hologram bir kez daha değişti; Weber'in bir oda dolusu çalışanının yerini kaldırımında sendeleyen bir adam aldı. Adam bir başka adamı koluyla sıkıştırmış, boğma pozisyonunda tutuyordu. Saldırgan, adamı tutmaya çalışırken bir yandan da diğer elindeki silahı çılgınca sallıyordu. Ses olmasa da silahlı adamın, etrafındaki herkese bağırdığı belli oluyordu. Sonra görüntü dondu.

Bu, bizim bu süreçteki ilk denememizdi, dedi Ajan Weber, daha dün başladık. Bu adam Berlin şehrinde bir politikacıydı. Adam popüler bir başkan adayırken bu sabah bir anda SanalAğ programlamasının bir parçası olduğunu iddia etmeye başladı. Söz konusu politikacı üst düzey yönetim üyelerinden birini kaçırdığında kendisini dinleyen herkese bağırmaya başladı; Kaine'in... nasıl demişti... 'Tanjantların Lordu'nun', olacakların bir işareti olarak kendisine şehirdeki herkesi teker teker öldürmesini emrettiğini söylüyordu. Bu anı işlemimizi denemek için mükemmel bir şans olarak gördük. Daha sonra neler olduğunu izleyin.

Michael, Weber'i dikkatlice izliyor, diğer herkesin de planının - SAG'ın planının- ne kadar dehşet verici olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu. Fakat gizli bir kozu vardı. Nüfusun çoğu Kovan'ı ve bu insanların hâlâ yaşama şansı olduğunu bilmiyordu. Evet, SAG Ölümlülük İlkesi linkine darbe vurarak Tanjant istilasını bitirmenin bir yolunu bulmuş olabilirdi.

Fakat insanlar da ölecekti.

Michael ölecekti. Ve sonra da Jackson Porter.

Dikkatini Almanya'daki sokağın holografik görüntüsüne çevirdi. Video yeniden oynamaya başlamıştı. Tuhaf adam durana ve sonra aniden yere yığılana dek mücadele devam etti. Silah elinden düştü ve kurbanı tuttuğu kolu, rehinenin kaçabileceği kadar gevşedi. Sanki biri politikacının omuriliğini kırmış gibiydi. Cansız bedeni kaldırımda yatarken insanlar etrafında toplanarak şaşkınlık içinde ona baktılar. Görüntü yeniden dondu, ardından kayboldu ve Ajan VVeber'in devasa suratı üzerlerinde belirdi.

Politikacının bedeni ile Tanjant'ın bilinci arasındaki bağı SanalAğ'daki Tanjant programını tahrip ederek kalıcı olarak sonlandırması için başlattığımız işlemin işe yaraması bizi hem rahatlattı hem de sevindirdi. Sizin de az önce açıkça görebildiğiniz üzere en az bir insanın ve muhtemelen pek çoğunun daha hayatı kurtarılmış oldu.

Weber büyük salona baktı, gözleri bir anlığına Michael'mki-lere takılıp parlayınca Michael'ın sırtından aşağı ürperti yayıldı. Kadının, bu sonuçların kaçınılmaz gerekçelendirmesini yapmasını bekledi.

Bugün buraya bu önemli bulguları paylaşmak için geldik. SAG bunu geniş çapta uygulamadan önce işlemle ilgili daha kapsamlı testler yapmayı planlamıştı. Fakat bugünkü olaylar planımızı hızlandırdı. Artık harekete geçme vakti geldiğine karar verdik. En aranan suçlumuzun kendini bize teslim edeceğini asla tahmin edemezdik.

Selam verircesine yumruğunu kaldırdı fakat Michael kimi selamladığından emin değildi. Belki de kendini selamlıyordu. Kaine -bunları başlatan kişi- öldü. Ve kendi dikkatsizliği sayesinde sinyalinin yerini belirleyip bağlantısını kesebildik, onu sonsuza dek yok ettik. Başkalarının çıkıp bu güçlü Tanjant olduklarını iddia edeceklerinden eminiz fakat inanın artık varlığı sona erdi. Tanjant istilasını durdurma planımız resmi olarak başlamadan en büyük zaferimizi kazandık.

Yumruğunu kürsüye vurdu.,Kaine öldü!

İzleyicilerden alkış koptu. Bağırışlar, ısıklıklar, yere vurmalar... hepsinin bunu onayladığını gösteren güçlü bir kükreneydi. Michael Aurasının tek kasını bile oynamadı. Bryson ile Helga'ya baktı; onlar da kendisi gibi, olanlara inanamıyor gibi görünüyorlardı.

O Kaine değildi, dedi Michael fakat gürültüde Bryson'm kendisini duyabileceğinden emin değildi. Burnuna pis bir koku geliyordu. Weber nasıl bir oyun oynamıştı? SAG neyin peşindeydi?

Weber'e gelince, anın tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Sonunda sessiz olmaları için kollarını kaldırdığında spot ışıklarının altındaki yerini bırakmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Lütfen, dedi ve insanlar sessizleşerek yerlerini alıncaya dek birkaç defa tekrarladı. Teşekkür ederim. Desteğinizi gösterdiğiniz için size minnettarım -hepimiz öyleyiz- fakat gerçek kutlama vakti henüz gelmedi. Büyük bir mücadele bizi bekliyor. Bilinen tüm Tanjantlara karşı Anti-Ölümlülük İlkesi tanımlayıp başlatmak büyük uğraş gerektiriyor. Şu an biz konuşurken bu salonda bile suçlu olduklarını bilen kişiler var. Fakat sessiz kalıyor, fark edilmemeyi umuyorlar. Sizi temin ederim ki böyle bir şey olmayacak. Adamlarım bunu sağlamak için gece gündüz çalışıyorlar. Görebildiğiniz üzere.

Bir elini kaldırıp parmaklarını şaklattı -çocukluğunda hayalini kurduğu sihirli hokus pokusu yapıyormuşçasına gerçekten de parmaklarını şaklattı- ve sahnedeki birkaç koruma daha yere düştü. Kalan korumalar aniden ölmekten korkuyormuş gibi geri çekildiler.

VVeber işlediği cinayetlerden memnun görünüyordu. Silahını indirip devam etti.

İstilacı Tanjantları belirleme sistemimiz mükemmel sayılmaz ama işe yaradığını az önce bir örnekle ispatladık. Kaine'in sahneye çıkıp kendini tanıtmayı ve konuşması sırasında hareket odasındaki çalışanlarımız onun bağlantısını SanalAğ'a kilitlemeyi ve kesmeyi başardılar. Ardından derhal korumalar üzerinde çalışmaya başladılar ve az önce tanık olduğunuz başarıları elde ettiler. Zaman içinde -çok yakında olmasını umuyoruz- dünyayı temizleyebileceğiz. Bu, Ölümlülük İlkesi'ni yeniden başlatmak isteyen Tanjantların heveslerini kıracaktır. Kesin ölüm anlamına gelecek. Gerçek ölüm.

Michael bu sözler üzerine yüzünü buruşturdu. Bu kadın yüzünden kaybettiği Sarah akıma geldi. Yerinde zar zor oturuyordu.

SAG insanlığı bu virüsten kurtarabilir. Gerekenlerin yapılması için sizden yalnızca destek, tek taraflı yetki istiyoruz. Bir de kaynak... hem fona hem de insan gücüne ihtiyacımız var.

Sert, kendinden emin bakışlarla salona göz gezdirdi. Dünyamız iblisler tarafından istila edildi, dostlarım. Ve bizler iblis çıkarıcılarız. Teşekkür ederim.

Salonda bir kez daha alkış koptu. Michael'ın küçük grubu dışında herkes ayağa kalkmıştı. Kimse asıl önemli noktayı fark etmemişti: SAG

yeryüzündeki tüm Tanjantları öldürecekti... ve onlarla birlikte, içinde bulundukları insanları da. Michael buna bir saniye daha katlanamayacaktı. Ayağa kalktı, koltukların arasından koridora çıktı, çıkış kapısına ve oradan da Letonya'nın bekleme salonunun dışındaki Geçit'e doğru koştu.

Uykudan çıkması gerekiyordu.

3

Michael olanlardan sonra Letonya elçiliğinden çıkmanın zor olacağını düşünmüştü ama korumaların yanından geçip Was-hington sokaklarına çıkarken adamlar yalnızca hızlıca başlarını sallamakla yetindi.

Sis yeniden kendini göstermişti. Hayalet gibi tabelaların, binaların, arabaların üzerine dökülüyordu. Michael'm tişörtü ve saç ıslandı ve üç ya da dört kavşak geçtikten sonra kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. İnsanlar sisin içinde büyülmüş bir şekilde beliriyor, kaldırımında yanından geçiyor ve arkasında bir kez daha gözden kayboluyorlardı. Dışarıda çok fazla kişi yoktu; Michael çoğunun HaberVurgu'ya takılıp VVeber'in büyük gösterisini tekrar tekrar izlediğini tahmin ediyordu.

Yürümeye devam etti. Işık yanınca duruyor, arabalara bakıyor, sonra devam ediyordu. Zaman zaman, sanki dünya ayaklarının altında parçalanmamış gibi dükkânların pencerelerinden bakıyordu. Nereye gittiği ya da ne yapacağı hakkında en ufak fikri yoktu ama geri dönemezdi. Yapamazdı.

Bryson deliye dönecekti. Helga öfkeden köpürecekti. Umurunda değildi. İkisini de seviyordu ama umurunda değildi. Onu daha sonra bulurlardı ya da o, onları bulurdu. Gezinmeye devam ederken zihninde korkunç bir fikrin ilk tohumları atılıyordu. Anlatmaya, korkunçluğunu kabul etmeye hazır değildi fakat öyle ya da böyle, doğruca ona doğru gidiyordu. Ve bunu tek başına yapması gerekiyordu.

Yürümeye devam etti ve sisin içinde kayboldu.

4

İlerledikçe daha yüksek, daha büyük ve modern binalar belirmeye başlamasına rağmen, sokaklar boşaldı. Yakınlarda bir nehir vardı ama bunu yalnızca yaklaştıkça görmeye başladığı devasa köprü yüzünden anlayabiliyordu. Öyle bir duruma geldi ki ancak beş dakikada bir insan görür olmuştu ve gün geceye dönmeye, karanlık sinsi ve ölümcül bir şekilde sisin içine sızmaya başlamıştı.

Dükkândan çıkan bir kadın Michael'a onun hoşuna gitmeyecek kadar dikkatli baktı. Aniden durarak gözleriyle onu takip ediyordu. Michael'ın

zihninde uyarı zilleri çalmaya başladı. O bir Tanjant'tı, öyle olmalıydı. Hızını artırarak kadının takip edememesi için çabucak birkaç dönüş yaptı. Etrafında süzülen yoğun sisin içinde takip edilip edilmediğini anlaması güçtü. İlerlemeye devam etti.

Bir ara kendim devasa bir otelin önünde buldu. Onu durduran şey yanıp sönen parlak ışıklı tabelaydı.

ÖZEL ODALI SİNİRKUTUSU HİZMETİMİZ VARDIR

Orada durup tabelaya baktı. Kelimeler kaybolarak yerini reklamlar, duyurular ve kampanyalar aldı ve tabela kendi programına devam etti. Daha sonra Michael'ın ilgilendiği kelimeler yeniden yandı.

Tabutlar. Bu otelde bir oda ve Tabut tutabilirdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Doğruca ilerleyip kapıyı açtı ve resepsiyona gitti. Mükemmel saç kesimine sahip cana yakın bir adam onu karşıladı fakat gözlerindeki endişeyi saklayamadı. Hiç kuşkusuz HaberVurgu'yu izliyordu.

Nasıl yardımcı olabilirim? diye sordu adam.

Michael nefes aldı ve konuştu. En iyi Tabutunuzun olduğu en iyi odanızı istiyorum. Şey, yani, SinirKutunuzu. Ve derhal giriş yapmam gerekiyor.

5

Michael odasındaki yatağa uzanmış, tavanı izliyordu. Bugün her şey yolunda gidiyor gibiydi. Tabii kanlı saldırıyı saymazsa. Dünya Zirvesi'nden ve Letonya elçiliğinden çıkmayı başarmış, Washington sokaklarında hayatta kalmış, Tabut hizmeti olan bir otel bulmuş ve üstüne bir de çok önceden yarattığı sahte kimliğiyle kendisine bir oda tutabilmişti. Jackson Porter'm ailesinden çaldığı parayı kullanarak.

Biri ne yaptığını anlayabilirdi. Belki takip ediliyordu. Birinin dikkatini çekebilirdi. Fakat dünyanın şu an uğraşması gereken çok daha büyük sorunları vardı. Ne olursa olsun, biri onu bulana kadar işini bitirmiş olmayı umuyordu.

Kapı çalındı.

Kısacık bir an göğsünde korku kıvılcımı belirdi. Fakat sonra bir ses, Oda servisi, diye seslendi. Menüdeki neredeyse her şeyden sipariş vermişti. O sabah kalktığından beri pek bir şey yememişti ve artık açlık kendini göstermeye başlamıştı.

Gücünü toplaması gerekiyordu. Dumanı tüten yemeklerle dolu servis arabasını getiren kadına bahşiş verip kapıyı kapadı, kilitledi ve kilit dilini

sıkıştırdı. Ardından cipsle başlayarak yemeklerine saldırdı. Her lokmasında Sarah'yı düşündü.

6

Yarım saat sonra soyunmuştu ve açık Tabut'un başında duruyordu. O kadar çok yemişti ki midesi tatmin edici bir şekilde şişmişti. İyi şans için şişliği ovdu, ardından kutunun içine girdi ve sırtüstü yattı. Sinirlerini yatıştırmak için birkaç derin nefes aldı, itiraf etmek istediğinden daha çok korkuyordu.

Bryson, Helga ve Helga'nın Tanjant Birliği o an sokaklarda kendisini arıyordu. Buna emindi. Aynı zamanda deliye dönmüş ve sinirli olduklarından da emindi. Kendini kötü hissetti -onları o şekilde bırakmamalıydı- ama bunu tek başına yapması gerekiyordu. Döndüğünde af dileyecekti.

Dönerse.

Hayır, döndüğünde.

Hayır. Dönerse. Yalan söylemesinin bir manası yoktu.

Dış konsol üzerinde başladığı programlamayı bitirdi. Ardından kulağına uzanıp AğEkranı'na tıkladı. Daha önce yazdığı mesajı beş aşamalı gizli kodla şifreleyerek Tanjant'm verdiği tek seferlik bağlantı sağlayan linke gönderdi. Orada bir yerdeyse mesajı alacaktı. Michael son tuşa da bastı, gözlerini kapadı ve mekanizmanın vücudunu ele geçirip onu Uyku'ya Daldırmasını bekledi.

SıvıJeller.

HavaKabarcıkları.

SinirBağlar.

Onlar bağlanmaya başladığı sırada, gönderdiği mesajda yazan kelimeleri sanki gözkapaklarının arkasına basılmışlar gibi gördü.

Kaine,

Ekte gönderdiğim koordinatlarda buluşalım.

Sana söylemem gereken bir şey var.

13. BOLUM

KOD KANSERİ

i

Uyku korkunç bir yere dönüşmüştü.

Kullandığı Tabut otele ait olduğu ve kamuya açık sistemle çalıştığı için Dalma sırasında onların kurallarına uymak zorunda kaldı. Büyük bir alışveriş meydanındaki Geçit'e ulaştı. Daha iyi bir zaman olsaydı buraya günde bin müşteri gelir, alışveriş yapar, oyun oynar ve sanal yemek yerdi.

Sokak sanatçıları ve her türlü hizmeti vermeye programlanmış -evsiz kılığına girip para dilenenlerden arızalı kodlar yüzünden oluşan veri tozunu süpürmeye kadar- Tanjantlar olurdu. Hepsi de meydanın gerçek bir şehirmiş gibi hissettirmesi için tasarlanmıştı.

Şimdiyse bundan daha uzak olamazdı.

Weber onları Lance cihazıyla her ne yapmaları için tuzağf düşürdüyse, SAG'm koruması gereken dünyayı mahvetmişti. T ihlalle oluşan güvenlik eksikliğinin sıradan bir hacker'ın g istediği her şeye zarar vermesine olanak sağladığı apaçık görülüyordu. İnsanların zarar vermekten neden hoşlandığını Michael hiç anlamıyordu ama hoşlarına gittiği kesindi; alışveriş meydanı savaş alanına dönmüştü.

Vitrinler çökmüş ya da yumuşak plastikten yapılmış da güneşte bırakılmış gibi eğrilmişti. Bazıları karmaşık pikseller halinde çözünmüştü, bazı kısımları hata veriyor, bir görünüp bir kayboluyordu. Terk edilmiş Tanjantlar sokaklarda geziniyordu, görünüşe bakılırsa ana programları çalınmıştı ve amaçsızca gezmeye bırakılmışlardı. Hatta bazıları tehlikeli görünüyordu, bir sürü sanal güce sahipti fakat bilinçleri ve masum ziyaretçilerin Auralarına saldırmamak için de bir sebepleri yoktu. Michael şüpheli görünen her şeyden uzak durdu.

Böylesine gerçekçi bir yer yaratmak için gereken kodların çoğu zorla Çürütülmüş ya da çıkan kaostan burada kalamayacak kadar korkan operatörleri tarafından ihmal edilmişti. Cadde ve kaldırımlarda çukurlar vardı. Nereye gittiği belli olmayan siyah kara deliklerdi; Geçit olmayan berbat yerlere -muhtemelen yalnızca Michael gibi deneyimli kodlayıcıların kaçabileceği yerlere- çıkıyorlardı.

Buraya geldiğinde Michael'm aklına ilk gelen kelime korkutucu olmuştu Ve hâlâ öyle düşünüyordu. Uyku'da gezintiden dönen sıradan biri olsaydı iliklerine kadar korkuya kapılırdı. Sahip olduğu yeteneklerle bile korkuyordu. Kendine güveniyordu ama korkuyordu.

Meydanda dikkatlice ücra bir noktaya doğru ilerledi, böylece kodu kırıp istediği yere gidebilmesi daha kolay olacaktı. Her adımını dikkatle atıyordu; bölgedeki hasar durağan değildi; bir ara tam önünde bir boşluk belirmişti. Dükkânların ve restoranların olduğu merkezden uzaklaştığı sırada karanlık ara yola çıkan bir sokak buldu. Sokağın sonunda soluk mor bir parlaklık vardı ve orada rahatça kendi işine bakabileceğini biliyordu.

Ara yola girdi. Dar patikadaki programlama meydandaki sesi kesiyordu ve sanki kulaklarına pamuk tıkanmış hissi veriyordu. Korkunun

fikrini değiştirmesine izin vermeyecekti. Bu enkaz halindeki SanalAğ'ın üstesinden gelebilecek biri varsa o da Michael'dı. En azından kendine böyle söylüyordu.

Sonunda mor ışık huzmesine ulaştı. Herhangi bir cismi ya da şekli veya belli bir kaynağı yoktu. Herhangi bir şeyin izi yoktu.

Kod gerçekten de parçalanıyordu. Bunu hiçbir şey daha iyi gösteremezdi; sanki programcılar alışveriş meydanının gerçekçi görünmesi için herhangi bir çaba sarf etmemişler gibiydi. Ortasından kırılmıştı, kenarları yoktu. Michael gerçek anlamda sanal hiçliğin ortasında duruyordu.

Oturup gözlerini kapadı ve koda daldı.

Tahmin ettiğinden de kötüydü.

2

Biri ondan, içine girdiği kırık kodlardan oluşan lağım çukurunu tarif etmesini istese çürük derdi. İnsan vücudunun -kaslar, organlar ve dokuların- çürük hücreler tarafından yavaşça yok edildiğini hayal etti. Çökmüş ve yenmiş.

Etrafındaki her şey hastalıklı görünüyordu.

Akan kod satırları kırılmış, eğrilmiş, düğüm olmuştu. Kod parçaları -sayısız alfabenin rakam ve harfleri ve matematik ile fen sembolleri- doğru görünmüyordu. Düz olması gereken yerler dalgalı, dalgalı olması gereken yerler düzdü. Pürüzlü delikler ve kesik komutlar; eğrilmiş, gerilmiş ya da amip gibi yayılmış birimler...

Üstelik hepsi bu da değildi. Arka plan rengârenkti; Michael'ın deniz tutmuş gibi hissetmesine sebep olan soluk yeşil, koyu sarı ve turuncu.

Fakat hepsiyle doğrudan yüzleşmesi gerekiyordu.

Bu SanalAğ'da programlama yapmak sıfırdan öğrenmek gibiydi. Ama bunu yapabilecek biri varsa o da kendisiydi. Bunu biliyordu. Etrafındaki sanal anlamsızlık kasırgasını incelerken zihni alışmaya başlamıştı bile. Ah, şu sembol buna dönüştü; şu kod satırı aslında şunu yapıyor; o üç fonksiyon şu iki fonksiyonun tetiklediği şeye ekleniyor. Belki de bunun sebebi varlığının kodlardan oluşmasıydı ama ilk defa gözlük takan miyop bir çocuk gibi bulanıklığın ötesini görmeye başlamıştı.

Hem heyecanlanıp hem korkarak kendini delik değik edilmiş kod yığınının içine attı. Ve bunun bir anlamı vardı. Bir sürü anlamı vardı.

3

Çalışırken zaman tüm anlamını yitirdi. O kadar odaklanmıştı ki başını ezilmiş üzüm gibi hissediyordu. Sanal gözleri durması için yalvarıyordu, acı

bıçak gibi gözlerine saplanıp kafatasına batıyordu. Ama kendini kaptırmıştı ve adrenalini dolu telaşı devam etmesini sağlıyordu.

Sonunda kendini ondan çekerek sahipsiz bölgedeki tuhaf patikadan fırladı. Gerçek anlamda uçmak gibiydi, rüzgâr vücuduna çarpıyor, kıyafetlerini ve saçlarını uçuşturuyordu. Canlanmış, nefesi kesilmiş bir halde kendini bu coşkuya bıraktı. Uzayda uçan bir roketi adeta. Göğsünde kelebekler uçuşuyordu, zihni hava kadar hafifti.

Tıpkı karanlık odada uyuyan birinin ışığın açıldığını anlaması gibi, geldiğinde bunu bilecekti. Altındaki yumuşak zemini hissetti, rüzgârın ağaçların sanal yapraklarını hisşirdattığını duydu, çam ve toprak kokusu aldı.

Gözlerini açtı.

Yakındaki ağaç ev her zamanki gibi güçlü ve sert görünüyordu. Orman dört bir yana uzanıyordu; böceklerin, kurbağaların ve kuşların sesi normalden biraz kısık olsa da havayı dolduruyordu. Renkler biraz soluktu; ağaçlar o kadar uzun, kokular o kadar güçlü değildi. Fakat sonuçta kod şimdiye dek Uykuda'ya gördüklerinden çok daha sağlıklıydı.

Bu evi Sarah ve Bryson'la birlikte Derin Hayat Damarı'nın dışında, zeki kodlayıcıların bulamayacağı bir yere yapmışlardı. Ağaç evi, tavan kapağına çıkan merdiveni görmek yüreğinin burkulmasına sebep oldu. Sarah'nın ölümünün acısı geri geldi ve ormanda yere uzanıp cenin pozisyonunda yattı, Onu özlüyordu. Onu çok özlüyordu. Başını hâlâ burayı eski haline getirmek için yaptığı çalışmadan dolayı ağrıyordu, buraya gelmek için çürümüş kodların arasından yaptığı yolculuğu saymıyordu bile ama kalbindeki ızdırıp çok daha kötüydü.

Ajan Scott böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? En iyi arkadaşım nasıl ondan alabilmişti?

Daha önce hiç böyle bir acı yaşamamıştı. Sarah'nın kıymetini bilememişti. Sarah hep yanındaydı ve her zaman da öyle olacağını sanmıştı. Ajan Weber gibi birinin hâlâ hayatta olup da en yakın arkadaşının ölmüş olması gerçeğiyle yüzleşmek zordu.

Bir de Kaine vardı. VWeber'i nasıl anlamıyorsa, Kaine'i de anlamıyordu. Tanjant'ın gelmesini ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kendini bin kiloymuş gibi hissediyordu ama sonunda ayağa kalkabildi ve ağaç eve tırmandı. Sarah'nın ağaç evine.

4

Zaman geçti.

Michael, Bryson'ın mobilyalara en önemli katkısı olan, köşedeki armut koltukta oturuyordu. Sık sık söyledikleri gibi kusmuk rengiydi. Ne yazık ki Michael'a içinde yüzdüğü kodları hatırlatıyordu.

Sarah karşısındaki duvara adını kazımişti ve Michael dalgınca ona baktı. Ağrıyan kalbi donuk bir uyuşukluğa dönüşmüştü ve orada kıpırdamadan uzanırken adının harflerine teker teker baktı. Ölmüş olması mümkün görünmüyordu. Keşke o da kendisi gibi Tanjant olsaydı ve Kaine hayatlarına hiç girmemiş olsaydı, böylece oyunlarına devam edip zihinleri Çürüyüp mutlu bir unutkanlığa sürüklenene dek sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hayatı dolu dolu yaşayabilirlerdi.

Daha fazla zaman geçti.

Sonunda ayak sesleri, ağaç evinin altındaki yaprakların hışırtısı duyuldu. Michael hızla doğruldu, ayakları sertçe ahşap zemine vurdu. Bakışları tavan kapağına odaklandı.

Michael, dedi aşağıdan bir adam.

Michael yavaşça ayağa kalktı, en ufak bir ses bile çıkarmamaya dikkat ediyordu. Gerçi sessiz olması için bir sebep de yoktu. Her kim geldiyse Michael'm orada olduğunu doğal olarak biliyordu. Asıl soru, gelen kişi Kaine miydi yoksa bir taklitçi mi?

Yavaşça kapıya doğru ilerleyip öne eğildi ve delikten baktı.

Merdivenin yanında bir adam durmuş, yukarı bakıyordu. Bu oydu - Kaine'di-, Michael'ın onu son gördüğü Aurasmdaydı. İlk gördüğü zamanki yaşlı, bir ayağı çukurda hali değil, genç versiyonuydu. Mükemmel şekil verilmiş kırçillı saçlara, keskin çene hattına ve parlak, zeki gözlerle sahipti. Koyu renk, üç parçalı takım elbisenin içinde yakışıklı bir işadamı zannedilebilirdi.

Yukarı çıkabilir miyim? diye sordu.

Şey, tabii.

Hayatının en önemli konuşmasını yapmak için pek de iyi bir giriş sayılmazdı.

Kaine bir basamağı sıkıca tuttu ve takım elbiseli, orta yaşlı bir adam için dünyanın en normal şeyiymiş gibi tırmanmaya başladı. Kaine'in başı açık kapıda belirince Michael geri çekildi ve artık Tanjant karşısında duruyordu. Michael'ın Aurasından yaklaşık otuz santim uzundu ve yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. Öfkeli görünmüyordu ama pek mutlu olmadığı da aşikârdı.

Birkaç saniye boyunca ikisi de bir şey söylemedi.

İlk konuşan Kaine oldu. Neden buradayım, evlat? Sana birkaç şans verdim ve her defasında beni geri çevirdin.

Ben... Michael böyle olmasını hayal etmemişti.

Senin varlığının tek sebebi benim, diye devam etti Kaine. Seni istediğim zaman sona erdirebileceğimin farkındasındır herhalde. İtaatkâr bir köpek gibi Weber'in her emrini yerine getirmeni merakla ve itiraf etmeliyim ki eğlenerek izledim.

Michael toparlanmaya çalıştı. Dinle...

Evet? Neden buradayım? diye sözünü kesti Kaine.

Ben... şey... Michael armut minderleri işaret etti. Nereden haşlayacağına karar verme konusunda güçlük çekiyordu. Oturabilir miyiz? Güçlü olduğunu biliyorum ama bu görüşmeyi mahvetmeyeceğim. Senin güç gösterilerin olmadan oturup konuşalım. Michael kıpırdamadan durmak ve ifadesini sabit tutmak için çabalıyordu.

Kaine cevap vermeden önce bir süre düşündü ve konuştuğunda Michael Tanjant'm dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğüne yemin edebilirdi. Öyle olsun. Öyle olsun. Kaine bir genç kadar kıvrak bir hareketle en yakınındaki mindere oturdu. Michael da Bryson'm meşhur armut koltuğuna yerleşti. Şimdi, dedi Kaine sabırlı tonunu abartarak. Neden burada olduğumu öğrenebilir miyim lütfen?

Michael adamı dikkatlice süzdü. Senin Kaine olduğundan nasıl emin olabilirim? Daha demin Dünya Zirvesi'nde ydım ve sözde gerçek ölümünü izledim.

Kaine ellerini kucağında birleştirdi. Konuşacaksa vakit kaybetmeyelim, tamam mı? Öncelikle şu konuda anlamaya varalım. Onun Weber'in şovlarından biri olduğunu gayet iyi biliyorsun. Onun ben olmadığımı bildiğini gözlerinde açıkça göremesem kendimi hakarete uğramış hissederdim. Tüm yaptıklarından sonra o tuzağa düşeceğimi düşündüysen çok üzülürüm.

Bu kez, Öyle olsun, deme sırası Michael'daydı. Sormam gerekiyordu. Mesajlarıma koyduğum şifreyi başka kimsenin kırabileceğini düşünmüyordum ve zirvedekinin sen olduğuna hiç inanmadım. Sen busun.

Kaine başını onaylarcasına yavaşça salladı. Öyleyse yeniden soruyorum; neden buradayım?

Michael'ın göğsünde nefes almasını güçleştiren korkunç bir titreşim oldu. Ben... ben sanırım artık kırılma noktama ulaştım. Tüm bunlar başladığından beri... VWeber benimle ilk iletişime geçip de Yol'a gönderdiği

zamandan beri... kendimi kukla gibi hissediyorum. Kobay gibi. Katledilmeye gönderilmiş kuzu gibi ya da hangi atasözü kullanılıyorsa öyle. Ve hilmek istediğim bir şey var... neden ben? Amaç ne?

Beni buraya şikâyet etmek için mi çağırdın? diye sordu Kaine. Şikâyetlerin not edildi.

Michael, Kaine'in esprili davranmayı seçmesine memnundu çünkü onu küplere bindirip tedirginliğinin azalmasını sağlamıştı. İşte, tam da bu, dedi Kaine'i parmağıyla işaret ederek. Bundan bıktım artık. Benimle normal insan gibi konuş. Buraya gelip sözlerimin dinlenmesini istemekte çok haklıyım. Bana biraz saygılı davranıp beni tehdit etmeden söyleyeceklerinizi dinler misin! Konuşmasını bitirirken resmen bağırıyordu ve yüzü kıpkırmızıydı.

Neyse ki Kaine sakin kaldı. Alçakgönüllü bir ifadeyle omuz silkti. Güzel konuştun, dedi. Buraya geldim ama değil mi? Söyleyeceklerinizi dinleyeceğim. Fazlasıyla meraklandığımı bilmeni isterim.

Michael tatmin olarak başını onaylarcasına salladı. Peki öyleyse. Şu andan itibaren benim istediğim şekilde yapacağız. Bir sürü sorum ve bir sürü fikrim var.

Kaine tek kelime etmedi ama odaklanmıştı, gözlerinde keskin bir ifade vardı.

Michael doğru yolda olduğuna dair kendini ikna etmek istercesine başını yeniden salladı. Peki, sırayla gidelim. Bana bu... ölümsüzlükle ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum. Bir de neden? Sebeplerin nedir?

Kaine duruşunu değiştirerek Michael'a doğru eğildi. Seninle konuşurum ama bana bir sorunun cevabını ver: Neden şimdi? Michael tereddüt etmedi. Çünkü SAG'ı durdurmamız gerekiyor.

U. BÖLÜM

ÖNGÖRÜ

1

Michael, Kaine'in dikkatini çektiğini hemen anladı. Tanjant muhtemelen bir sürü şey bekliyordu ama bunu değil. Michael ondan nefret ettiği gerçeğini hiçbir zaman gizlememişti.

Michael içinse olay basitti. Weber ve SAG korkunç bir şey peşindeydi ve onları durdurabilecek güce sahip tek kişi Kaine'di. Michael'ın yalnızca onu doğru şekilde kullandığından emin olması gerekiyordu.

Kaine sonunda konuştu. İtiraf edeyim, beni şaşırttın.

Şaşıracığımı tahmin etmiştim.

Başından beri benimle çalışmanı istedim, dedi Tanjant. Tek isteğim buydu. İlk olarak senin Ölümlülük İlkesi'ne seçilmenin bir sebebi var. Ye birkaç defa yardımını istemeye gelmemin de bir sebebi var. Neden onca şeyden sonra bir anda teklifimi kabul etmeye karar verdin?

Kovan'ı biliyorum, dedi Michael. Tanjantlar tarafından çalınan bedenler ile o bedenlerden alınıp saklanan bilinçler arasındaki bağdan haberim var. Var olmak için birbirlerine ihtiyaçları var. Kaine şaşırdıysa bile iyi saklıyordu. Ve?

Ve şimdi SAG senin yarattığın sorunun çözümünün o bağı koparıp iki tarafı da öldürmek olduğunu düşünüyor. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var.

Kaine minderde kıpırdanarak ellerini kucağına koydu. Bakışlarını Michael'ın üzerine sabitledi. Tanjant'ın aklından ne geçtiği hakkında Michael'm hiçbir fikri yoktu.

Sen ciddisin, değil mi? dedi Kaine sonunda.

Michael bıkkınlığını saklayamadı. Evet, ciddiym.

Kaine ellerini kaldırdı. Ben sadece... doğru yolu bulduğunu görmek biraz rahatlatı.

Ee? diye üsteledi Michael. SAG hakkında ne biliyorsun? Ne yapmayı amaçlıyorlar?

Kaine yeniden kıpırdandı ve sinirle iç geçirdi. Üzgünüm ama burada olmayacak. Masanın sandalyelerinde oturabilir miyiz lütfen?

Masa küçüktü, sandalyeler daha da küçüktü. Fakat Kaine'in konuşmaya devam etmesi için bu gerekliyse Michael sorun etmeyecekti.

Peki, dedi Michael. Birkaç saniye sonra karşılıklı oturmuşlardı.

Kaine yüzünde oldukça ciddi bir ifadeyle öne eğildi. SAG konusunda sana katıldığımı söyleyerek başlayayım. Ahlakın çok... çok ötesine geçtiler. Ama sana şunu sorayım, Michael: Neden Kovan? Muazzam karmaşıklıkta bir program yaratma, sürdürme ve koruma zahmetine neden gireyim?

Michael tuzağa düşebileceğinden endişeleniyordu ama dürüstçe cevap vermesi gerektiğini biliyordu. Çünkü o bağ olmak zorunda. Tanjantları, taşıyıcı insanların içinde canlı tutmak için.

Hayır. Kaine başını iki yana salladı. Kesinlikle hayır. İnsan zekâsının yerini Tanjantlarla değiştirmek isteseydik öyle yapardık. Tanjant'ı yükle ve yerini aldığı yaşamı sonlandır. Senin bahsettiğin bağ Kovan yüzünden var. Çünkü o insanları canlı tutmak istedim ve bunu yapmak için de ikisi arasında bir bağa ihtiyaç vardı. Biri diğerine bağlı. Böyle çünkü ben böyle yaptım.

Diğerleri... eh, diğerleri nasıl olduğunu umursamıyor. Bu süreçte her zaman kendilerince sebepleri vardı.

Michael ona baktı, aklı inanmakta güçlük çektiği yerlere gidiyordu. Yani...

Kaine başını onaylarcasına salladı, ağzının köşesinde üzgün bir gülümseme oluştu.

SAG, dedi Michael.

SAG. Her şeyi çözdüm. Gerçeği bilmeye hazır mısın? Bunu kaldıracabileceğini düşünüyor musun?

Michael'ın tek yapabildiği başını evet anlamında sallamak oldu.

Kaine öne eğildi. Beni onlar yarattı, Michael, dedi Tanjant. Beni SAG yarattı.

2

Kaine arkasına yaslandı, sanki az önce hangi kodu tetiklediye onun yüzünden tüm vücudu büzüşmüştü. Michael zihninde parçaları birleştirirken ona baktı.

Beni onlarca yıl önce yarattılar, diye devam etti. Giderek daha da güçlenen deneysel yapay zekâ. SAG'daki insan akıllarının hiçbirisi Ölümlülük İlkesi'ni kendi başlarına yaratamazdı. Hiçbir insan aklı yapamazdı; fazlasıyla karışık. Böylece ben ortaya çıktım. Değerim de iki katma çıktı. İlke yaratıldıktan sonra onların kötü adamı olabilirdim. Çok kötü adamı.

Michael başını iki yana salladı. Buna inanamıyordu. Yani başından beri hepsini onlar mı planlamıştı? Neden? Dünya mahvoldu ve çoğu insan onları suçluyor!

Kaine karşısında aptal bir çocuk varmışçasına başını salladı. Tabii ki hepsi planlanmamıştı. İşler, planladıklarından çok daha kötüye gitti. Benim duygusal olacağımı bilmiyorlardı. Kendi planlarımı kurabileceğimi. Kovan'ı bilmiyorlardı. Böylece her şey umduklarından çok daha kötü ve hızlı bir şekilde inişe geçti. Dünyanız ne kadar dibe batarsa, kurtardıkları zaman SAG o kadar büyük kahraman olur.

Michael kendini pek iyi hissetmiyordu. Yani diyorsun ki seni SAG programladı, Ölümlülük İlkesi'ni yaratman için seni yönlendirdi, sonra da dünyaya binlerce Tanjant göndererek isyan çıkardı... ve bunu HaberVurgu'da iyi görünmek için mi yaptı? Aptal olma, diye tersledi Kaine. Kısa süre önce Dünya Zirve-si'nde ydın. Neler olduğunu biliyorsun. Dünyadaki tüm hükümetler kendilerini kurtarmaları için SAG'a resmen yalvarıyorlar. Tüm bunlar sona erdiğinde SAG dünyanın en güçlü kuruluşu olacak ve o gücü

elinden asla bırakmayacak. Tehdidin, bunun olmasına yetecek kadar azalmasına asla izin vermeyecekler. Neredeyse şimdiden kazandılar sayılır.

Peki ya sen? diye sordu Michael. Tüm bunlarda senin rolün ne?

Benim rolüm mü? diye tekrarladı Kaine. Benim rolüm, onların düşmanı olmam; tıpkı senin gibi. Başından beri planları buydu. Beni kullandılar. Seni kullandılar. Zekâlarım takdir etmelisin. Onlara düşman olduğumuzda onlar da zaten bunu istiyorlardı. Kovan bir jokerdi ve şimdi onu da çözdüler. Çok yakında hiçbir şey yapamayacağız. SAG resmen dünyayı yönetecek ve biz öyle ya da böyle sonlandırılacağız.

Öyleyse ne yapacağız? diye sordu Michael. Bundan ne kadar nefret etse de Kaine'le birlikte çalışmaktan başka seçeneği olmadığı artık apaçık ortadaydı.

Her şey Kovan'da bitiyor, dedi Tanjant. Her şey Kovan'a bağlı. SAG onu ortadan kaldırmak, orada tutulan her zihni silmek ve Tanjantları öldürüp dünyayı kurtararak zafer kazandıklarını duyurmak istiyor.

Tamam. Michael, Kovan'm önemli bir rol oynayacağını zaten tahmin ediyordu. Peki, onları nasıl durduracağız?

Kaine bir süre düşündü. Vaktimizin az olduğunu biliyorum. Ve derhal yapmamız gereken birtakım şeyler var. Ama öncelikle sana bir şey göstermem gerekiyor. Zamanını harcadığına kesinlikle değecek.

Nedir? diye sordu Michael.

Bir zamanlar sana tüm SanalAğ'm emrinde olmasının nasıl bir şey olduğunu göstermeye çalışmıştım. Hatırlıyor musun? Şey, evet, diye cevaplayan. Michael Tanjant'ın, iğnelemesini anladığını umuyordu. O mor ışık demetine yapışıp Uyku içinde sayısız program arasında seyahat edişini asla unutmuyacaktı.

Kaine, her zaman başarılı olamazsın, dercesine omuz silkti. Senin ve arkadaşlarının üzerinde pek... etkili bir şekilde çalışmadı, bu yüzden sana madalyonun diğer tarafını göstereceğim. Sana dünyanın -gerçek, nefes alan dünyanın- sonsuza dek nasıl değişmek üzere olduğunu göstereceğim.

Michael nefesini tuttu. Tamam.

Büyülenmeye hazır ol.

Etraflarındaki her şey kayboldu ve yerini karanlık aldı.

3

Michael uzayın karanlığına fırlatıldığını hissetti. Görüşünün yarısını kaplayan, önündeki devasa gezegen dolunaydan parlaktı. Kaine yanında,

merakla açılmış gözlerle bakıyordu. Michael bir şeyler söyleyecekti ki durdu, bunun yerine Tanjant'ın dikkatini çeken gökcismini incelemeye karar verdi.

Arkasını döndüğünde onun gezegen olmadığını fark etti.

Işıkla dolu kristal bir kürenin içinde, neredeyse tamamen gelişmiş bir insan ceniniydi. Bebeğin küçük kol ve bacakları göbek bağının etrafında bükülüyordu; kocaman mavi gözleri açıktı ve gelişiminin böylesine erken safhasında olmaması gerektiği kadar bilgece bakıyordu.

Şuna bir bak, dedi Kaine, kısık ama berrak bir ses tonuyla. Yaşam bir mucize. Sence de öyle değil mi? Bir grup hücre ürüyor ve bugün olduğun kişiye dönüşüyor. Tamamen gelişmiş, yürüyen, konuşan, koşan, zıplayan, yenjek yiyen, dans eden, uyuyan bir insan.

Dönüp Michael a baktı. İnsanların yaşadığı ve bizim yaşayamadığımız bir sürü şey var. Bu basit doğum aşamasından ergenliğe, kırılan bacaklara, derisi sıyrılmış dizlere, tenini ısıtan gerçek güneş hissine kadar... Ölümlülük İlkesi'ne dek hiçbir Tanjant'ın kanlı canlı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilme fırsatı olmamıştı. Ama şimdi bunu yaşadık. Güzel. Bana katılmıyorsan söyle.

Michael bu tuhaf cümle karşısında şaşırdı. Ben... ee... neye katılmıyorsam?

Artık gerçek bir insan bedeninde yaşıyorsun, diye açıkladı Kaine. Bunun güzel bir şey olmadığını söyle.

Michael omuz silkip dikkatini süzülen devasa rahme çevirdi. Ne düşündüğümün önemi yok. Ya da senin ne düşündüğünün. Ya da herhangi birinin. Bu doğru değil. Gidip insanların hayatını çalamazm.

Kesinlikle, dedi Kaine. Yüzde yüz haklısın.

Öyle mi?

Kaine başını onaylarcasına salladı. Ben kimsenin hayatını çalmak istemiyorum, Michael. Bunu SAG istedi. Sonuçlarını hafifletmek için ikincil zarar terimini kullanıyorlar. Fakat onlar daha şüphelenmezken benim sezgilerim gelişti ve daha büyük bir bakış açısı edindim. Çok daha büyük. Bu yüzden Kovan'ı yarattım. Jackson Porter hâlâ iyi durumda. Hayatta. Sen onun hayatını çalmadın.

Michael gözlerini devirdi. Ah, yapma. Onun bedenini çaldık. Ne fark eder ki? Sen hayatını turuncu bir kürenin içinde geçirmek ister miydin?

Kaine kahkaha attı. Michael, yemin ederim. Öyle şeyler söylüyorsun ki sürekli haklılığımı kanıtlıyorsun. Tanjant olduğunu öğrenmeden önce tüm hayatın nasıldı sanıyorsun? Bana bunun cevabını ver?

Ben... kendimce bir şekilde hayattaydım. Daha farklı bir şey bilmiyordum bu yüzden önemi yoktu.

Kaine sertçe gözlerini kırptı, ardından ellerini salladı ve aniden gezegen büyüklüğündeki rahim kaybolarak yerini Kovan'm kıvrımlı devasa duvarı aldı. Sayısız turuncu ışık küresi titreşiyor, parlıyordu.

Bedenlerini kaçırıp bir kutuya tıkmış değiliz, dedi Kaine. Senin Tanjant olduğun zamankinden farkları yok. Kovanı onların sanal Tabut'u olarak düşün. Aura'ya erişip SanalAğ'ı tecrübe edebilecekler. Evet, özleri, akılları, hafızaları, kişilikleri -onları oldukları kişi yapan her şey- burada saklanıyor. Ama sen de öyleydin. Eskiden yalnızca bir programdan ibaretken sen de bir yerde tutuluyordun. Ama bu, yapabileceklerine sınır koymadı. Hatta tam tersi oldu. Bu yüzden sana SanalAğ dünyasının harikalarını göstermeye çalıştım. Dar bakış açım biraz genişletebilseydin gelecek öngörümün ne kadar büyük ve sınırsız olduğunu görebilirdin. Michael ona inanmıyordu. Ama bunu onun isteği dışında yaptın. Bana yaptıklarını benim isteğim dışında yaptın. Uyku'nun ne kadar mükemmel olduğunu düşünmen umurunda değil, Jackson Porter'ı ailesinden ve arkadaşlarından koparıp turuncu bir kutunun içinde tutmaya hakkın yok.

Kaine iç geçirdi. Yavaş yavaş. Hiçbir zaman aziz olduğumu iddia etmedim. Ama bir gün, Ölümlülük İlkesi benim öngörüme göre tamamen işlemeye başladığında bana ve bunu başlatmak için fedakârlıkta bulunanlara teşekkür edecekler.

Neden? diye sordu Michael. Neden sana teşekkür etsinler? Çünkü herkes daha mutlu olacak. Ölümün kederi diye bir şey kalmayacak.

Bana bir fanatiğin öngörüsü gibi geldi, diyen Michael sinirlenmeye başlıyordu. Bir nevi tanrı olmak istiyormuşsun gibi. Kaine o kadar düz bir ifadeyle, Beni üzme başlıyorsun, dedi ki Michael duraksadı. Mantıklı davranmaya ve bu konuda profesyonel bir şekilde konuşmaya çalışıyorum. En azından bir karar vermek için zihnini yeterince uzun süre açık tut. Senin isteğin üzerine buraya geldim ve benim yardımımı istedim. Karşılığında biraz saygıyı hak ettiğimi düşünüyorum.

Kaine her kelimeyle, Michael'm hatırladığı Kaine'e daha da çok dönüşüyordu. Onu öldürmeye çalışan Tanjant'a. Belki de henüz tamamen dürüst olmaya hazır değillerdi.

Tamam, dedi Michael. Üzgünüm. Yalnızca bu karmaşadan çıkmak ve Kaine'e ihtiyacı kalmaymcaya dek onu müttefik olarak yanında tutmak istiyordu.

Kaine bir süre onu inceledi, ardından devam etti. Sana bu sürecin nasıl işlediğini göstereceğim -nasıl işleyeceğini- ve sonra karar vermen için seni rahat bırakacağım. Çok kısa sürede benim bakış açımdan bakabileceğinden eminim.

Kaine, Michael'm cevap vermesini beklemedi. Kovan kayboldu ve Michael bir kez daha uzaklaştırıldı.

4

Bir evin üzerinde süzülüyordu; mütevazı, tek katlı, iki arabalık garajı olan bir evdi. Bahçe yeşil ve çiçekliydi ve çalılar özenle budanmıştı. Güneş, ortam sanki projektörle aydınlatılıyormuşçasma parlıyordu. Michael etrafına bakındı ve bedeninin olmadığını fark etti; oradaydı ama değildi. Kaine'den de hiç iz yoktu. Kendisine oldukça gelişmiş dört boyutlu bir ortam, etrafını saran bir yapıyı gösteriliyordu. Michael her şeyi görebiliyor, koklayabiliyor, duyabiliyor, hissedebiliyordu.

Bir araba evin yoluna girip garajın önünde durdu. Michael'ın altında park ederken güneş ön camdan yansıyor. Aniden görüş açısı değişerek hareketi durur durmaz açılan yolcu koltuğuna kaydı. Bir adam ve kadın arabadan indi; ardından kadın arka koltuktan bebeği aldı. Küçük, şirin bir kızdı; mırıldanıyor, minik parmaklarını oynatıyordu.

Kaine'in sesi doğrudan Michael'm zihninde konuştu.

Bir çocuk. Dünya diye bildiğimiz bu ihtişamlı yerde yeni bir kan. Parlak bir kan. İyi bir aile. Her şey mükemmel görünüyor. Tek bir şey dışında; tabii gerçekten derin düşünür, ebedi pencereden bakarsan.

Nedir? diye sordu Michael.

Kız ölecek, diye yanıtladı Kaine. O ya da başkası ne yaparsa yapsın, ölecek. Bu yarın da olabilir. On sene sonra da. Şanslıysa normal ömrünü yaşar ve doksan civarında ölür. Güçsüz, kırılabilir kemik torbası içinde bir süre etrafta dolandıktan sonra. Eğlenceli geliyor mu?

Michael'ın bu soruya tek bir cevabı vardı. Hayır.

Dürüst olduğun için teşekkür ederim, diye karşılık verdi Kaine. Ama bu çocuğun geleceğini değiştirelim ve bu süreçte kızın hayatının her anını daha iyi yapalım çünkü asla ölmeyeceğini kesin olarak bilecek.

Kadın ve kocası ön kapıya yürüdükleri sırada bebeği hafifçe zıplatıyor, yanaklarına Öpücükler konduruyorlardı. Michael içeri girmelerini ve kapıyı arkalarından kapamalarını izledi.

Nasıl? diye sordu. Sonsuza dek yaşamasını nasıl sağlayabilirsin ki?

Basit, diye yanıtladı Kaine. İleri saralım.

Ev binlerce toz taneciği halinde çözüldü, girdap gibi dönerek kayboldu ve yerini hemen bir spor salonu aldı; duvarlar afişlerle kaplıydı ve yüzlerce öğrenci kıpır kıpır bir halde tribünlerde oturuyordu. Sahada ise maç yerine üzerine on beş Tabut'un sıralandığı uzun bir platform vardı.

Ortada, tribünlerin karşısında bir kadın kürsünün başında duruyordu. Mavi tişört giymişti ve sağ cebinin üzerine bir sembol dikilmişti: eğik çizginin sol üst köşesinde Öve t harfleri, sağ alt köşesinde ise E ve Yharfleri vardı. Çizgi ise yukarıyı işaret eden bir oktu.

Kadın mikrofona konuştu. Ölümlülük İlkesi Girişimi'ne katılmayı seçtiğiniz için size minnettarız. Bu, sonsuz yaşamınızda asla pişman olmayacağınız bir karar. Hayatınızın bundan sonraki elli yılı tanımlamanın ya da hayal etmenin imkânsız olduğu macera ve mucizelerle dolu olacak. SanalAğ Kovanı rüyalarınızın sonsuza dek gerçekleşmesi gibi bir şey ve biz Ebedi Yaşam olarak deneyimlerinizi bize anlatmanız için sabırsızlanıyoruz. Kimler heyecanlı?

Bütün öğrenciler -bazıları biraz fazla endişeli görünse de-alkışlayıp bağırarak tezahürat ettiler. Michael ne izlediğinden emin değildi ama oldukça iyi bir tahmini vardı. Sanki kıyametin başlangıcını izliyormuş gibi hissediyordu.

Kadın sessiz olmalarını istemeden önce alkışların bir dakika boyunca devam etmesine izin verdi. Hepinize bilgi verildi ve her şey hazır. SanalAğ'da elli yıllık yolculuğa çıktığınızda endişelenmek için en ufak bir sebebinizin bile olmadığını unutmayın. Doya doya keyfini çıkarın; öğrenin, kendinizi geliştirin ve evreni keşfedin. Zamanınız dolduğunda sizi gelecek nesilden insan taşıyıcılarınız bekliyor olacak, onlar da SanalAğ aşaması için heyecanlı olacaklar. Her şey halledildi. Tek göreviniz ölümsüzlüğü kucaklamak ve üzerinde iz bırakmak. Artık konuşmayı bırakalım da başlayalım!

Bunun üzerine daha fazla alkış koptu ve öğrenciler ayağa kalkıp konuşmacıyla aynı tişörtlerden giymiş yetişkinler tarafından yönlendirilerek sıraya girmeye başladı. Demek Öİ/EY sembolü Ölümlülük İlkesi/Ebedi Yaşam anlamına geliyordu. Michael bunu fark edince ürperdi.

Her sıranın başındaki öğrenci Tabutlara götürülüyordu, orada onlara bir tür veri çipi veriliyor, ardından açık cihaza girip uza-myorlardı. Tamamen giyiniklerdi, oysa Michael Kaldırıldığı zaman hep çıplak olurdu. Fakat bu çocukların -çoğu onunla aynı yaşlardaydı- Tabutların içinde yalnızca kısa süreli kalacaklarını çoktan anlamıştı.

Mavi tişörtlüler SinirKutularımın dışındaki kontrol ekranlarının başında çalışıyorlardı ve çok geçmeden kapaklar neredeyse mükemmel bir uyumla kapanmaya başladı. Hepsi küt diye teker teker kapanırken üzerlerinde ışıklar yanıp sönüyordu. Çalışanlar geri çekildiler ve olanları izleyerek bekleyenlere sıcak bir ifadeyle gülümsediler.

Yüzlerindeki neşeyi görüyor musun? dedi Kaine. Beklentiyi, umudu? Gözlerinin derinine bakabilirsen hiçbirinde günümüzdeki insanlarda var olan, yaklaşan kötü kaderlerinin rahatsız edici farkındalığından bir iz bulamazsın. Beş, on ya da on beş yıl sonra gerçekleşecek kaçınılmaz ölümleri. Öngörüm tamamlandığında böyle bir şey olmayacak. Şimdi izle ve neler olacağını gör.

Bir an tüm spor salonu bulanıklaştı, renkler birbirine karışarak ileri geri savruldu. Ardından normal, canlı haline geri döndü. Michael aşağıya bakınca Tabutların açılmış olduğunu, demin içeri girenlerin şimdi çıktığını gördü. Fakat çocuklarda belirgin bir farklılık vardı. Kafaları karışmış görünüyordu, sanki oraya nasıl geldiklerine dair hiçbir fikirleri yoktu. Mavi tişörtlü çalışanlar onları kollarından tutup yavaşça geçici platformlardan indirdiler ve çocukları binadan çıkarmak için bekleyen diğer çalışanların kollarına bıraktılar. Michael onları nereye götürdüklerini bilmiyordu. Bekleyen diğer çocuklar boşalan Tabutlara girmeye başlamışlardı bile.

İşte böyle devam ediyor, dedi Kaine. Ya da devam edecek. Ardı ardına nesiller... Bir bedene doğuyorlar, elli yıl boyunca tarifsiz bir SanalAğ deneyimi yaşıyorlar, ardından Ebedi Yaşam'a adım atacak bir sonraki insanların sırasına giriyorlar. Ölümsüzlük, sonsuz eğitim ve gelişimle teknoloji seviyemiz başka gezegenlere ve yıldızlara yayılabileceğimiz kadar yükselecek. Kimsenin ölmesine gerek kalmayınca dek insan ırkını sürekli yenileyeceğiz. Michael odaklanmak için gözlerini kapadı. Yani bu spor salonundaki bedenler... onların yerine... elli sene boyunca SanalAğ'da olan diğer insanlar mı geçti? Yani bunun simülasyon olduğunu biliyorum ama böyle mi olacak? Yaşlandıklarında ne olacak? Yine ölecekler. Bunu önleyemezsin.

Ah, önleyebiliriz, dedi Kaine. Bu içine başka bir zihin yerleşmiş bedenler altmış beş yaşına geldiklerinde zihinleri Kovan'a geri yüklenecek. Uyku'da elli yıl daha yaşayacaklar, istediklerini yapacaklar, öğrenecekler, daha da büyüyecekler. Dünya'daki bedenleri muhtemelen bir daha kullanılmamak üzere dondurularak saklanıyor olacak. Tabii bir gün daha da uzun bir hayat için başka yollar bulamazsak. Ama kilit nokta kimsenin bir

daha asla ölmeyecek olması. Ya gerçek bir insan bedeninde olacaksın ya da Uyku'da canlı olacaksın; hatta bazı açılardan daha da canlı olacaksın.

Taşıyıcı insanlar tükenmeyecek mi?

Tabii ki hayır. İnsanlar çocuk yapmaya devam edecekler. Uyku'da bekleme süresini uzatmak zorunda kalabiliriz. Hatta teknoloji mümkün kılırsa, gerekirse bedenleri klonlayabiliriz de. Sorun değil.

Peki kazalar? diye sordu Michael. Kalp krizleri? Ya biri seni öldürürse? O zaman ne olacak?

Kaine sabırsızlıkla bu soruyu bekliyormuş gibi cevap verdi. Onlar hâlâ trajedi olacaklar ama tamamen kayıp olmayacak. SanalAğ'a son yüklendikleri halleriyle yeniden dönebilecekler. Ya da imkânın varsa her sene, her hafta, her gün -nasıl istiyorsan- girip bilincini güncelleyebilirsin. Anılarını, bilgilerini, her şeyini. Vakitsizce öldüysen son haline geri yükleniyorsun. Her şey halledildi. Çalışmalarını yedeklemek gibi düşün.

Michael gözlerini açtı ama hiçbir şey göremedi. Bir ara yeniden karanlığa girmişlerdi. İçgüdüsel olarak yüzüne uzandı, ne elleri ne de kolları vardı. Sanki Uyku'nun bir parçası olmuştu.

Göstereceğim başka şeyler de var, diyen Kaine'in sesiyle irkildi. Gelecek bir harikalar diyarı, Michael ve seni yanımda istiyorum.

Michael afallamıştı, kendini sanal hali kadar dağılmış hissediyordu. Kaine onu birçok bakımdan korkutmuştu. Durumu nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilmiyordu. En güvenli yolu seçerek hiçbir şey söylemedi.

Ama beklemek zorunda, dedi Kaine, uzun bir sessizliğin ardından. Bir şey oluyor. Korkunç bir şey.

Michael, konuşmadaki ani değişime şaşırarak, Ne? diye sordu. Bizi buldular. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama bizi buldular.

15. BÖLÜM

SİYAH PELERİNLER

1

Karanlık sise dönüşerek Michael'ın etrafında dönmeye başladı. Michael sanki biri görünmez bir kalıp döküyormuşçasma vücudu yeniden belirirken kollarına ve bacaklarına baktı. Sis inceldi ve sonunda ağaç evin içi belirdi; başta bulanıktı fakat yavaş yavaş katılaştı. Kaine'le birlikte, öngörüsünün başladığı zaman oturdukları sandalyelerde oturuyorlardı.

Michael hemen, Bizi kim buldu? diye sordu, tuhaf dönüşümden etkilenmeyerek.

Kaine bir parmağını dudaklarına götürerek gözleriyle odayı taradı. Michael'a doğru eğilerek fısıldadı. Şimdilik bana karşı olan Tanjant sayısı daha fazla. Onları SAG mı programladı bilmiyorum ama çoğuyla tanıştın. Tam olarak nerede olduğumu bulma konusunda oldukça yetenekliler. Ve kötüler, Michael. Kötüler.

Michael'm aklına hemen ormanda, Helga'nm Birlik'i kurduğu kışlaların dışındaki insanlar geldi. Onlar...

Evet, dedi Kaine kısaca. Hâlâ fısıldıyordu. Aynı. Kimse durumu kolaylaştırmıyor, mantıktan önce güç kullanıyorlar. Başka bir şey daha söylemek üzereydi fakat bir ses üzerine durdu.

Aniden fırtına kopmuşçasına dışarıdan yüksek sesli bir inleme duyuldu. Ses giderek yükseldi, Michael'm kulaklarını acıtacak kadar tiz bir hal aldı. Köpek düdüğünün insanların da duyabildiği bir versiyonu gibiydi. Sanki yaralı melekler haykırıyormuşçasına artmıştı. Ağaç ev gıcırdayıp sarsılmaya başladı. Pencere pervazının ahşabındaki çatlaklardan içeri siyah, yağlı bir şey duman gibi sızmaya başladı. Havada parıltı oldu ve aniden karanlık erimeye, Michael ile Kaine'in etrafında süzülen şekiller oluşturmaya başladı.

Kıpırdama, dedi Tanjant, Michael'a bakarak. Beni çok iyi tanıyorlar. Onları atlatacağız ama akıllı hareket etmemiz gerekiyor. Neler oluyor? diye fısıldadı Michael.

Sadece izle ve yaptıklarımı yap.

Michael'ın sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. En yakınındaki varlığa bakmak için elinden geldiğince yavaşça döndü. Belirgin bir şekil almıştı. Yanında birkaç tanesiyle birlikte, ince omuzlarından dökülen ve görünmeyen rüzgârda dalgalanan siyah pelerinleri olan gölgemsi silüetlerdi. Pelerinler dalga dalga kıvrılıyor ve şekiller hafifçe sallanıyordu. Yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket ediyorlardı; sekiz tanesi daire oluşturmuştu, hepsi de duvarların yanındaydı. Asılmış, kararmış cesetler gibi. Henüz ses çıkarmamışlardı. Michael kaçmayı o kadar istiyordu ki. Kaine tam olarak bir yere bakmadan, kıpırdamadan karşısında duruyordu. Ziyaretçilerine odaklanmadığı kesindi. Sanki uyanık halde komaya girmişti.

Varlıklardan biri odanın diğer tarafına süzülerek Michael'ın burnunun sadece birkaç santim karşısında durdu. Michael onun suratından akan kanı hissedebiliyordu ve çılgınlığını içinde tutarak kendini sandalyesine olabildiğince bastırdı.

Sakin... kıpırdama, dedi Kaine, hafif bir esinti gibi sessizce.

Michael karşısında süzölen yaratığa odaklanmaya çalıştı ama bu tıpkı aysız bir gecede gölge yakalamak gibiydi. Önünde havada duran siyah silüet şekil değıştirtiyor, olması imkânsız, içinden geçilmez bir boşluğa dönüşıyordu. Kara delik. Michael sonsuza dek onun içine çekilmek üzere olup olmadığını merak etti.

İçine çekilmek. Kaine'in yarattığı KatilSimleri hatırladı. Kurbanların canlarını tamamen emiyor, gerçek bedenlerini beyin ölümü gerçekleşmiş ya da ona yakın bir halde Uyanık'ta bırakıyorlardı. Bu her neyse KatilSimlere benziyordu. Varlığın başının olması gereken yerdeki boşluğun içinde bir hareket Michael'ın donakalmasına sebep oldu.

Bir bölme açıldı. Ağız gibi genişledi. İlk defa siyah olmayan bir şey gördü; büyüyen delik belirginleşiyordu. İki sıra halinde dizilmiş beyaz, sivri ve keskin şeyler kanla kaplıydı.

Dişler.

2

Yaratık Michael'a biraz daha yaklaştı. Kanlı çenesi imkânsız bir genişlikte açıldı. Ağızdan korkunç bir koku yayıldı; çürük ve ekşi. Michael onun önceki yemeklerinin kalıntılarını hayal etti; dişlerinin arasına sıkışmış küçük hayvanlar. Çürümüş. Bozulmuş. Ölümün kokuşuydu bu. Bu kadar basit.

Michael bakışlarını ondan çevirerek Kaine'in gözlerine odaklanmaya çalıştı. Tanjant'm gözleri onu delercesine bakıyor, sözsüz emirlerini sert bir ifadeyle belirtiyordu: Kıpırdama.

Yaratıktan alçak sesli, boğuk, ilkel bir hırıltı çıktı. Michael gözücuyla canavarın, kafasını içine almasına yalnızca birkaç saniye kaldığını görebiliyordu. Koku iğrençti ve öğürmemek için kendini zor tuttu.

Sonra bir yeden, her yerden, fısıltı duyuldu. Kurumuş kemikleri sıyıran bir bıçak gibiydi. Direnme. Bize... katıl... Kaine'in... önemi yok... Biz... biriz. Hayalet sesi.

Bir çürük nefes kokusu daha suratına yayıldı ve yaratığın dişlerinin ucu hafifçe alnına dokundu. Michael bir saniye daha duramayacaktı. Ani bir enerji patlamasıyla yerinden fırladı.

Vücudunu çevirip dirseğini kaldırdı ve yaratığın kafasına, devasa ağzının tam köşesine vurdu. Yaratık haykırdı; fısıltısından binlerce kat daha yüksek, korkunç bir sestti. Dönerek Michael'dan uzaklaşırken diğer karanlık şekiller üşüşerek etrafın kapkaranlık olmasına sebep oldular. Biçimsiz eller tişörtünü, boynunu, kollarını ve bacaklarını yırtıyor, onu havaya kaldırıyor.

Michael karşı koymaya çalışıyordu ama çok sıkı tutuyorlar, onu tavana değecek kadar yukarı çıkarıyorlardı.

Kaine! diye bağırdı. Yardım et!

Tanjant sanki bu yalnızca bjr oyunmuş gibi, Sana kıpırdamamanı söylemiştim, dedi iç geçirerek.

Michael bağırarak için ağzını açmıştı ki daha ilk kelimeyi çıkaramadan yaratıklar onu sertçe fırlattılar. Vücudu sanki topla ateş edilmiş gibi uçtu ve ağaç evin programlanan ahşap duvarına sertçe çarparak onu patlattı. Havada süzülürken etrafında ahşap parçaları uçuşuyordu. Dünyası dönüyordu ve ani biracıyla ağaca çarpıp yere, ağacın devasa kökünün karşısına düştü.

Sonunda ciğerlerinden bir çığlık koptu. Birkaç organı iflas etmiş ve daha da fazla kemiği kırılmış gibi hissediyordu. Cenin pozisyonu aldı, neresinin daha çok acıdığını ayırt edemiyordu. Gözlerini kapadı. Ağaç evdeki delikten uçarak çıkıp devasa yarasalar gibi üzerine inen karanlık figürleri görmek için tam zamanında gözlerini açtı.

Acıya rağmen, ellerini ve dizlerini altına alarak kendini kaldırdı. Tam ayağa kalkmıştı ki aynı görünmez eller onu yine kaldırdı. Havaya kaldırıp vücudunu çevirdiler ve onu fırlattılar. Michael uçarken midesi ağzına geldi, dal ve yapraklara çarpıyor, hepsi de vücudunu jilet gibi kesiyordu. Başı kırılmayacak kadar geniş bir dala çarptı ve Michael yere düşerken birkaç dalı da kendisiyle birlikte düşürdü. Gözlerinde şimşekler çaktı ve acı tüm vücudunu ateş gibi yaktı.

Bir kez daha sertçe yere çarptı ve göğsündeki hava kesildi. Bu defa tüm kemiklerinin kırıldığından emin bir şekilde yan yattı. Kıpırdamadan altındaki çam iğnelerine ve kurumuş yapraklara baktı. Ağaçlar izleyici gibi ona bakıyor; uzun, çarpık dallarıyla onu işaret ediyor; ona yardım etmeyi reddediyorlardı. Tüm dünyası acıdan ibaretti ve bu yeni KatilSimler dijital hayatını emmeden önce Kaldırılrsa bile Uyanık'taki bedeninin de ızdırap içinde olacağını biliyordu.

Karanlık silüetler uzakta yeniden belirdi; ağaçların arasından sağa sola dönerek ilerliyorlardı. Ağızları hâlâ açıktı, bıçak gibi keskin dişleri onu emmeye hazırды. Michael'ın cam o kadar yanıyordu ki kodu getiremiyor, hatta göremiyordu. Zihni bomboş bir sayfaydı, olanların belli belirsiz farkındaydı. Kusması gerekiyordu. Hareket etmeye korkuyordu, yaratıklar kendisini bir kez daha atarlarsa bu kez KatilSimlerin her istediklerini yapmalarına uygun bir kemik torbası olmaktan korkuyordu.

Biri tam gözlerinin önündeki alana geldi, siyah pelerini ormanın zeminini süpürüyordu. Alçalırken pelerini de dışa doğru yayıldı. Uzayın en derin, en karanlık yerine giden bir deliği andırıyordu. Sonra yüzünü gördü; gözsüz, geniş ağızlı, ağaçların arasından aniden sızan güneş ışığında parlayan dişler...

Sen... Birincisin. Kelimeler çürük kokusu eşliğinde ağzından döküldü. Direnme... Bize... katıl... Dişler daha da açıldı ve ağız Michael'a yaklaştı. Yapbozumuzun... son... parçası.

Yaratık arkasından bir darbe aldı ve siyah beyaz bir bulanıklık halinde dağıldı. En yakındaki ağaca çarpıp karanlık sisle yok oldu. Michael başını kaldırdı Kaine'in orada durduğunu gördü, ellerinde beyzbol sopası gibi büyük bir sopa tutuyordu. Kardeşinin yerini almak üzere atak yapan bir başka KatilSim'e vurdu, yaratık ağaçlara çarparak kayboldu.

Ayağa kalk, dedi Tanjant. Bunu tek başıma yapamam. Michael ayakta durabileceğinden emin değildi ama kendini zorlayarak, acıyla inleyerek kalktı. Siyah pelerinli KatilSimler etraflarını sardı.

Silahım yok, dedi Michael, dişlerini sıkarak.

Öyleyse ellerini kullan. Seni geleceğimin bir parçası yaptığım için beni pişman etm...

Sözlerini bitirmeden iki yaratık onlara doğru uçu. Kaine sopayı o kadar hızlı savurdu ki ahşap, canavarın suratına değerken rüzgârı Michael'ın saçını savurdu. Yaratık dağılırken dişlerin kırılma sesi duyuldu ve siyah bir sis bulutu oluştu. Bu şeylerin neden yapıldığı belli değildi.

Diğer KatilSim üzerine atılmadan önce Michael ellerini ancak kaldırabilirdi. Ağızının kenarlarından tuttu ve dönerek tüm gücüyle yarattığı fırlattı. Yaratık yüksek sesle bağırdı ve son saniyede kapanan ağız az kalsın Michael'ın parmaklarını yakalayacaktı. Fakat işe yaradı. KatilSim beş metre uzağa düştü.

Bir şey onu arkasından yakalayarak tişörtünden kaldırdı. Kaine sopasını savurdu ama ıskaladı, sopanın ucu Michael'm tenini sıyırdı. Michael havaya kaldırılıp bir kez daha fırlatıldı ve bu kez kalın bir dala çarptı. Yere düşmeden çabucak kollarını dalın etrafına sardı.

Aşağıda duran Kaine sopasını deli gibi savuruyordu. Bir hayalete temas ettirse üzerine iki tanesi birden geliyordu. Fakat bir şekilde ayakta kalmayı başardı. Canavarları vurarak yok ederken dönüyor, eğiliyordu. Michael bir KatilSim daha gördü -belki de onu ağaca fırlatandı-; gözsüz yüzü ve açık ağızıyla kendisine bakıyordu. Sonra üzerine doğru uçu.

Michael bir sonraki dala atladı, ardından diğerine... Zemine doğru dikkatsizce atlıyordu. Yaratık peşindeydi, ağacın dallarının arasından ilerliyordu. Michael son üç metreyi atladı ve yuvarlanarak yere indi. Ayağa kalkıp koşmaya başladı fakat o kadar beklenmedik bir şey gördü ki bir an kendisini kovalayan şeyi unutarak durdu.

Yaklaşık üç metre ilerisinde, bir ağacın yanında duran üç Aura kendisine bakıyordu.

Bryson, Helga ve Gabby.

Kaos devam ediyordu fakat bu kez araya konuşmalar da eklendi.

Bizi neden bıraktın? diye bağırdı Bryson. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

Michael tam açıklayacaktı ki başka bir KatilSim onu tişörtünden yakalayıp havaya kaldırdı. Bulanık bir siyahlığa sarınmış halde yükseldiler, dallara ve yapraklara çarpıyorlardı. Michael'ın teni kanlı çiziklerle doluydu ve her yeni yarayla acıyordu. KatilSim'le mücadele etmeye çalıştı ama yaratık onu sıkıca tutuyor, dönerek gökyüzüne doğru hızla yükseliyordu.

Ağaçların tepesinden bozuk kodlu gökyüzüne fırladılar. Michael KatilSim'le boğuştu, bağırdı.

Ne istiyorsun? diye bağırdı. Beni aşağı indir!

Yaratık onu duymazdan gelerek mengene gibi iyice sıkı tuttu ve daha da yükseldi. Michael yaratığın suratına bakmak için döndü fakat karanlıktan başka bir şey görmedi.

Bırak beni! diye bağırdı.

KatilSim dediğini yaptı. Onu bıraktı ve Michael yere düşmeye başladı. Midesi ağzına geldi. Kollarını ve bacaklarını sallayarak yere çakılırken rüzgâr kıyafetlerini paralıyordu. Süratle yanından geçtiği yapraklara baktı ve nefes almaya çalıştı. KatilSimlerin neden yalnızca yaşamım emmediklerini anlamıyordu. Belki de Aurasının kırılmasını istiyorlardı. Belki mücadele etmezse onu yok etmek daha kolay olurdu.

Altındaki yeşil alan genişledikçe Michael tuhaf bir sakinliğe kapıldı. Neden bir sürü Tanjant, Kaine'e düşman olmuştu? Mic-hael'a neden ihtiyaçları vardı?

Yaprakların arasından bir şey fırladı ve arkasında dal ve yaprak patlamasını andıran bir görüntü bıraktı. Gelen Gabby'ydi; omuzlarına bir tür sırt roketi bağlıydı, motorlarından mavi alev çıkıyordu. Michael'ın hizasında uçarak onun düşme hızına göre kendini ayarladı, onu yakaladı ve sıkıca tuttu. Roketin motorunun uğultusu devasa bir canavarın kükremesini andırıyordu.

Michael alevlere ya da roketin sıcak kısmına dokunmamaya dikkat ederek kollarını Gabby'ye sardı. Rahatlama hissi, kurtarılmak zorunda kalmasının verdiği utanca ağır basıyordu.

Bu da ne? diye bağırdı Michael.

Kodlayabildiğim tek şey, diye cevapladı Gabby. Ardından ekledi: Evet, oldukça iyiyim. Haydi, diğerleri hâlâ aşağıda. Dönüp motoru gazladı ve ilk KatilSim'in yarattığı boşluğun içinden -yaprak ve ağaçların arasındaki düz hatta- uçtular. Bizi bırakmanın cezasını daha sonra çekeceksin. Bryson hiç mutlu değil.

Peki.

Yer, o kadar hızlı yaklaşıyordu ki Michael gözlerini kapadı. Gabby son saniyede motoru durdurarak inişlerini yavaşlattı ve yumuşak bir iniş yaptılar. Michael'ın Gabby'nin yeteneklerini takdir edecek zamanı bile olmadı; yere indikleri anda KatilSimler etraflarına üşüşti. Gözucuyla Helga'nın, elinde parlak ışıktan oluşmuş gibi görünen uzun kılıca benzer bir şeyle birkaç yaratıkla savaştığını gördü. Bryson da onun yanındaydı; üstünkörü kodlanmış bir silah tutuyordu. Kaine ağaçların arasından koşuyor, hâlâ siyah pelerinlilere sopasını savuruyordu.

Çılınca, diye düşündü Michael. Tüm dünya çıldırdı.

Karanlık KatilSimler onlara uzandı fakat temas kuramadan Gabby roketini çalıştırdı ve havaya fırlayarak arkadaşlarına doğru uçu. Michael üç yaratığın birbirine çarpıp içinde titreşen beyaz taneciklerin olduğu siyah bir sis bulutu oluşturduklarını gördü. Gabby inerken bir KatilSim'i tekmeleyerek Helga'dan uzaklaştırdı; Michael bir başkasına vurmak için yumruğunu savurdu ama sanki balona çarpmış gibi yumruğu geri tepti. Helga tam zamanında sihirli kılıcıyla yaratığı ikiye ayırdı ve karmaşanın arasında bir an mola vermelerini sağladı.

O sırada Michael ani bir karar verdi.

Ayrılmamız gerek, dedi, ağaç evde oturup Kaine'in mesajını cevapladığını gördüğünden beri morali ilk defa iyileşmişti. İyi olsun ya da olmasın, en azından bir planı vardı.

Sen neden bahsediyorsun? diye bağırdı Helga, kılıcını savururken. Seni daha yeni bulduk!

Michael başını iki yana salladı. Etraflarında KatilSim olmadığından emin olmak için çabucak etrafına bakındı, ardından olabildiğince hızlı ve anlaşılır bir şekilde arkadaşlarına hitap etti. Bir Geçit yapın. Herhangi bir yere. Buradan gidin ve Kutsal Va-di'yi bulun. Tanjantları oraya yüklüyorlar;

Ölümlülük İlkesi orada. Gittiğinizde bana mesaj gönderin, ben de yanınıza geleceğim. Çok yakında.

Yüzlerindeki hangi ifadenin daha baskın olduğundan emin değildi; kafa karışıklığı mı, öfke mi...

Gabby karşı çıkacaktı ki Michael onun sözünü kesti.

Dediğimi yapın! diye bağırdı. Gidin! Zamanımız yok! Kendisine ne olduğunu bilmiyordu ama Washington'dayken verdiği karardan vazgeçmeyecekti.

Bryson hâlâ kızgın görünüyordu. Peki sen ne yapacaksın, patron?

Michael ona arkasını dönüp sopasının güçlü darbesiyle iki KatilSim'i yok edişini gördüğü Kaine'e doğru yürümeye başladı.

Michael! diye bağırdı Bryson. Michael!

Michael omzunun üzerinden baktı. Ölümlülük İlkesi'ni bulun! Şu an Kaine'e ihtiyacım var! Onu... kullanmam gerek.

Michael'm zamanı kalmamıştı. Savaşan Tanjant a doğru koştu ve bu sırada yasadışı Geçit'i kodlamaya başladı.

Zor zamanların zihni güçlendirdiğini, algıları açtığını duymuştu. Kaine'e ulaşip onu Geçit'e çektiği o hararetli anda bunu bizzat deneyimledi.

SanalAğ berbat durumdaydı; bunu çoktan anlamıştı. Kod Çürümüştü... ama ağaç eve yaptığı yolculukta ne yapması gerektiğini yeterince öğrenmişti. Tamamen içgüdüsel bir şekilde çalışıyor, hâlâ KatilSimlerle savaşan Kaine'in sol tarafındaki Geçit'i oluştururken her şeyi sanki düşünceyle yönetiyordu.

Michael, Tanjant'ı tişörtünden yakalayıp siyah dikdörtgene çekerken son saniyede kendilerine doğru atılan bir KatilSim'i tekmeledi. Ormandan çıktıklarını hissettiği anda Geçit'i yıktı.

Soluk mor ışıkla çevrili ve görebildikleri kadarıyla başka hiçbir şeyin olmadığı kauçuğumsu, yumuşak bir zemine indiler.

Yanında yatan Kaine boş gökyüzüne bakıyor, hızlı hızlı nefes alıyordu. Michael sırtüstü yatıp aynısını yaptı. Yukarısı bomboştu. Donuk, soluk mor dışında renk yoktu. Michael oradan çıkmak için aceleyle uğraşırken kendilerini SanalAğ programlamasının en basit seviyesine indirmişti.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından Michael az önce ne yaptığını düşündü. Bryson, Helga, Gabby... hepsi oradaydı. Neden onları bırakmıştı?

Sonra VWashington sokaklarında gezerken aldığı karar akima geldi. Kaine'le yalnız kalması gerekiyordu. Ve arkadaşlarının Kutsal Vadi'ye gidip Ölümlülük İlkesi'nin kaynağını bulmaları gerekiyordu.

Bir planı vardı ve kendinden şüphe ederek daha fazla vakit kaybedemezdi. Çok fazla şey tehlikede idi.

Ayağa kalk, dedi Kaine'e. Michael önce dizlerinin, ardından ayaklarının üzerinde kalktı. Haydi. Yapacak çok işimiz var.

Afallamış, kafası karışmış görünen Kaine kıpırdamadı. Bunun yerine fısıldayarak konuştu: Tanjantların bana böyle sine düşman olmalarına inanmıyorum. Bunca zaman çalıştım. Çaba sarf ettim. Ve şimdi daha iyisini tadınca çekip gittiler.

Michael şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ondan böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordu. O KatilSimler... Onları kim programladı?

Kaine yalnız olmadığımı fark edince şoke olmuş gibi başım kaldırdı. Nasıl bir oyun oynuyorsun, çocuk? Ne tür şeylere bulaştığından haberin var mı?

Sanırım var. Şimdi sorumu cevapla.

Artık emirleri sen mi veriyorsun?

Emir almaktan sıkıldığım kesin. Michael bu söylediğinde ciddi idi. Bütün dünyadan bıkmıştı; iki dünyadan da.

Kaine homurdanarak oturdu ve yüzünü ovdu. Ardından ayağa kalkıp Michael'ın yanına gitti. Düzgün kesilmiş saç ve pahalı takım elbisesi artık eskisi kadar düzgün ve pahalı görünmüyordu.

Bu bana katıldığın anlamına mı geliyor? diye sordu Tanjant. Seni ikna ettim mi?

Michael başını iki yana salladı. Hiçbir anlama geldiği yok, kardeşim. Söyle bana. O KatilSimleri kim yarattı?

Kaine eteğindeki taşları dökeceği için neredeyse memnun görünüyordu. Kimin yarattığını gayet iyi biliyorsun. Helga ile kabadayılarının kamp yaptığı ormanda sana gelen insanlar; insan kelimesini genel anlamda kullanıyorum. Bazılarını ben programladım, çoğunun kodunu ben iyileştirdim. Onları büyüttüm. Onlara gerçek hayatta bir şans verdim. Ve onlar suratıma tükürüp çekip gittiler.

Yani iki düşmanımız var, dedi Michael sesli düşünerek. Kaine kahkaha attı. Aslında büyük bir tane var.

Şöyle yapacağız, dedi Michael, sesindeki ikna edici tondan memnun bir şekilde. Sen ve ben artık takımız. O gözü dönmüş

Tanjant dostlarım alt edeceğiz. Sonra da SAG'ı alt edeceğiz. Anlaştık mı?

Kaine şaşkınlıkla bir adım geriledi. Ben... şey, evet. Kesinlikle. Başından beri söylüyorum. Yardımına ihtiyacım var.

Michael bir kez daha başını iki yana salladı. Hayır, işte burada yanılıyorsun, Kaine. Yardıma ihtiyacı olan benim. Ve sen bana yardım edeceksin. Tanjantlar. Sonra SAG. Yetki bende.

Kaine görünüşe bakılırsa o kadar şoke olmuştu ki ancak belli belirsiz başını sallayabildi.

Michael gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Tanjant, aceleyle yaptığı planın üçüncü kısmım bilse asla orada durup ona katılmazdı.

Peki öyleyse, dedi Michael sonunda. Sırayla gideceğiz. Gidip biraz Tanjant öldürelim.

16. BÖLÜM

AV BÖLGESİ

1

Michael bu konuda ciddi değildi; kimseye gerçek ölüm vermek istemiyordu. Ölümlülük İlkesi'ni iptal etmenin bir yolu olması gerektiğini biliyordu.

Kaine SanalAğ'ın düz genişliğinde sessizce ilerleyerek Mic-hael'in yanına gitti.

Haklısın, dedi Tanjant, yere bakarak yürürken. Benden ayrılan tüm Tanjantları öldürmeliyiz. Baş belasından başka bir şey değiller ve tek yaptıkları sorun çıkarmak.

Michael, Kaine'e baktı; ne kadar ruhsuz olduğunu hatırlatmasına sevinmişti. Dostum, aslında ciddi değildim. Gidip herkesi öldüremeyiz. Onları durdurmanın bu... gerçek ölüm olayından başka bir yolu olmalı.

Görünüşe bakılırsa konuşmalarına gerek kalmadan ilk ne yapacaklarına karar vermişlerdi: Bu yeni siyah pelerinli Katil-

Simlerin arkasında kimler varsa onları durdurmak zorundaydılar. En azından Weber ve SAG onları aktif olarak saf dışı bırakmaya çalışmıyorlardı. Fakat düzenbaz Tanjantlar... Michael kışladaki o ürkütücü çocukları ve sert konuşan Trae'yi düşününce ürperdi. Onların icabına bakmak gerekiyordu, aksi takdirde Michael ve Kaine daha büyük sorunla asla ilgilenemezdi; SAG'la.

Kaine yürümeyi bıraktı. Tam olarak nereye gidiyoruz? Hiçbir yere. Düşünüyorum.

Kaine ona döndü. Beni dinle. Kendi düşüncelerine dalarak çenesini ovarken Michael da durdu. Ne zaman olduğunu bilmiyordu ama bir noktadan sonra Kaine düşman olmayı tamamen bırakmıştı. Aynı zamanda bir kod parçasından ibaret olmayı da bırakmıştı. Tanjant'la ilgili bir şeyler neredeyse... insana dönüşmüştü.

Kaine başını iki yana salladı. Buna hazır olduğumu düşünmüyordum ama belki de bu Tanjantlar müthiş birer denek olabilir. Tabii ters giden bir şey olursa beni suçlama. Tek aklıma gelen bu. Michael'ın Kaine'in neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne? diye sordu.

Yeniden yükleme.

Yeniden yükleme mi? Michael'ın kafası iyice karışmıştı, Bu elli sene önce falan fişli şeyler için kullanılan bir terim, değil mi? Ne anlama geliyor?

Kaine kollarını önünde birleştirdi. Tarihi öğrenmelisin, evlat. En azından hatırladım. Ama onun konumuzla ne ilgisi var? Kaine bir kez daha, Yeniden yükleme, dedi fakat Michael bu sefer sesinde tereddüt duydu. Sana gösterdiğim planın bir parçası. Sonsuza dek yaşamının anahtar parçalarından biri. Sa-nalAğ'da elli sene yaşadığında gerçek dünyada yeni bir bedene yeniden yükleniyorsun.

Michael, Kaine'in kendisine gösterdiği görüntüleri hatırladı. Tabutlara girmek için sıraya girmiş çocukları. Yani... kimi... yeniden yüklememiz gerektiğini söylüyorsun? O düzenbaz Tanjantların, bedenlerini çaldıkları insanları mı?

Evet! diye cevap verdi Kaine. Tabii ben bu şekilde planla-mamıştım. Ve döngüyü henüz test etme fırsatım da olmadı. Ama o hainlerin karşımıza tekrar çıkmamaları için bu tek yol olabilir. Bir dakika, dedi Michael. Weber'in Dünya Zirvesinde yaptığı şeyi düşündü. Korumaların aniden yere düşüp ölmelerini. Helga da aynı şeyi kışlanın dışındaki Trae'nin grubundan birine yapmıştı. Ama o gerçek ölüm değil miydi? Zirvede Weber Sana-lAğ'a bir tür mesaj gönderdi ve korumalar bir anda yere düştü. Bahsettiğimiz şey bu mu?

Kaine başını iki yana salladı. Hayır. Bunu yapamayacağımız konusunda ısrar ediyordun: Gerçek ölüm. Gerçek ölüm hem Tanjant'ı hem de insanı öldürüyor; bedeni ve bilinci. Ben asıl insanların ölümlerini önleyebileceğimizi söylüyorum. Onları yeniden yükleyebiliriz; Ölümlülük İlkesi'ni kullanarak onları kendi vücutlarına geri gönderebiliriz.

Michael hayatının bu kadar saçma bir hal alması karşısında az kalsın gülümseyecekti. Peki bu, Tanjantları öldürecek mi? Sonsuza dek yok olacaklar mı?

Kaine omuz silkti. İşte sorun da bu. Bilmiyorum. Dediğim gibi, henüz denemedim. Teoride akli, hiç zarar vermeden biyolojik beyinlere sonsuz kez sokup çıkarabilmeliyiz, böylece bir bedenden diğerine geçerek sonsuza dek yaşayabiliriz. Tanjantlar SanalAğ'a geri yüklenebilmeli. Burada anahtar, -meli, -malı. Ama yapılması gereken çok iş var.

Tamam, dedi Michael. Yani bu insanları kendi bedenlerine döndürebileceğimizden eminsin ama Tanjantlara ne olacağından emin değilsin.

Onun gibi bir şey, dedi Kaine, gözlerinde heyecan parıltısıyla. Michael kendini huzursuz hissetti. Tanrı'yı oynuyorlarmış, kimin yaşayıp kimin yaşamayacağına karar vermek için zar atıyorlarmış gibi hissediyordu. Sanki her şey bir tür oyunmuş gibi. Tanjant sorununu halledecek bir program bildiğimden de eminim. Michael iç geçirdi. Pekâlâ, dedi. Öyleyse yapalım. Zaten gerçek olmadıkları için onları kimse özlemez herhalde.

Kaine'in Aurasmda iğrenme ifadesi belirdi. Yalnızca bir anlıktı ama Michael'ın kendini berbat hissetmesine sebep oldu. Sanki kendisi başından beri insanmış ve Jackson'ın bedenini ele geçirmemiş gibi konuşmuştu. Gerçekten de Tanrıyı oynuyordu, ki arkadaşlarıyla durdurmaya çalıştığı şey de tam olarak buydu. Onu diğer Tanjantlardan daha iyi kılan şey neydi?

Sonra zihninde Sarah'nın görüntüsü belirdi. Vurulduğu zamanki ifadesi, bedeninden yaşamın çekilmesi. Ölümlülük İlkesi yüzünden hayatını kaybeden diğer tüm insanları düşündü ve güçlü olmaya çalıştı. Bunun devam etmesine izin veremezdi.

Tamam, dedi Kaine'e. Ne yapmamız gerektiğini göster.

2

Kaine onları Uyku'nun hastalıklı dünyasına döndürdü, arızalı şehirleri ve bozuk kodları geçtiler. Sayılar, harfler ve semboller fırtınada savrulan yapraklar gibiydi ve pikseller etraflarında parçalanıyordu. Michael, Kaine'in kodlama yeteneğini hâlâ hayranlıkla izliyordu. Onun iyi olduğunu zaten biliyordu ama Tanjant sanki su birikintisinde ilerliyormuşçasma kolaylıkla yollarını yönetiyordu.

Yolculukları bir dakikadan kısa sürdü. Aşınmış sıradağların, karanlık denizlerin ve yıkık dökük şehirlerin üzerinden geçtiler. Kod her yerde çöküyordu.

Şiddetli ışık patlamalarıyla bölünen sessiz bir karanlıkta uçtular ve aniden Kovan'ın geniş duvarı önlerinde belirdi. Her yöne doğru uçsuz bucaksız uzanıyor, turuncu parlıyordu; yabancı bir gezegen gibi görünüyordu.

Jackson burada bir yerde, diye düşündü Michael. Hâlâ hayatta. Michael havada uçarken Kaine onu kolundan sıkıca tutmaya devam ediyor, duvara yaklaştırıyordu. Yavaş yavaş, Kovan'ın geri kalanından farklı bir bölme belirdi. Onlar yaklaştıkça yeşil bir benek büyüyerek yaklaşık altı metre genişliğinde bir kare halini aldı. Yüzeyinden hızla geçen parlayan ışıklar kaynayan su gibi köpürüp dalgalanıyordu. Buğulu duman, dalgakıranların içinde hızla dönüyordu. Tüm bunlar ortamın, başka bir dünyadanmış hissini artırıyordu.

Kaine tuhaf manzara karşısında durdu. Michael köpüren pusa baktı ve ışık sandığı şeylerin aslında birbirlerinden ayrılıp yeniden birleşen kod sembolleri olduğunu fark etti. Tam bir saçmalık gibi görünüyordu.

Nedir bu? diye sordu. Bir tür canlı AğEkranı mı?

Kaine kahkaha attı. Öyle sayılır. Alışman biraz zaman alacak ama Kod Havuzu'nda kodlamaya başladın mı bir daha asla eski yöntemlere dönmek istemeyeceksin.

Michael gizemli yapışkan maddeyi merakla incelerken, Kod Havuzu, diye tekrarladı dalgınca. Bunu daha önce nasıl duymamış olabilirdi?

Kaine aklını okumuşçasma cevap verdi. Bunu bilmek bir yana, sadece birkaç kişi görebilir. Fakat korkarım şu an bunu açıklayacak vaktim yok; her an gelebilirler.

Michael gözlerini Havuz'un büyüleyici dansından ayırdı. Bir dakika... ne? Ne yapmam gerekiyor? Onlar kim?

Eski dostlarım, düzenbaz Tanjantlar, diye cevapladı Kaine, sanki bu Tanjantlar ikisinin de ölmesini istemiyorlarmış gibi rahat bir tonda. Onların yanı sıra birkaç arkadaşım da. İşlerin çirkinle-şeceğini düşünüyorum ama bize bir şey olmaz diye düşünüyorum. Sen kendi payına düşeni yaptığın sürece.

Ne? Michael giderek daha da geriliyordu.

Bilmen gerekenleri sana mesaj olarak göndereceğim. İki işin var: depolama birimlerini bulmak ve bağlantıyı kesmek. Fakat sana gönderdiğim prosedüre uyman gerek ki çaldıkları insan zihinleri Kutsal Vadi'den geçerek kendi bedenlerine geri yüklenebilsin. Biraz karmaşık göründüğünün farkındayım ama bence üstesinden gelebilirsin.

Michael, Kaine'e bakıp bu noktaya nasıl geldiklerini düşündü. Bu Tanjant bir zamanlar ölümcül düşmanıydı, şimdiyse sanki şirket pikniğindeki bilgi işlem çalışanları gibi konuşuyorlardı.

Michael'ın içinde panik tohumları filizlenmeye başladı. Emin değilim... Ne soracağım bilmiyordu. O sırada uzakta bazı silüetler gördü, yaklaştıkça büyüyorlardı. Bir süre sonra onların ortaçağ savaşçıları, trol, devasa panter ve arka ayakları üzerinde duran farklı canavarlar gibi giyinmiş insanlar olduklarını fark etti. Sa-muraylar, paraşütçü askerler ve gelecekte gelen silahlı tuhaf tipler vardı. Karmakarışık olmuş bir SanalAğ oyunu gibiydi.

Endişelenme, dedi Kaine. Onlar benim. Diğerleri de yolda.

Michael doğru kelimeleri anyordu. Yani... Hâlâ anlamıyorum. Ya o KatilSimleri geri getirirlerse? Getirecekler!

Kaine Michael'm omzunu sıkarak oldukça ciddi bir ifadeyle baktı. Michael, Ölümlülük İlkesi'yle aranda, kaybetmeyi göze alamayacağım bir bağ var. Weber ve SAG da bunu göze alamaz. Senin savaş alanından uzak durman gerek. Yapmam istediğim şey için gayet uygunsun.

Michael başım onaylarcasına salladı, aklında dile getiremeyeceği kadar fazla soru vardı.

Güzel. Şimdi gözlerini kapa ve bağlantının akmasına izin ver. Tüm bilgileri aldığında her şey yerine oturmaya başlayacak. Hızlı olacak, hazır ol.

Tamam. Michael çok daha fazla şey söylemek istiyordu. Korkuyordu; ne yapacağını bilememekten endişeleniyordu. Fakat Kaine'in neden bahsettiğini anlayacak biri varsa o da kendisiydi. Gözlerini kapadı ve kendini kodlardan oluşan dünyaya açtı. Hazırım.

İşte geliyor, dedi Kaine ve sağanak gibi yağan bilgiler Mi-chael'm sanal görüş açısını doldurdu. Endişelenme. Çalışırken saldırıya açık olmayacaksın; etrafında baloncuk oluşturacağım ve onları elimizden geldiğince püskürtmeye çalışacağız. Sen sadece çalışmana bak.

Ee... peki. Kod selinde kaybolan Michael'm ağzından yalnızca bu kelimeler çıkabildi.

Bilgi akını Michael'ı ele geçirmeden önce Kaine, Umalım da baloncuk dayansın, diyerek pek de tatmin edici olmayan son sözlerini söyledi.

Ve Michael kendini bıraktı.

Michael bir süreliğine yeniden eğlenmişti. Kodların arasında ilerliyor, bilmecelemlerle uğraşıyor, düşünmekten bile hızlı öğreniyordu. Bunun için doğmuştu; bu yeteneklerle programlanmıştı. Ve bu zorlu görev hoşuna gidiyordu.

Kod Havuzu kodlama için bir sonraki evrim aşaması gibiydi; sanki hepsi biyolojik bir şeye dönüşmüştü, sanal vücudu ona karışıyor, ondan bir parça haline geliyordu. Bu Michael'a aslında biyolojik bir bilgisayar olan insan beynini hatırlattı. Artık kodlardan oluşan yapış yapış canlı bir maddenin içindeydi. İçinde yüzdüğü bilgi denizini yönlendirerek çalışırken Kaine'in talimatları beyninde hortum gibi dönüyordu.

Zaman kavramını kaybetmişti ama sonunda gördü. DNA modeline benzer şekilde kıvrılan ışıklar sonsuz gibi görünen kod evrenine uzanıyordu. Birbirinden ayrı sıralar o kadar parlaktı ki kilometrelerce uzaktan birbirine karışmış gibi görünüyordu. Kaine'in verdiği bilgi yığınının içinde aradıklarını bulmak için odaklanması gerekiyordu.

Zihniyle bir şeyleri hareket ettiriyordu. Işıklar kuyruklu yıldız gibi kıvrılıyor, dönüyor ve sıcıyor, Michael'ın isteğine göre ileri ya da geri hareket ediyordu.

İşte.

Onu nasıl tanıdığını hile bilmiyordu -ışığın verisini nasıl saptadığını- ama uyduklarını anında anlamıştı. Kaine'in ilk grubundan ayrılmış, onu alt edip ilk planı acımasızca devam ettirmek ve insan ırkını ele geçirmek isteyen birliğe katılmış bir Tanjant'ın temsiline bakıyordu. Michael, Kaine'in bu planı gerçekleştirmeyi artık istemediğini söylerken dürüst davrandığını umuyordu.

Kendini ışığa biraz daha yaklaştırdı. Ya da ışığı kendisine yaklaştırdı; hangisinin olduğunu anlaması imkânsızdı. Zihniyle, karşısındaki parlak ışığın içine uzandı. Kod, kil gibiydi ve onu Kaine'in kendisine gönderdiği talimat akını doğrultusunda yoğurdu, sıktı ve çekti. Bir süre sonra rahatça tutabileceği hale geldi. Karşısında diğerlerinden oldukça ayrı ve hassas bir bağ şekil aldı. İnce bir kürdan gibi, sanalın içindeki sanal ellerinin arasındaydı.

Michael onu iki parçaya ayırdı.

Uzun ışık sicimi sönererek, varlığını yüceltecek bir parlama bile olmadan yok oldu.

Michael döndüğünde Kovan'ın dışında Kaine'in Tanjantları arasındaki savaşı net bir şekilde görebildiğine şaşırdı. Kaosun ortasında bir

verde İkinci Dünya Savaşı askeri gibi giyinmiş bir adam şiddetli bir piroteknik patlamasıyla havaya uçu ve arkasında tek bir iz bırakmadı.

Gitmişti. Ölmüştü.

Michael onu öldürmüştü.

www.CepSitesi.Net

Söndürdüğü her ışıqla kendini daha da kötü hissediyordu. Ama devam etti, kendine vicdanını dinleme izni vermedi. Buna zamanı yoktu. Belirlenen Tanjantları teker teker tespit ederek Kaine'in Yeniden Yüklemesini başlattı. Muhafaza edilmiş insan aklı yeniden kendi bedenine gönderildi ve hain Tanjant içinden çıkarılarak bertaraf edildi. Öldürüldü.

Michael ne zaman bir bağı koparsa arkasına göz atıyor, Tan-jant'ın ölümünü gösteren şiddetli patlamaya bakıyordu. Yavaş ama kendinden emin bir biçimde Kovan'm duvarının dışında yaşanan korkunç savaş Kaine'in ve onu destekleyen Tanjantların lehine dönüyordu.

Michael on iki Tanjant'ı yok etmiş, son kurbanın patlamasının da alevlerini -ve sonrasındaki hiçliğı- görmüştü ve Kod Havu-zu'ndaki işine geri dönüyordu ki bir şey, Kaine'in programladığı koruyucu Balon'a çarptı. Pencereye çarpan devasa bir kuş gibi yüksek bir ses çıkararak Michael'ın irkilip nefesini tutmasına sebep oldu. Siyah bir kütle koyu renk amip gibi görünmez yüzeye yayıldı.

Ardından dişlerle çevrili bir ağız belirerek Michael'a akvaryumun camlarını emen balıkları hatırlattı. Hiç şüphesiz etrafındaki karaltı Michael'ın peşindeydi.

KatilSim. Yeni, dişli KatilSimlerden.

Henüz doğru düzgün düşünememişti ki biri daha ilkinin yanında Balon'a çarptı ve ziftten yapılmış pankek gibi yayıldı. Anmda ağzı belirdi. Dişleri parlıyor, yüzeyi çiziyordu. Ardından bir tane daha geldi.

Üç tane.

Dayan, diye yalvardı Michael Balon'a. Dayanmalısın. İşine devam etti.

Durumu tuhaftı. SanalAğ'm büyük kısmının aksine Kod Havuzu normal fizik -kurallarına uymuyordu. Aynı anda farklı yerlerde, farklı biçimlerde var oluyordu. Michael onun içine daldığında diğer her şey kaybolmuştu ve yalnızca içinde yüzdüğü programlama dilinin öz maddesini görmüştü. Fakat ne zaman arkasına bakmak için başını çevirse... her şeyi görüyordu. Balon'dan koruma duvarım, parazit gibi yapışmış KatilSimleri, arkasında Kaine'in uzaylı savaşına benzer çarpışmasını.

Ölümçül işine devam ederek teker teker Tanjantların hayatını sonlandırdı. Aynı zamanda vücudu çalınanlara hayatlarını geri verdiği için kendini iyi hissediyordu. Ya da öyle umuyordu. Kaine'e tamamen güvenince ne kadar farklı bir dünyası olmuştu.

Bir başka Tanjant'm hayatını kırıp almak üzereyken korkunç tiz bir ses dikkatini dağıttı. Bakmadan edemedi ve bunu yaparken az kalsın durduğu yerden kayacaktı. KatilSimlerden biri arkasında tek dışıyla koruma Balon'unu delmişti ve görünmez maddeyi yırtarken sesi içeriden duyuluyordu. Tahtaya sürten tırnak sesinden daha kötüydü. Michael sanal ellerini sanal kulaklarına götürmemek için kendini zor tutarak işine döndü ve bir kodu daha kırdı. Bir ışık dizisi daha söndü.

Michael yeniden KatilSim'e baktı. Balonu neredeyse beş santim delmişti ve devam ediyordu. Yanındakilerden biri siyah kütesinin içinden bir tür sivri uç çıkarmıştı; koruma duvarına vurmak için kullandığı siyah bir mızrak. Her vuruşunda hafif bir gümbürtü çıkıyordu. Çok geçmeden kırılmaya başlayan buz tabakasının sesini andıran bir çatırtı eklendi.

Zamanı azalıyordu. Kaine'in gönderdiği listede daha neredeyse yüz Tanjant olmalıydı. Michael hızla çalışarak tam anlamıyla güvenli ya da sağlam olmayan kodlamasında risk almaya başladı. Dikkatlice ilerleme zamanının sona erdiğine karar verdi. Koruyucu bariyer patlarsa asla savaşılamazdı ve KatilSimler özünü emerlerdi; özellikle de vücudu bu kadar güçsüzleşmişken. Anında bitkisel hayata girerdi.

Kovan'daki dosyaları karıştırarak bir düzineden fazla Tanjant'm bağıını bulup hepsini birden tuttu. Artık teker teker koparmaya vakti yoktu. Sanki bir buzul tamamen parçalıyormuş gibi arkasındaki çatırtı ve gıcırtilar devam ediyordu. Balon, botun altında ezilen ampul gibi patlamak üzereydi. Michael hararetle verileri topladı, bir yerde biriktirdi, sürükledi, yönetti ve ovdu. Kodları üst üste koydu, her şeyin yolunda gitmesi için tamamen içgüdülerine dayanarak zihninin algılayabileceğinden hızlı bir şekilde çalıştı.

Çok geçmeden, sanki kura çekecekmiş gibi elinde bir demet kod tutuyordu. Her biri bir hayatı temsil ediyordu; ne kadar programlanmış ya da yapay da olsa sonuçta bir hayattı. Bunun aksini nasıl düşünebilirdi? Kendisi de onlardan biriydi. KatilSimler koruma zarına vurdukları sırada kendi kendine onların farklı olduğunu söyledi. Onlar gerçek dünyaya zarar vermek için yaratılmışlardı.

Fakat kendisi de aynı amaçla yaratılmamış mıydı? Bir bakıma? Sonuçta Birinciydi.

Michael!

Kaine'in gürleyen sesi aynı anda her yönden duyuldu. Michael düşüncelerinden ve şüphelerinden sıyrılıp elindeki çubuklara baktı. Yapay hayatlar; akıllarının, varlıklarının ve hayat çizgilerinin parçası.

İki avcuyla çubukların uçlarını kavradı ve hepsini iki parçaya ayırdı. Arkasında patlamalarla hava aydınlandı. Patlamaya bakmak için döndüğünde Kovanın önündeki boş alanda kırmızı ve turuncu kızgın bulutların püskürdüğünü gördü. Ardından sanki başka bir boyuta geçmişçesine şimşek hızıyla ortadan kayboldular ve dünya bir kez daha karardı.

Bir sürü kişi ölmüştü.

Bir sürü kişi kurtarılmıştı.-

Bunu unutmaması gerekiyordu. Kaine bedenlerin asıl sahiplerinin otomatik olarak SanalAğ'a yeniden gireceğini ve hayatlarına devam edeceğini söylemişti. Kim bilir nasıl uyanacaklardı...

Daha fazlası vardı. Michael hepsini öldürmemişti ama Kaine ve Tanjantları, saldırganlardan sayıca üstün konuma geçmişlerdi. Savaşın bir anda Kaine'in lehine seyir değiştirdiği açıkça görülüyordu. Michael elinden geleni yapmıştı.

KatilSimler gelmeye devam ediyordu. Bir tanesi karanlık ağzını neredeyse otuz santim açmıştı ve Michael ona baktığı sırada başına doğru keskin bir siyah bıçak geldi. Hemen eğilerek bıçağın sıyrarak geçmesini sağladı. Kıl payı.

Siyah mızraklı yaratık vurmaya kesmemişti; çatlaklar kalın ve beyaz bir şekilde örümcek ağı gibi yayıldı. Michael ondan olabildiğince uzaklaştı ama Kod Havuzu direniyordu. Sanki Michael'ın kodların yapışkan maddesine batmasını istemiyordu. Siyah bıçak bir daha savrulurken tişörtünü sıyırdı.

Kaine! diye bağırdı Michael, Tanjant'ın kendisini duyup duymayacağından emin olamayarak. Beni buradan çıkarman gerek!

Michael onu beyaz çatlakların ve koruyucu Balonun etrafına üşüşmüş KatilSimlerin vücutlarının arasından gördü. Tanjant başını ona doğru çevirmişti ve kısa bir anlık bakışmalarının ardından kayboldu. Michael kendisini kurtarmaya geldiğini umdu. Elbette Kaine'in arkadaşları yeterince...

Michael'm bakışları bulanıklaştı. Sanki lunaparkta bir trene binmiş gibi sekerek vücudu sarsıldı. Renkler birbirine karıştı, giderek bulanıklaştı ve biçimsizleşti. Uzuyor, kararıyor, sisle kaplanıyor, sonra parlaklaşıyor, her şey beyaza dönüşüyordu. Kaine'e seslenmeye çalıştı ama kelimeleri ağzından çıkaramadı. Hareket etmeye başladı, hızlandı, parlak bir ışığa fırlatıldı; hiçbir şey his-sedemiyordu. Birbiri ardına gelen sesler korkunçtu.

Ne?.. Zihni düşünceyi dile getirmek şöyle dursun, oluşturma-dı bile.

Atmosfer patladı ve kulak zarları da patlamış gibi hissetti. Çığlık attı; sesi boğuk çıktı. Sanki şeyin içindeymiş gibi...

Tabut'un.

Yüksek sesli bir tıslamanın ardından üzerinde parlak bir ışık belirdi. SınırBağlar derisinden çıkarak yerlerine girdiler. Vücudu baştan ayağa sırlıslıkladı ve her yanı ağrıyordu.

Nasıl Kaldırılmıştı? Kaine yanma geliyordu. Belki o...

Tabut'un kapağı açıldı ve Ajan Weber'in başı belirdi.

O.

Yine.

Beni nasıl buldun? diye sordu ama aslında ağzında geve-lemişti.

O kadar zor olmadı, dedi Weber, onunkiyle aynı hizaya gelsin diye başını eğerek. Sonuçta seni ve Kaine'i ben programladım. Burnumu nasıl bulduğumu sorman gibi bir şey bu.

Michael oturmaya çalıştı ve tüm eklemlerine elektrik verilmiş gibi hissetti. Kollarını salladı ve kayıp başını çarptı.

Dışarı çık, duş al ve giyin, dedi Weber başka yöne bakarak. On dakikan var.

17. BÖLÜM

GERÇEK DÜNYA

i

1

Weber onu otel odasının mutfağındaki küçük masada bekliyordu. Kollarını önünde birleştirmiş, ahşabın üzerine koymuştu. Üzerinde Dünya Zirvesi'nde giydiği kıyafetler vardı ya da ona benzer bir şeydi. Ceket, etek, bluz, topuklu ayakkabı: tam bir işkadını gibi görünüyordu. Her zaman öyle görünüyordu. Karşısındaki sandalyeyi başıyla işaret etti. İçeride başka kimse yoktu.

Yanında güvenlik de getirmeliydin, dedi Michael öfkeden titreyerek. Seni şu an boğarak öldürebilirim. Beni Jackson Por-ter'dan çalmak zorunda bıraktığın ellerle.

Weber sandalyeyi işaret edip ellerini yeniden masanın üzerine koydu. Bana böyle bir şeyi asla yapmazdın, bunu ikimiz de biliyoruz. Eminim söyleyeceklerimi merak ediyorsundur; yapmam gereken milyonlarca şeye rağmen Londra'dan buraya uçtum. Gücümü neden seni protokollere uymadan SanalAğ'dan çıkarmak için kullandığımı merak ediyorsundur. Hatta eminim

sen Tabut'ta savunmasızca yataırken hayatına neden son vermediğini de merak ediyorsundur.

Ya da bunu yapması için neden aşağılık Ajan Scott'ı göndermediğini, diye karşılık verdi Michael.

Weber bu fikir aklına gelmiş gibi başını sallamakla yetindi. Michael meraklandığını kabul etmek zorundaydı. Her zamanki gibi. Sandalyenin yanına gidip çekti, ardından masanın etrafından dolaşp sandalyeyi Weber'e yaklaştırdı. Oturduğunda dizleri neredeyse kadınmkine değiyordu. Onun istediği yere oturmamak ufak bir başkaldırıydı. Acınasıydı ama tek yapabildiği buydu.

Güç mü? diye sordu. Senin gücün mü? Bu ego tatmini hoşuna gidiyor gibi geldi. Şimdi düşününce burnun gerçekten de kalkmış gibi görünüyor.

Weber ona baktı. Kaç defa bu şekilde buluştuk? Kaç defa bana bakıp çocuk gibi böyle suçlamalarda bulundun? Artık büyümenin vakti geldi, Michael.

Michael'ın göğsünden gelen kakhaha içtendi. Ve kaç defa tam olarak haklı çıktım? Bana söyleyeceklerinin ya da göstereceklerinin önemi yok. Sana bir daha asla güvenmeyeceğim.

Weber rahatsız olmuş gibi görünerek oturduğu yerde kıpırdandı, eteğini düzleştirdi. Makul, dedi. Michael'm sözlerinin sinirine dokunduğu belliydi ama çabucak kendini toparladı. Buraya güvenini kazanmaya gelmedim. Hatta işbirliği yapmanı istemeye de gelmedim. Hemen de sensiz hiçbir lanet olası şey başaramayacağımızı sanıyorsun.

Michael başını iki yana sallayarak bakışlarını yere indirdi. Her neyse, Ajan Weber. Sadece... buraya oturup seni dinlemeye zorlayan sensin.

Haklısın. Benim. Ve senin de söylediğin gibi, bunu yapmak zorunda değildim, değil mi? Ajan Scott'ı gönderip Tabut'unu açtırıp seni Öldürtebilirdim. Ama yapmadım. Bir anda Michael'a doğru eğildi. Michael bakışlarını kaldırdı; kadının yüzü ondan yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Sen aksini düşünsen de, benim için çok şey ifade ediyorsun, Michael. Ölmeni istemiyorum. Bu saçmalık. Senden istenileni yapsaydın ve başından beri benimle çalışsaydın birçok sorun yaşanmayabilirdi.

Michael'ın öfkesi yüzünün kıpkırmızı olmasına sebep oldu. Ona karşılık vermek için doğru sözleri arıyordu ki Weber elini kaldırıp onu durdurdu.

Hayır, yapma, dedi. Karşılık vermene gerek yok. Bunu söyleyerek sana haksızlık ettim. Seni tatlı sözlerle kandırdık, manipüle ettik ve kafanı

karıştırdık. Bunu biliyorum. Defalarca kandırıldıktan sonra yalnız başına hareket ettin ve kimsenin yaşamaması gereken şeyler yaşadın. Ben...

Duraksadı, dudaklarında ani bir titremeyle arkasına yaslandı, Michael onu daha önce hiç o kadar şaşkın görmemişti.

Senin... sorunun... ne? diye sordu Michael her kelimeyi vurgulayarak. Sanki çift kişilikli falansm. Bence yardıma ihtiyacın var. Bir yanı acımasız olmak istiyordu ama aslında bir yandan da buna inanıyordu. Kadınla ilgili... ters giden bir şeyler vardı.

Ajan Weber kendini bir anda Michael'la bir otel odasında bulduğuna şaşırılmış gibi tereddüt içinde ayağa kalktı. Michael'a baktı. Suratında şaşkınlık ile kendini kaybetme arası bir ifade vardı. Masadan uzaklaşarak mutfakta birkaç defa turladı. En bariz cevap fazla... bariz görünüyordu.

Sen Tanjant mısın, Weber? diye sordu.

Kadın ona sert bir bakış attı. Uzun bir dakika geçti. Ardından başını iki yana salladı.

Hayır. İleri geri volta atıyordu. Gerçi neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Son zamanlarda... dengesiz davrandığının farkındayım. Aslında senin yanında böyle oluyorum. Bazen nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bunları senin önünde söylediğime bile inanamıyorum.

Bu bir numara mıydı? Michael onu inceledi, yüz ifadesini anlamaya çalıştı. Ama gerçekten de yıkılmış gibi duruyordu.

Neyse ne, dedi sonunda Michael. Kaçmayı düşündü ama dışarıda korumaların beklediğini düşünüyordu.

Weber masaya döndü ve sandalyesini Michael'dan biraz uzaklaştırdı. Sandalyenin yere sürme sesi Michael'm sinirlerini bozuyordu. Weber oturduğunda Michael'ın bakışlarını görmezden geldi.

Michael, ben... diye başladı. Doğru kelimeleri bulmakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu. Bugün benimle geleceğini bilmeni istiyorum. Öyle ya da böyle, seni buradan götürüyorum. Anladın mı?

Michael'm kafası iyice karıştı. Bunu kesinlikle beklememişti.

Weber devam etti. Ama öncelikle seninle konuşmak istiyorum. Konu sen olunca ikilemde kalıyorum. Daha önce söylediğim şeyde ciddiydim. Seni ben programladım. Sonunda yeniden Michael'a baktı. Bana inanıyor musun?

Michael başta cevap vermedi. Bunu inkâr etmek istiyor; oturup onu dinlediğine, aklını yeni yalanlarla doldurup kendisini manipüle etmesine izin verdiğine inanamıyordu. Ama ona... inanıyordu. Belki de derinlerde bir kısmı onun, yaratıcısı olduğunu hatırlıyordu.

Bıkkınca yalnızca bir defa başını onaylarcasına salladı.

Hatıralarının çoğu gerçek, dedi Weber. Bunu bilmeni istiyorum. Seni SAG eğitimimin bir kısmı olarak on seneden uzun süre önce yarattım. Olabildiğince canlı olmanı istiyorduk. Daha da önemlisi, kendinin gerçek olduğuna inanmanı istiyorduk. Sana derinlik katmak adına ilk senelerini Derin Hayatdamarı'nda yarattık ama ondan sonraki, beş ya da altı yaşından sonraki tüm anıların -her biri- gerçekten yaşandı. Hiçbiri sahte değildi. Michael söylediklerinden anlam çıkarmaya çalışıyordu. Hiçbir şeyin sahte olmadığı nasıl söyleyebilirsin? Ben bir bilgisayar programıyım!

Evet, bu doğru. Ama Derin'in içinde hayatının son on yılındaki tüm anıları gerçekten yaşadın. Ailenle. Helga'yla. Arkadaşlarınla. Sonra hepsini elimden aldın. Michael'ın mücadele edecek hali kalmamıştı. Bu kadından nefret ediyordu ve bitkin düşmüştü.

Weber masada bir noktaya bakıyordu. Sanırım sana gerçekleri söyledi, değil mi?

Bu basit cümleyle Kaine'in tüm söylediklerinin gerçek oldu-
v

ğunu kanıtlamış oldu. Michael apar topar sandalyesinden kalkıp güçlükle koltuğa gitti ve kendini bıraktı. Başını kollarının arasına gömerek bir daha asla kalkmayacağına yemin etti.

Hareket ettirilen sandalyenin sesi ve birkaç adım duyuldu; ardından Weber tepesinde durdu. Michael onun gölgesini neredeyse bir battaniye gibi üzerinde hissediyordu. Kapı açıldı. Sert ayak sesleri. Kıyafet hışırtısı. Michael gelenlerin Weber'in adamları olduğunu biliyordu ama onlara bakarak tatmin yaşatmayacaktı.

Weber yanında çömeldi, kulağına fısıldamak için eğilirken bir elini sırtına koydu. Artık geri dönemeyeceğim kadar ilerledim. Çok fazla ilerledim. Dünyanın iyiliği için buna devam etmem gerekiyor.

Michael, kadın ona zarar vermiş gibi kenara çekildi. SanalAğ Güvenliği'nden Ajan VWeber ayağa kalktı. Yapm. Kaba eller Michael'ı kollarından yakaladı.

Michael üniforma giymiş iki adama karşı koymadı. Weber'in, istediğini elde ettiğini fark etti; görünüşe bakılırsa artık emrinde korumaları vardı. Kim bilir başka neler vardı. Ya da istediklerini elde etmek için daha kaç kişiyi Tanjantlarla ele geçirmişti. Michael sessizce onlarla gitti -koridora çıktı, asansöre bindi, lobiden geçti, otelin kapılarından çıktı ve bir arabanın arka koltuğuna bindi- ama aklında adeta sesten bir kasırga vardı; tüm

bildiklerini çözümlmeye, ne yapabileceğini bulmaya çalışıyordu. Çok geçmeden bir uçağa binip havalandılar.

Michael konuşmayı, korumaların kendisini korkutmasına izin vermeyi reddediyordu. Adamlar onu kendi haline bırakmıştı ama KulakDüğmesi'ne dokunamayacağını açıkça belirtmişlerdi.

Saatler geçti.

Uçak iniş yaptı ve askerler onu bir arabaya götürdü; önemli devlet adamları için ayrılan lüks bir araçtı. Askerlerden biri arabayı sürüyordu; diğeri arka koltukta Michael'm yanına geçti ve otururken silahının namlusunu göstermeyi ihmal etmedi. Weber de Michael'ın diğeri yanına oturdu.

Sana ihtiyâcımız olmadığını söylerken yalan söylüyordum, dedi Weber. Michael saatler sonra onun sesini duymuş oldu.

Çocuk iç geçirdi. Peki bu ne anlama geliyor? diye sordu bitkince.

Ölümlülük İlkesi programıyla aranda bir bağ var. Pencereye dönüp yanlarından geçtikleri binalara dalıp gitmiş gibi göründü. Kuantum hesaplamanın kullanıldığı çok karmaşık bir program. Temelde insan beyninin kaldıramayacağı kadar çok veri bilgisi gerektiriyor. Yalnızca yapay zekâ bunu manipüle edebiliyor ve sen de hepsini bir arada tutan eterik bağın bir parçasısın. Eski motorlardaki akü gibi. Ya da daha çok benzin gibi.

Michael onu dinledi ama hiçbir şey söylemedi. Kuantum hesaplama ile ilgili bir sürü şey biliyordu ve Ölümlülük İlkesi programının onu kullandığına şaşırmadı. İnsan beynini bilgisayar gibi kullanmayı nasıl çözdüklerinin tek açıklaması buydu. Peki, tüm bunlar neden kendisine bağlı olmak zorundaydı? Bunu anlamıyordu. Tabii bunu Weber'e itiraf etmeyecekti.

Weber sonunda dönüp ona baktı. Yani sana ihtiyacımız var, Michael. Sadece yardımına ihtiyacımız yok. Farkı anlıyor musun? Aptal değilim, diye tersledi Michael.

Evet, değılsin. Bunu hepimiz gayet iyi biliyoruz.

Nereye gidiyoruz? diye sordu Michael. Neden beni Uy-ku'dan çıkardınız ama Kaine ile diğeri Tanjantları bıraktınız? Umurunda değılmiş gibi davranabilmeyi istiyordu ama kendini tutamadı.

Çünkü bilerek ya da bilmeyerek tam da istediğimiz şeyi yapıyor. Araba yavaşlayıp yola inerken Weber bakışlarını yeniden pencereye çevirdi. Oldukça yüksek bir gökdelenin karşısında bir garaj kapısı açıldı. Kaine'den ayrılan bir grup Tanjant ihtiyacımız olmayan bir düşman daha yaratmış oldu.

Bu savaşta sayılarının giderek azaldığını görmek bizim için bir artı. Çok yakında bir önemleri kalmayacak.

Araba garaja girdi, bir süre karanlıkta ilerledikten sonra durdu. Weber kapı koluna uzandı ama duraksadı. Yaptıklarımın şüphe duyduğum zamanlar oldu, dedi ciddi bir tonda. On senedir yapım aşamasında olan bir plandı bu. Seni ve diğer denek Tanjantları programlamak, Kaine'i yaratmak, temeli atmak... çok çaba gerektirdi. Hepsi bir araya geldiğinde ve senin, diğerlerinin, dünyanın üzerindeki etkisini gördüğümde durmak istedim. Bu bir gerçek. Ama dediğim gibi, çok ilerledik. Şimdi durursak dünya kaosa gömülecek. İşlerin daha da kötüleşmesine izin veremem. Bu yüzden devam edeceğiz. Neredeyse bitmek üzere. Yarın gece yarısına kadar bitmiş olacağını düşünüyorum.

Kapıyı açıp indi, ardından eğilip konuşmaya devam etti: Sana söz veriyorum, Michael. İşimiz bittiğinde ve dünya ile hükümetler üzerinde kontrol sağladığımızda her şey daha iyi olacak. Daha güvenli. Ve sonra SanalAğ insanlık için hayatın en önemli parçası olabilecek. Göreceksin.

Michael'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan geri çekildi. Yanındaki asker Michael'ı dirseğiyle hafifçe dürttü.

Haydi çocuk, diyen adamın sesi de yüz ifadesi kadar ciddiydi. Durum o kadar da kötü değil. Her şeye ilk elden tanık olacaksın. Dünya tarihinin gelmiş geçmiş en büyük devrimi. Şimdi, işbirliği yapacak mısın yoksa seni kelepçelemem mi gerekiyor?

Michael konuşamayacak kadar afallamıştı. Yalnızca başım iki yana sallamakla yetindi ve bakışlarını olabildiğince uysal bir şekilde yere indirdi. Ardından arabadan inip Ajan Weber'in peşinden gitti.

3

Michael'ı Tabutlarla dolu devasa bir odaya götürdüler.

İçerisi o kadar genişti ki Michael SanalAğ'da bir yerde değil de gerçek dünyada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Futbol sahası kadar uzundu. Duvarlara demir tırabzanlı balkonlar sıralanmıştı ve onlarca metre yukarıdaki tavana kadar uzanıyordu. Yukarıda bir yerden gelen soluk ışıklar, sis ya da bir bulut kümesine benzer bir şeyin içinde kayboluyordu. Az önce kendisini sersemleten bilgi akımından sonra görüşü bulanıklaşmış olmalıydı.

Önündeki zemin ve her balkon -durduğu yerden görebildiği kadarıyla- Tabutlarla doluydu. Yüzlerce vardı, hafif ışıkları yanıp sönüyor, parlıyordu. Duvarın önünde, dünyanın en büyük yeraltı mezarlığı gibi birbiri ardına

sıralanmışlardı. Çoğu da kullanımda gibi görünüyordu. Hava serindi ve düzgün çalışan makine ile elektrik akımının metalik kokusu vardı.

Burayı bugün için inşa ettik, dedi Weber gururla kollarını açıp etrafı göstererek. Burası komuta merkezimiz. Her Sinir-Kutusu'nda en sadık çalışanlarım var. Dikkatli davrandık. Çok hızlı hareket edersek insanların yalnızca bize inanmalarını sağlayamadan önce onların bize olan inançlarını kaybedeceklerini biliyorduk. Anlıyor musun?

Michael yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Bana bunu neden anlatıyorsun?

Weber omuz silkti. Sen oğlum sayılırsın. Ve bunun par-çasısın. Bugün müthiş şeyler olacak. Onları seninle paylaşmak istiyorum.

Sözleri Michael'm küplere binmesine sebep olmalıydı. Kendisini annesiyle kıyaslaması... Bardağı taşıran son damla olmalıydı. Çılgılık atmak istiyordu ama atamayacağını biliyordu.

Weber gülümsedi ve sanki Michael'ın, söylediği her sözü dinlemeye bayıldığına ikna olmuş gibi hevesle devam etti. Fakat şimdi yeterince desteğimiz ve halihazırda yeterince Tanjantımız var. Hatta hâlâ joker olarak tuttuğumuz insanlar için bile planımız var; bugün onları da buraya davet ettik. SanalAğ içinde bir, parmaklarıyla tırnak işareti yaptı, 'sunum' yapmaları için. Şöyle diyelim, uyandıklarında kendileri olmayacaklar. Stratejik açıdan mükemmel, hazır olacaklar. Son noktaya geldik. Bundan sonra herhangi bir gecikme olursa şansımızı kaybedebiliriz. Bugün bu takım gücüyle, üzerlerindeki mağara gibi alanı işaret etti, Sa-nalAğ'a gireceğiz ve planlarımızı tamamlayacağız.

Gülümsemesi kayboldu ve Michael midesinin burkulduğunu hissetti. Sonraki cümleleri söylemekten kendini alıkoyamadı.

Ne? diye sorarken sesindeki titremeyi fark etti. Ne yapacaksın?

Sesli söyleyince olduğundan kötü gibi geliyor, diye fısıldadı ve fısıltısı sessizliğe karışana dek içeride yankılandı. Ama her zaman dediğim gibi, asıl önemlisi, uzun vadede neler olduğu. Öyle değil mi? Daha iyi bir gelecek için yapılan birkaç fedakârlık... Michael bir adım geri çekildi. Askerler de hemen yanında onunla birlikte hareket etti.

Sen delisin, dedi, kısmen kendi kendine. Aklım tamamen kaybetmişsin.

Weber ona belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. Tam tersi. Aklım hiç olmadığı kadar yerinde. Tüm o bir ileri bir geri gitmeler, şüphe duymalar... kararsızlıklar. Artık doğru yolda olduğuma, kendimi tamamen bu işe

verdiğim için hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum. Aklım hiç bu kadar berrak olmamıştı.

Ne yapacaksın! diye bağırdı Michael.

Weber irkilmedi bile. Biz, Michael. Biz. Bu işte yalnız değilim. Hiç olmadım. Ondan uzaklaşıp Tabutların alt sırasını işaret etti. Bu benim ordum. Başından beri yanımda olanlar. Öngörüme güvenenler ve bu noktaya gelmemde bana yardım edenler. Ardından kolunu açarak devasa odayı dolduran diğer Tabutları gösterdi. Çok yakında bu insanlar Tanjantların kontrolünde olacak. İkincil zararın büyük olacağını kabul ediyorum. Ama ihtiyaç duyulmayanlar... Eh... onlara artık ihtiyaç duyulmuyor.

Söyle bana! diye bağırdı Michael. Onlara ne yapacaksın! Weber hızla ona dönüp keskin gözleriyle baktı.

Onlara gerçek ölüm yaşatacağım, dedi. İnsanların, dünyaya Kaine'in saldıgım sandıkları Tanjantlar. Hepsini öldüreceğim. Geleceğimiz için... SAG tarafından yönetilen gelecek için.

18. BÖLÜM

SİYAH CAM

1

Michael öfkeyle titriyordu. Kendini güçsüz hissediyordu. Nasıl hissettiğini anlatacak kelimeleri bile bulamıyordu.

Onu burada tutun, dedi Weber. Onu koruyun ve gözünüzün önünden ayırmayın. Bir de ne olursa olsun, sakın bir SinirKutu-su'na veya bilgisayara yaklaşmasına izin vermeyin. Anlaşıldı mı?

Sıska bir ergeni idare edebiliriz bence. Korumalardan biri Michael'ı kollarından yakaladı, diğeri de onun KulakDüğmesi'ni çekip çıkardı.

Michael acıyla haykırmayı reddederek dudaklarını ısırdı. 'VWeber'in dönüştüğü şeyden şoke olması gerektiğini bilerek kadına sert sert baktı. Ama bunu hep bilmiyor muydu? Ona gerçekten güvendiği bir an olmuş muydu?

Şimdi Dalıyorum, diye duyurdu Weber ortaya. Tanjantların son kez temizlenmesiyle iş sonlanacak. İnsanlık, kendilerini kurtardığımız için bize itibar duyacak. Kalktıgımda dünya farklı bir yer olmuş olacak. En yakındaki duvarın önünde, diğerlerinden yüksekte bir kaidenin üzerinde duran ve merdivenle çıkılan Tabutun başına gitti.

Temizlemek mi? diye tekrarladı Michael. Güzel bir ifade. Sanırım katliam demek istedin. Toplu katliam.

Weber Tabutun dışındaki ayarları yaptı ve kapısı açılmaya başladı. Omzunun üzerinden Michael'a baktı. İkincil zararın görülmediği bir savaş şöyle bana. Bu da oyunun bir parçası. İlerlemek için bazı bedeller gerekir.

Oyun mu? Michael nefesini neden boşa harcadığını bilmiyordu. Weber'le uzlaşması imkânsızdı. Buna oyun demen... nasıl hastalıklı bir bakış açısı böyle?

Hayat Oyunu, dedi Weber neredeyse hüznle bakarak. Bu metaforun en çok senin hoşuna gitmesi gerekir. Sen her zaman iyi bir oyuncuydun, değil mi? Gururlu bir anne gibi gözleri parladı.

Michael mantıklı yaklaşılmaya çalıştı. Kaine Ölümlülük İlkesi'ni nasıl tersine çevireceğini biliyor. Helga da öyle. Bilinçleri burada ya da Kovan'da hayatta kalabilir. Onları öldürmene gerek yok! Tabut'un kapağı tamamen açılmıştı. Weber her cihazın üzerine yerleştirilmiş gizli ekranı indirdi. Konuşurken sesi boğuk çıktı.

Böyle bir plan için birtakım abartılı sahnelere ihtiyacımız var, Michael. Herkes kendi bedenine dönerse ve yıkıcı sonuçlar olmazsa insanlar unuttur. Bir sene geçer, sonra iki, beş, on... O kadar da kötü olmadığını, yoldaki bir tümsek gibi olduğunu söylemeye başlarlar. Yeniden olursa sevdiklerimizi geri kazanırız. Bir program değişikliğinden başka bir şey olmadığını söylerler. SAG'a kimin ihtiyacı olur ki? Ekrana bir şey çarptı - belki de dirseğiydi-, belli ki Tabut'a girmek için soyunuyordu. Bunu kabul edemeyiz. Ölüme ihtiyacımız var; geri dönüşü olmayan bir sürü

ölüme... fakat soykırım aşamasına gelmeden kurtarıcıları tarafından durdurulması gerekiyor. Bu şekilde asla unutmazlar. Asla. Sen hastasın, diye fısıldadı Michael. Onunla konuşmak anlamsız geliyordu.

Tabut'un çalışmasının, kapağının kapanmasının sesini duydu. Bu sırada ekran kalkarak tavandaki yerine girdi. O kalkarken Tabut da kapanmıştı ve ışıkları yanıp sönüyordu.

2

Michael karşısında iki korumayla bir sandalyede oturuyordu. Adamları birbirinden ayırt edemiyordu bile. Karikatür gibilerdi; üç numara saçları, köşeli çeneleri ve üzerlerinde ordu üniformaları vardı. Kimse konuşmuyordu. Öylece oturmuş, yere bakıyorlardı. Binlerce Tabut'un uğultusu Michael'ın kendini yorgun hissetmesine sebep oluyordu.

Ne yapacaktı? Weber'i düşündü. Uykudaki insanlara ne yapmayı amaçladığını merak etti. Bir hamlede Kovan'ı yok mu edecekti? En kolay yoldan toplu katliam mı yapacaktı?

Biraz daha dik oturdu. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm bunlar yaşanırken kendini hiç düşünmemişti. Weber'in, kendisine ihtiyaç duyduklarından, onu nasıl programladığından bahsetmesi... Ama Michael bir Tanjant olarak insan vücudundaydı. Weber gerçekten de Tanjantları yok etmeyi planlıyorsa...

Hayır bu, planın bir parçası olamazdı. En azından şimdilik. Weber'in Tanjantlar tarafından kontrol edilen insanlara ihtiyacı vardı. Dünyanın dört bir yanında kendi Tanjantları olduğunu ve henüz SAG'a boyun eğmemiş dünya liderlerini bugün çeşitli bahaneler uydurarak Tabutlara davet ettiğim söylemişti; böylece onları da ele geçirebilecekti. Tüm o şeytanları kendisinin bizzat programlayıp programlamadığını merak etti.

Michael şimdilik güvendediydi. Öyle olmalıydı. Ölümlülük İlkesi için neden bu kadar hayati önem taşıdığını henüz anlamamıştı ama öyle olduğu kesindi. Eterik bir bağ, demişti Weber.

Bu, kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Kadının söylediği her şeyi düşündü. Kendi isteğiyle bu binadan çıkması imkânsızdı.

Sarah.

Arkadaşı bir anda aklına gelince kalbi sıkıştı. Diğer arkadaşlarını düşündü. Bryson. Helga. Gabby. Onlara Kutsal Vadi'deki Ölümlülük İlkesi fabrikasına gitmelerini söylemişti. Onu kapayıp Tanjant istilasının sonsuza dek durmasını sağlamak zorundalardı. Ama oraya gitmeyi başarmışlar mıydı? Yoksa onları da mı ölüme yollamıştı? Ailesini düşündü. Kaine onları öldürmüştü ama onlar da tıpkı kendisi gibi koddan ibaretti. Belki, sadece belki...

Bir şeyler yapması gerekiyordu.

Beyler, dedi askerlere. Hivaletе gitmem gerek.

3

İzin verdiler. Nasıl vermeyebilirlerdi ki?

İki asker de onu loş koridora yönlendirdi. Tuvaletlere gelene kadar birkaç kapının önünden geçtiler. Korumalardan biri onunla birlikte dururken diğeri herhangi bir kaçış planı yapıp yapılmadığını görmek için içeriyi aradı. Doğal olarak hiçbir şey bulamadı.

İçeri gir, dedi araması bittikten sonra. Biz hemen burada olacağız.

Neyse ki, diye homurdandı Michael. Elimi tutmak istemediğinizden emin misiniz? Adamlar tebessüm bile etmedi ve

Michael içeri girdi. Kapı kapandığında bir saniyeliğine yaslanarak yalnızlığın tadını çıkardı. Etrafına hızlıca göz atınca korumanın az önce

gördüklerini gördü; buradan çıkmak kolay olmayacaktı. Yalnızca iki bölmenin ve bir lavabonun olduğu küçük bir tuvaletti.

İşini bitirdi -o kısım yalan değildi- fakat sifonu hemen çekmedi. Biraz yalnız kalmak istiyordu ve ne düşünecekleri umurunda değildi. Onlar gelip kendisini çıkarana kadar içeride kalacaktı.

Kaine. İsim kendiliğinden akıma geldi. Tanjant da SAG'dan en az Michael kadar nefret ediyordu. Weber onu yaratmış, sonra ona sırt çevirmişti ve şimdi de Kaine'i ve onun inandığı her şeyi yok etmek istiyordu. Michael kendisinin aynı şeylere tam olarak inanmadığı gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Şu an aynı düşmana karşı savaşıyorlardı.

Ufak alanda volta attı. Tek yapması gereken, bir şekilde Katne'e mesaj göndermekti. SanalAğ'a bağlı herhangi bir cihazla yalnızca on saniyeye ihtiyacı vardı. Michael eski bir çizgi filmi hatırladı: Karakterin akıma bir fikir geldiğinde başının üzerinde bir ampul yanardı. Şu an ihtiyacı olan şey...

Volta atmayı bıraktı. Işıklar. Böylesine devasa bir bina ve son teknoloji... Tüm teknolojik cihazlar merkezi ve SanalAğ bağlantısı üzerinden çalışıyor olmalıydı. Öyle olmak zorundaydı.

Korumalardan biri kapıyı çaldı. Haydi, acele et!

Michael yerinden sıçradı. Tamam! Pardon! Zihni hızla çalışıyordu. Üzgünüm, bana yaşattığınız stres yüzünden midem mahvoldu! Oyalanmak için uydurduğu saçma bahane üzerine yüzünü buruşturdu.

İki dakikan var! diye bağırdı asker kapının diğer tarafından. Michael onların içeri dalmamasına şaşırdı fakat bir korumanın bile tuvaleti basmaya cesareti olmadığını fark etti.

Aydınlatma paneline koştu; duvarın üzerindeki siyah cam bir plakaydı. Basit bir arayüzü vardı; ışıklar harekete bağlı olarak otomatik çalışıyordu ama camın üzerinde odanın farklı bölümleri için manuel olarak açma kapama ve kısma simgeleri de vardı. Michael beynini çalıştırdı. Ağa sızmayı başarabileceğini biliyordu; yalnızca zamana ihtiyacı vardı. Sahip olmadığı zamana.

Bir dakika! diye bağırdı asker, yeniden kapıya vurarak. Michael yerinden fırlarken kazayla ışıkları kapadı. Hemen geri açtı ve koridordan fark edilmediğini umdu.

Bunu yapabilirdi. Derin nefes alıp cam ekranın kenarlarını kavradı, parmaklarını çatlaklarına geçirdi ve çekti. Duvardan yarım santim kaydırması üç denemesini aldı. Daha fazla baskıyla sonuna kadar çekip çıkarmayı

başardı. Michael onu ana sisteme bağlayan optik telden dikkatlice sarkıttı. Kopmayacağından emin olduktan sonra yeniden konsola baktı. Camın üzerindeki arayüzü sembollerden koda çevirmek için bir düğme vardı. Çabucak onu değiştirdikten sonra konsolu yeniden duvara oturttu. Siyah camda şimdi çoğu insan için tam bir saçmalık gibi görünecek birkaç satır kod görünüyordu.

Michael içinse saçmalık değildi.

İşe koyuldu; kodun derinlerine inmek için ekrana vurdu, kaydırды, basit ışık bağlantılarının ötesine geçerek binanın ana sistemine girdi.

Adamlardan biri koridordan, Ne sorunun var, çocuk! diye bağırdı. İçeri giriyorum.

Michael hiç düşünmeden uzanıp kapının kilidini taktı. Daha önce şüphe çekmemek için bunu yapmamıştı. Kapı kilitlenir kilitlenmez iki asker de kapıyı yumruklamaya başladı.

Neler oluyor? diye bağırdı diğer adam. Orada yapabileceğin hiçbir şey yok! Derhal kilidi aç! Bu oyun değil, çocuk!

Michael kodla meşguldü. Mesajım Kaine'e ulaştırması gerekiyordu. İsterlerse kapıyı kırabilir, onu dövüp bir zindana takabilirlerdi. Yalnızca birkaç saniyeye daha ihtiyacı vardı. Hararetle ekranda yanıp sönen sembollerin üzerinde çalışarak ne kadar eski de olsa mesaj sistemine girmek için bir kanal, bir link bulmaya çalıştı.

Korumalar kapıya vuruyorlardı; artık omuzlarını kullanıyor gibiydiler. Metal levha şiddetle sarsılıyor fakat kilit sabit duruyordu.

Aç kapıyı! diye bağırdı bir tanesi.

Michael onları duymazdan geldi. Parmakları artık öncekinden de hızlı çalışıyordu. Çok az kalmıştı.

Silah sesi odayı titretti. Michael bağırdı ve içgüdüsel olarak, yüzünü korumak için sanki bir işe yarayacakmış gibi kollarını kaldırdı. Kilide hızlıca göz atınca zarar gördüğünü ama henüz kırılmadığını gördü. O baktığı sırada silah bir kez daha ateşlendi, kilide o kadar zarar verdi ki yarısı dışarı çıktı.

Michael hızla koda geri döndü. Çılgın gibi çalışıyordu.

İşte. Aydınlatma sisteminde bir arıza olduğunda çalışanları otomatik olarak uyarmak için kurulmuş servis hattı. Michael onu SanalAğ'm dışarıdaki alanlarına ulaşmak için kolayca genişletti ve Kaine'e bağladı. Ardından bir el daha ateş edilip de kilidi yerinden çıkardığı ve küçük şarapnel parçaları lavabonun üzerindeki aynaya yağdığı sırada hızlıca mesaj yazdı.

KONUMUMU BELİRLE

Kapı çarpılarak içeri doğru açıldığında az kalsın menteşelerinden kopacaktı.

VVEBER'İN BURADA TABUTLARI VAR, TANJANTLARI GETİR

İlk asker içeri girdi, silahını kaldırıp gözleriyle odayı tardı. **DERHAL GELİP BENİ KURTAR**

Koruma silahım Michaela doğrultarak, Dur! diye bağırdı. Diğer hemem koşup iki eliyle Michael'a uzandı.

Michael mesajı SanalAğ'a gönderdi, ardından eller kendisini tişörtünden sertçe yakalayıp zemine çarptığı sırada bağlantı kablolarını çekip çıkardı.

Suratının üzerinde çirkin bir surat belirdi. Ne yaptın? Ne yaptın?

Michael'm ciğerlerindeki hava kesildi. Nefes almaya çalıştı ama konuşamadı. Silahın soğuk ve sert namlusu alnına değdi.

Ne. Yaptın? diye tekrarlardı adam, kelimeleri vurgulayarak.

Michael öksürdü, kelimeleri ağzından çıkarmaya çalıştı. Hiçbir... şey... sadece... denedim... ama... bir şey yapamadım. Her an ağlayacakmış gibi yüzünü buruşturdu. Neden... beni... bırakmıyorsunuz? Lütfen.

Çıkar onu buradan, dedi silahlı adam. Ne yaptığım çözmeye çalışacağım.

Diğer adam Michael'ı ayaklarından çekerek dışarı sürükledi.

4

Çok geçmeden üçü de yeniden sandalyelerinde oturuyordu. Michael yere bakıyordu. Ama kendisine doğrultulmuş silahın namlusunu gözucuyla gayet iyi görebiliyordu. Adamların sakın görünüşleri tamamen kaybolmuştu.

İçeride neyle uğraştığını söyle, dedi silahlı adam. Aptal değiliz. Söyle yoksa seni başından vurup patronlara kurşunun üzerine atıldığını söyleriz.

Michael sahte gözyaşları dökmeye çalıştı ama hiçbir şey gelmedi. Gözyaşları olmasa bile olayın kendisini ne kadar sarstığını göstermesi zor değildi. Bakın, doğruyu söylüyorum. Çaresizdim. Yapabileceğim bir şey olup olmadığım görmek istedim. Ama yalnızca aydınlatma sistemiydi. Yemin ederim. Kimsenin haberi olmak zorunda değil.

Tabii, o yüzden her şeyi birbirine bağlayan kablolan kopardın. Michael gözlerini yerden ayırmadan omuz silktilti. İsterseniz gidip tamir edebi...

Kes sesini! Bizi aptal mı sanıyorsun?

Michael boş bir ifadeyle bakmaya devam etti. Evet demeyi ne kadar da çok istiyordu.

Sakin olalım, dedi silahı olmayan adam. Çocuğun tuvalete gitmesine izin verdik diye kimse bizi kovacak değil. Ayrıca cidden. Ne yapmış olabilir ki? Işıklarla yardım mesajı mı gönderdi? O yalnızca bir çocuk. Bir baksana. O kadar zeki olamaz.

Evet olabilirim, diye düşündü Michael. Gözlerinin bundan ne kadar zevk aldığını ele vermesinden korktuğu için bakışlarını kaldırmaya cesaret edemedi. Kaine gelecekti. Bunu biliyordu.

Birkaç dakika sonra sakinleştiler ve korumalar sessizliğe büründüler. Michael biraz arkasına yaslanıp kollarını önünde birleştirdi. İyi ruh halinin geçmesi fazla zaman almadı. Geçen her saniyeyle biraz daha fazla şüphelenmeye başladı. Bir anlığına bile nasıl bu kadar emin olabilmişti? Kaine mesajı aldıysa bile gelip kendisini kurtaracağı ne malumdu? Bunu neden yapmıştı ki? Suçla savaşıp dünyayı istila eden şeytanlara karşı bir anda bir araya gelmiş sihirli ikili değillerdi sonuçta.

Devasa odanın sessizliğinde çıkan uğultu sesi düşüncelerini böldü. Üçü de sesin geldiği yere baktı: Tabutlardan birinin kenarlarından buğu çıkarken kapağı açılıyordu. Weber'in yattığı platformun üç cihaz ilerisindeydi, hâlâ yanıp sönüyor ve uğulduyordu. Bir uğultu daha duyuldu, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Toplamda dört Tabut arka arkaya açıldı ama hepsi de Weber'in Daldığı yerden yaklaşık on beş metre uzaktaydı.

İki koruma da paniklemişe benzemiyordu. Paniklemeleri için sebep yoktu. O insanlar için çalışıyorlardı ve bazılarının geri dönmesini muhtemelen gayet normal karşılamışlardı.

Onlara söyleyecek misin? dedi biri diğerine.

Evet, tabii, neyse. En azından Weber değil. Sadece patron özentisi küçük ekibi.

Öteki onu susturdu. Dostum, ateşle oynama, diye hararetle fısıldadı.

Gizlilik ekranları inerek Uyku'dan Kalkan insanlar giyinirken onları gizledi. Michael sabırsızlıkla beklerken Kaine'in ondan istediği şeyi yapmış olmasını umuyordu. Ölümlülük İlkesi'ni gelip onu kurtarmak için kullanmış olmasını. Ama çok mu hızlı olmuştu?

Gizlilik ekranları teker teker yukarı çıkarak üç adam ve bir kadını ortaya çıkardı. Hepsisi de Ajan Weber kadar resmi giyinmişlerdi. Kıyafetlerini düzelttiler ve Michael ile iki korumaya doğru yürümeye başladılar. Kimse tek

kelime etmedi. Michael nefes almakta güçlük çekiyor, her nefesini düşünerek alıp veriyordu.

Tabutlardan Kaldırılan adamlardan biri silahlı korumanın önünde durdu. Silaha ters ters bakarak ne düşündüğünü açıkça gösterdi.

Şey, ben... diye kekeledi koruma ve silahı kılıfına soktu. Üzgünüm. Sadece... çocuk işbirliği yapmaya pek niyetli değildi. Kaçma riski vardı, Ajan Stevens.

Adam, askere yaklaşp tepesinde dikilerek, Evet, eminim, diye karşılık verdi. İnan bana, onu tanıyorum. Oldukça kurnaz, değil mi? Silahını ver.

Böyle bir emir beklemeyen asker, adamın söylediğini geç anladı. Ne? Silahımı mı? Neden?

Ajan Weber SanalAğ'dan sizin... gidişatınızı inceliyordu. Bize buraya gelip sizi göndermemizi emretti. Kötü haber verdiğim için üzgünüm. Silahlarınızı bana verin ve lütfen evlerinize gidin. Eminim daha sonra sizinle ve üstlerinizle görüşme ayarlayıp sorunu çözecektir.

Bu bir şaka, diye homurdandı asker ama söyleneni yaptı. Tabancasını kılıfından çıkarıp Ajan Stevens'a uzattı.

Stevens bir süre silaha baktı ve elinde çevirdi. Gerçekten de kurnaz. Tabancanın kabzasını tutup askerin başına nişan aldı, parmağını tetiğin üzerine koydu. Hepsi bir saniye içinde gerçekleşti. Silah sesi tüm odada yankılandı. Michael'ın başını çevirmesine fırsat kalmadan Stevens dönüp diğer adama nişan aldı ve ateş etti. İskaladı. Koruma yüzünde şok ifadesiyle kendi tabancasına atıldı ama Stevens ikinci kez ıskalamadı.

Michael afallamış bir halde sandalyesinde otururken kulakları çınlıyordu. Stevens'a baktı; adam silahı Michael'a doğrultulmuş vaziyette ona doğru döndü.

Neden bu kadar şaşırdın? diye sordu Stevens. Benden bunu yapmamı istememiş miydin?

K-Kaine? diye fısıldadı Michael. Ben... ben... sandım ki... Bu adamın vücudunu ele geçirip bu kibar korumalardan seni bırakmalarım isteyeceğimi mi sandın? Kötü bir plana benziyor. Neden... neden onu bana doğra tutuyorsun? Başıyla tabancayı gösterdi.

Ah. Affedersin. Stevens -Kaine?- silahı indirdi. Sadece bunu daha önce hiç gerçek bir insan bedeninde yapmamıştım. Biraz çılgınca, değil mi? Fal taşı gibi açılmış gözlerle, sanki çok değerli bir nesneymişçesine silaha baktı. Ben Kaine değilim bu arada. Bizi seni kurtarmamız için gönderdi.

Tıpkı istediğin gibi. Ölümlülük İlkesi programında sıradaydık, gitmeye hazırдық. Sadece bizi buraya göndermesi için ufak bir ayarlama yapmak gerekti. Michael ayağa kalktığında dünya etrafında döndü. Son birkaç dakikada olanlar midelerini bulandırmıştı ama şu an bunları düşünecek vakti yoktu. Weber Uyku'da her şeyi altüst ediyordu. Onu durdurması gerekiyordu.

Bu insanların fişini çekmelisiniz, dedi düşüncelerini toparlayarak. Weber'in Tabut'una doğru yürüdü. Onları öldürmeyin! Sadece... sadece acil Kaldırmayı başlatın, sonra fişleri çekin. Belki Kaine'den daha fazla yardım göndermesini isteyebilirsiniz. Neye ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız. Sadece... bunu halledin. Lütfen. Bu insanların yaptığı her ne ise buna bir son vermemiz gerek.

Weber'in Tabut'una çıkan basamaklara ulaştı, ardından diğerlerine döndü. Üç adam ve kadın biraz şaşkın bir şekilde ona bakıyor, muhtemelen bu genç çocuğun kendilerine neden emirler yağdırdığını merak ediyorlardı.

Gerekirse önce Kaine'e sorun, dedi Michael, olabildiğince otoriter bir tonda. Biz artık birlikte çalışıyoruz. Sizi neden buraya gönderdiğini sanıyorsunuz?

Stevens başını onaylarcasına salladı. Biraz daha destek alacağız, silah bulup insanları Kaldırmaya başlayacağız. Sen ne yapacaksın?

Weber'in icabına bakacağım.

Weber'i Kaldırmadan, kapağını açmak için emniyet sürgüsünü kullanarak Tabut'unu açtı. Saatte bir milyon kilometre hızda giden düşüncelerine yetişemiyordu.

Weber Tabut'ta yatıyor, -SinirBağlar derisine girmişti, S1-vıJeller vücudunu kaplamıştı, bir kolunda enjektör vardı- sanki şekerleme yapıyormuş gibi görünüyordu. Düzenli nefes alıp verişleriyle göğsü inip kalkıyordu.

Orada ne yapıyorsun? dedi usulca. Nereye gittin?

Kadının boynuna baktı. Sorunu bitirmenin en kolay yolu olmaz mıydı bu? Karşı çıkamayacağı anda onu öldürmek? Ejderin başını kesmek ve altındakilerin onun fazla ileri gittiğini anlamalarını ummak?

Ama hayır. Bu riski alamazdı. Ne yaptığım ve bunu nerede yaptığını öğrenmesi gerekiyordu. Kim bilir şimdiden ne zararlar vermişti... Onu Uyku'da bulması, ne yaptığını anlaması ve bunu düzeltmesi gerekiyordu. Artık görevi buydu. Bunu düzeltmek zorundaydı. Her şeyi düzeltmek zorundaydı.

Michael Tabut'un arayüzünü açıp hızlıca bilgilere göz attı ve ezberledi. Uyku berbat durumdaydı ama aldığı bilgiler doğrultusunda Weber'i bulabileceğini düşünüyordu. Neyse ki yakındaki üç Tabut az önce boşalmıştı. Kendisinin ve VVeber'in bedenlerinin Weber'in onu yarattığı yerde birbirlerine bu kadar yakın yatacak olmaları ne kadar da hoş bir tesadüftü.

Sana geliyorum, Weber, dedi, Tabut'un kapanması için komutu girerken. VVeber'in huzurlu, bilinçsiz yüzüne baktı. Şimdi sana geliyorum.

19. BÖLÜM

COZUNEN KAPSÜLLER

t

1

Michael Uyku'ya Dalınca kodla biraz uğraşmak zorunda kaldı. Weber'in Tabutundan çaldığı koordinatlardan emindi ama bozulan SanalAğ çalışmayı reddediyordu. Mor atık bulutlarının ve hayatında gördüğü en basit programlamanın kalın siyah materyalinin arasında yüzüyordu. Hepsinin arasında bir koridor yaratarak Weber'in gittiği yeri gözünde canlandırdı ve üzerinde durabileceği bir zemin yaratmayı başardı. İlerlerken önünde aniden bir şeyler belirmeye başladı.

Bir adam dünyadaki pek çok anneyi mutlu etmeyecek bir SanalKutu dolusu Sim kaldırıp, Bir alana bir bedava! diye bağırdı. Michael koşarak onun içinden geçti; adam hayalet gibiydi. Arkasından, Almayana bedava yok, seni pislik! diye bağırdı.

Eski dönem ev kadınları gibi giyinmiş, kurabiye satan bir kadın önüne çıktı. Michael'a kendisini karakterlerden biri gibi hissettiren dört boyutlu film sahneleriyle kadının görüntüsü bulanıklaştı. Michael bu hissi üzerinden attı; bir şey aklını karıştırmaya çalışıyordu. Karşısına para dilenen bir çocuk çıktı. Dickens romanlarından fırlamış gibiydi. Michael hızla onun yanından geçti ama başkaları gelmeye devam ediyor, masajdan antikaya kadar bir şeyler satmaya çalışıyorlardı. SanalAğ o kadar zarar görmüştü ki her yerden reklamlar ve uygunsuz mesajlar çıkıyordu. Tam bir lağım çukuruydu ve tünel açarak ilerlemesi gerekiyordu.

Koştukça, inşa ettiği koridor önünde uzuyordu. Kodlamaya devam etti, Weber'in konumuna odaklandı, programladığı yolda önüne çıkan her şeyi kenara itti. Zihninde girdap gibi dönen tüm girdilere dayanarak uzakta bir kapı yarattı. Yuvarlak pirinç kulplu basit, ahşap bir kapıydı. Michael

havaya sıçrayıp kollarını ileri attı ve yoluna çıkan istenmeyen içerikleri yok ederek uçu.

Kapının önüne indi ve derin bir nefes aldı. Kapının köşelerinden ılık fıskırıyordu ve titreşiyor, arkasında her ne varsa onun gücüyle atıyor gibi görünüyordu. Michael başardığını biliyordu. Weber diğer taraftaydı. Onu bulmuştu. Nasıl bildiğini nasıl bildiğinden bile emin değildi artık. Kodun, kendisinin bir parçası olduğunu ve kendisinin de kodun bir parçası olduğunu hissediyordu. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Kapıyı çalma zahmetine girmede. Zaten yolu görselleştirmek için kendisinin yarattığı bir illüzyondan ibaretti. Kilitli değildi. Weber onun geldiğini bilmiyordu bile; en azından bu şekilde ve bu kadar hızlı. Elini uzattı, pirinç kulpun serin sertliğini hissetti, çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Işık kör ediciydi.

İçeri adım attı.

Michael, dedi Weber. Başta yalnızca ses ve beyaz ılık vardı. Uzatmayacağım. Seni burada gördüğüme çok şaşırdım.

Michael başını iki yana salladı, gözlerini ovdu, düşünmeden manipüle ettiği kod dünyasına alışmaya çalıştı. Etrafındaki her şey sarsıldı ve sonra netleşti. Sakinleşmek için derin bir nefes daha aldı ve etrafına bakındı.

Weber sadece birkaç metre önündeydi. Parlak cam bir kasanın önünde duruyordu. Ve yalnız değildi. Etrafında en az yüz Aura vardı. Michael, Weber dünyayı mahvettiği sırada Auralarm onu korumak için orada olduklarını biliyordu.

Beni kendin programladığını söyledin, dedi Michael, sonunda geldiği nokta hakkında duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalışarak. Oda gayet sıradandı; Weber bu kadar basit bir yerde ne başarmayı amaçlıyordu? Michael Kovan'da olmasını beklemişti. Neden senin peşine düşmenin bir yolunu bulduğuma şaşırdın ki?

Weber, Michael çok derin anlamlar içeren bir şey söylemiş de bunu bir süre düşünmek istiyormuş gibi başını yana eğdi. Bu seni şaşırtabilir ama... sana karşı tamamen dürüst değildim. Şaşırtıcı, diye karşılık verdi Michael.

Seni ben programladım, diyen Weber hâlâ düşünceliydi. Seni ve diğerlerini. Endişelenme, hâlâ özelsin ama sandığın gibi anne-oğul yakınlığımız yok.

Michael kahkaha attı. Bu kadının, kendisini sinir etmeyi bu kadar iyi başarmasına deli oluyordu. Gerçekten umurumda olduğunu mu sandın? Sana karşı bir şey hissettiğimi mi düşündün? Seni annem olarak gördüğümü mü?

Gerçeklikten daha fazla kopamayacağını düşünürken... Cümleyi nasıl tamamlayacağını gerçekten bilmiyordu.

Programlayıp Derin'e yerleştirdiklerimiz arasında, diye devam etti Weber, Michael'ın tek kelimesini bile duymamış gibi yaparak, en ileri giden sen oldun. Yol yalnızca bir test değildi, Michael. Seni değiştirdi, geliştirdi, Ölümlülük İlkesi'ne bağladı. Hepsi programın bir parçasıydı. Asıl güzelliği... bu karmaşası. Muhteşem. Korkutucu. Her şey.

Michael başını iki yana salladı. Kadının söyledikleri... bir noktada mantıklıydı. Ama şu an bunların hiçbiri önemli değildi. Belli ki kendisinin hayatta olmasına ihtiyacı vardı. Hâlâ nefes almasının sebebi bu olmalıydı.

Hepsini öldüreceğini söylemiştin, dedi Michael ilk iki kelimenin üzerine basarak. Nasıl yapmayı planladığını bilmiyorum ama olmasına izin veremem.

Weber kollarım önünde birleştirdi. Vücudun bir Tabut'un içinde güvende. Dediğim gibi, sana canlı ihtiyacım var. Ama burada, senin neslinin Uyku dediği bu güzel yerde sana istediğimiz neredeyse her şeyi yapabiliriz. Etrafına bir bak, Michael. SAG'm bu iyi ajanlarının ve askerlerinin senin bana bir adım bile atmana izin vereceklerini mi sanıyorsun?

Hayır, dedi Michael. Kaine'in adamları neden bu kadar gecikmişti? Hiç sanmıyorum. Beyinlerini yıkadığın belli.

Odanın arka kısmında bir kargaşa oldu. Mırıltı halinde başlayan konuşmaların yerini çok geçmeden birbiri ardına gelen şaşkın haykırırlar, ardından bağırırlar ve çığlıklar aldı. Michael, Weber'in Aurasmdaki dehşeti görünce bir an saf neşeye kapıldı. Weber neler olduğuna bakmak için bakışlarını Michael'ın üzerinden çekti. Michael da olanları görebiliyordu.

VWeber'in adamları ortadan kayboluyordu.

Kaybolmalar abartılı ya da patlamalı değildi. Weber'in gururla bahsettiği ajanları ve askerleri odanın içinde teker teker kaybolurken Michael parmak ucunda izliyordu. Bir an oradayken bir sonraki an yok oluyorlardı. Bu ani değişimi gösteren ne bir ses, ne duman ne de bulanık bir renk çıkıyordu. Uyku'dan çekilip Kaldırılıyorlardı. Kaine'in gönderdiği dört Tanjant mağara gibi gökdelende tüm kuralları çiğniyordu.

Weber öfkesini ya da şaşkınlığını gizleme ihtiyacı bile duymadan Michael'a döndü.

Sen ne... diye başladı, ardından ordusunu kaybetmesine saniyeler kaldığını fark etmiş gibi göründü. Çabuk! diye bağırıldı ekibine. Sizi de almadan önce Michael'ı yakalayın, onu alt edin, öldürün! Acele edin! Aurası

gözlerinin ardında alevlenen cinneti gizleyemiyordu. İçten dışa doğru tükeniyordu.

Ekibi hemen dediğini yaptı. Michael havaya kaldırılıp yere fırlatılmadan önce kadının yüzündeki korku dolu bakışı son anda yakaladı. Ciğerlerindeki hava çekildi ve yeniden nefes almaya çalıştı fakat üzerine çullanmış vücutlar onu yumrukluyor, tekmeliyor, yere daha sert bastırıyordu. Boğazına sarılan eller sıkmaya başladı. Ellerin kime ait olduğunu bile göremiyordu; görüş açısı kollar, bacaklar, saçlar ve ayaklarla dolmuştu. Sanki hepsi birbirine bağlıymış, deli bir bilim insanının laboratuvarındaki canavara aitmiş gibiydi.

Weber'in, Çabuk! diye bağırdığını duydu. Bitirin şu işi!

Michael hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; dövülen bedeninin acısı mı yoksa çaresizce hava almaya çalışan ciğerlerinin ağrısı mı... Öksürdü, tükürdü, kendisini boğan ellerle mücadele etti. Kodlamada ne kadar iyi olsa da tüm bu insanlara karşı ko~ yamıyordu. Kollarını sallamaya çalıştı ama ikisi de kemikli dizler tarafından yere bastırıldı.

Oksijensizlikten görüşü bulanıklaştı fakat o sırada üzerindeki silüetlerden birinin kaybolduğunu gördü. Vücudunu gevşetti, zamana karşı yarış karşısında kendini bıraktı. Bir kişi daha kayboldu. Sonra biri daha. Göğsündeki ağırlığın hafıflediğini hissedebiliyordu. Lütfen, diye düşündü, bundan sonra beni boğan yok olsun. Gözleri patlayacakmış gibi hissediyordu, göğsünde ateş yanıyordu.

Sonunda rahatladı. Boynundaki baskı aniden kalktı ve ciğerlerine oksijen akın etti. Üzerindeki renkler bulanıklaştı ama neler olacağını anlayacak kadar görebiliyordu. Kendisine saldıranların hepsi ortadan kaybolmuştu.

Yan döndü, öksürdü ve nefes aldı. Sarf ettiği çabayla tüm vücudu sarsılıyordu. Öğürüp tükürdü. Gözucuyla Weber'in kendisine yaklaştığını görünce hemen harekete geçip bacaklarını savurarak yerde uzaklaştı. Sırtı duvara çarpıncaya dek geri gitti. Fakat Weber durmuştu. Sanki karşısına kuduz bir köpek çıkmış gibi, yüzünde dehşet ifadesiyle geri çekiliyordu.

Beni öldürmeliydin, dedi Michael boğuk bir sesle. Onu ele geçiren öfke gözünü karartıyor, intikam duygusuyla dolduruyordu. Hatta en başından hiç yaratmamalıydın. Arkasındaki duvardan destek alarak ayağa kalkarken hâlâ güçlkle nefes alıyor, yüzlerce yeri ağrıyordu. Senin için fazla zekiyim. Arkamda bir sürü kişi var. Bitti artık, hanımefendi. Bir kişiye daha zarar

vermene izin vermeyeceğim. Tehdidinin gerçek olduğunu göstermek için ona doğru bir adım attı.

Weber kendini korumak istercesine bir elini göğsüne kaldırdı ve parlak ışıklı gizemli cam kutunun önünde duruncaya dek geriledi. Tek kelime etmeden Michael'a bakıyordu. Ne yapması gerektiğini düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Michael ne planladığından pek de emin olmayarak bir adım daha attı. Dünyayı, yetişkin bir kadınla kavga ederek kurtaracağını hiç düşünmemişti. Fakat onu durdurması gerekiyordu; geldiğinde yapmak üzere oldukları şeyi.

Sadece bana doğruyu söyle, dedi. Sana zarar vermek istemiyorum. Seni Uyanık'ta öldürüp her şeyi kolayca sonlandırabilirdim. Buraya geldiğinde ne yapmak üzereydiniz?

Bir planımız vardı, dedi Weber donuk bir bakışla. O plana sadık kalacağım. Bir planımız vardı!

Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu? dedi Michael. Çılgınca konuşuyorsun. İnsanları öldürerek onlara nasıl yardım edebilirsin? Ve dünyayı ele geçirerek? Bu delilik.

Weber sertçe onun gözlerine baktı. Sana ihtiyacımız vardı. Ama artık gerçekten de bizi engellemeye başladı.

Michael bir adım daha attı ve şimdi Weber'e sadece birkaç metre uzaktaydı. Neredeyse uzanıp onu yakalayabilirdi. Şunu bir açıklığa kavuşturalım. Arkadaki şey nedir?

Durum değişti, diye fısıldayan Weber her geçen saniye daha da hezeyanlı konuşuyordu. Seni öldürmeyi istemedim... istemiyorum. Sen ölürsen işler bu kadar kolay ilerlemez. Ama Ölümlülük İlkesi'ni her zaman en baştan kurabiliriz. Ve kaybettiklerimizi yeniden programlayabiliriz. Değişikliğe her zaman uyum sağlayabiliriz, değil mi?

Michael her kelimesini vurgulayarak konuştu. Sen. Neden. Bahsediyorsun.

Öyle olsun, dedi Weber daha dik durarak. Sanki orada olmayan biriyle konuşuyor gibiydi. Kendini suçlu hissedecek olan sensin. Gerçi... sen görmeyeceksin bile.

Yüzünde hastalıklı bir ifade belirdi, gözleri çılgınca bakıyordu. Biraz mantığın kaldıysa geri dön, Kalk ve bizi yalnız bırak. Sakın, bir parmağını kaldırdı, beni takip etme. Takip edersen sana yemin ederim ki herkesi öldürürüm. Her birini.

Ne...

Weber ona hızla arkasını dönüp yüzünü cam kutuya çevirdi. Ellerini kutunun üzerinde durduğu platformun kenarına koydu ve bir anda kendini kaldırıp bacaklarını konteynerin açık tepesinden aşağı savurdu. Michael onu yakalamak için atıldı ama çok geç kalmıştı.

Ardından çok tuhaf bir şey oldu. Weber ışıklı kutudan aşağı düşerken vücudu küçülmeye başladı. Başta yavaşça, sonra giderek hızlanarak o kadar küçüldü ki sonunda küçük bir oyuncak bebek boyutunda kutunun içindeydi. Başını kaldırıp Michaela baktığında Michael kısa bir anlığına Uyku'da olduğunu unuttu ve bu ani değişim karşısında şoke oldu. Kadının küçük bedeninin kutunun içindeki ışıkların arasında gözden kaybolmasını izledi. Michael o ışıkların bir yıldız galaksisi olduğunu sonradan fark etti.

Aşağı bakmak için kutunun üzerinden eğildi. Yüzlerce, belki binlerce minik ışık karanlık denizinde titreşiyor, parlıyordu. Hepsi de girdap gibi dönüyor, muazzam bir küre oluşturuyordu. Bu Ko-van'dı; gerçeğine kıyasla oldukça küçük versiyonuydu. Michael onu yalnızca gerçek açısından görmüştü, o kadar büyüktü ki yuvarlak kenarları duvar gibi görünmüştü.

Gerçek aç, diye düşündü. Tanrı aşkına, Uyku'daydı. Bu ne anlama geliyordu ki? Yalnızca kodlardan oluşan, harflerden, rakamlardan ve sembollerden ibaret bir dünyaydı.

Derin nefes alarak tüm ağırlığını platforma verdi ve kendini ışıklı boşluğun içine bıraktı. Tıpkı Ajan Weber gibi o da küçülerek düştü.

Adeta ses ve hareket karmaşasıydı; etrafında çılginca dönen bir atlıkarıncayı andırıyordu. Sonra her şey düzeldi ve ıslak harca atılan tuğla gibi bilincine darbe aldı, aniden hareket etmeyi bıraktı, görüşü düzeldi ve zihni sakinleşti. Karanlık hiçlik denizinde tanıdık bir görüntünün birkaç yüz metre ilerisinde süzülüyordu: Kovan'ın duvarı şimdi ilk kez gördüğü zamanki gibi büyüktü. Kapsüller nabız gibi atıyordu ve her atışta yumuşak, rahatlatıcı bir ses çıkarıyordu.

Weber'den ya da Kaine ve ordusundan iz yoktu. Ya savaşmayı bırakmışlardı ya da Kovanın diğer tarafındaydılar.

Fakat Weber nereye gitmişti?

Bir düşünceyle kendini mor havada hızla fırlatarak parlayan kapsüllerin birkaç metre önünde durdu. Aşağıya, yukarıya ve yanlara baktı. Bu kadar yakından yapının kavislerini zar zor görüyordu ama Weber'in camdan perspektifini gördükten sonra artık çok daha iyi anlıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Kaine'in gösterdiği kod havuzunun sihirli bir şekilde

önünde belirmesini diledi. Weber'in ne planladığını öğrenebilmek için bir şekilde bilgilerin derinine inmeliydi.

Zamanı azalıyor olmalıydı.

Kovan'ın iç kısmına girmek için iki oval kapsülün arasından sıkışarak ileri doğru uçtu. Etrafını turuncu bir ışık çevreledi, uzaktan daha soluk görünüyordu. Weber'den hâlâ iz yoktu. Ko-van'ın devasallığında biraz daha ilerlerken Ajan Weber'i bulmak için kapsüllerden oluşan duvarları inceledi.

Bunu yapmayı nasıl planladığını bilmiyordu ama Weber niyetini açıkça belirtmişti. Bütün Tanjantları ortadan kaldırmak istiyordu ve artık işe yaramayacağı zaman Michael'ı da öldürerek Ölümlülük

İlkesi'nin bağlantısını kesecekti. Michael ölecekti -gerçek ölüm- ve Weber Uyank'a Kaldırılıp tüm dünyaya SAG'ın dünyayı kurtardığını ve yeniden kaosa sürüklenmeyi ancak kendilerinin önleyebileceğini anlatabilirdi. Michael Kovarın parlak ışıklı, kavisli duvarlarında bir yukarı bir aşağı uçarken VWeber'in açıklama yaparkenki acı dolu yüzünü zihninde canlandırdı. Kayıplar verilmişti ama çok daha fazlası kurtarılmıştı.

Öfkeyle bağırdı ve etrafındaki madde her ne ise sesini yuttu. Buradaki her şey tuhaftı, alıştığı her şeyden farklıydı. O kadar karmaşık bir programdı ki daha önce gördüğü her şeyin ötesindeydi.

Daireler çizerek uçmaya devam etti ve hiçbir şey bulamadı.

Ta ki...

Orada.

Orada.

Gözücuyla belli belirsiz bir parıltı gördü, sanki vızıldayarak geçen bir sinek gibiydi. Bir tutam karanlık. Michael durdu ve dikkatini çeken şeye doğru döndü. Uzakta, Kovan'm diğer tarafm-daydı. Tüm iradesini kullanarak oraya gitti ama bu kez uçmaktan çok işmlanmıştı sanki. Bir anda oradaydı.

Sonun başlangıcına tanık oldu.

Bir kapsül boştu. Dört bir yanı turuncu ışıkla parlayan kapsüllerle çevriliydi. Tüm Kovan'da daha önce buna benzer bir şey hiç görmemişti. Daha önce hiç boş bir kapsül görmemişti. Bunun yeni gerçekleştiğini biliyordu; gözücuyla gördüğü karanlık bulanıklık buydu. VWeber'in bunu nasıl yaptığını hâlâ anlamamış olsa da kadın az önce büyük planındaki ilk kurbanı ortadan kaldırmıştı.

Gerçek ölüm.

Bunun ne anlama geldiğini bilen Michael'ın kalbi acıdı. Ele geçirilen insan ve onu ele geçiren Tanjant... ikisi de ölmüştü. Yoklardı. Sonsuza dek.

Kodlamayı ya da Ölümlülük İlkesi'ni tam anlamamış olsa bile durumun bu olduğunu biliyordu.

Boş kapsüle bakarak tüm bu rahatsız edici düşünceleri akimdan geçirirken onun yanındaki kapsül de çözünmeye başladı. Bir virüsün siyah benekleri ya da aç böcekleri andıran koyu rengi, turuncu ışığı kapladı. Saniyeler içinde ışık tamamen sönmüş, yerini boşluk almıştı. Hayal etmiş de olabilirdi ama turuncu ışık tamamen sönmekten önce belli belirsiz bir çığlık duyduğunu sandı.

Biri daha karanlık tarafından ele geçirilirken orada öylece süzülerek, titreyerek izledi. Siyahlık, karınca ordusu gibi kapsülü ele geçirmişti. Henüz bir saniye bile geçmemişti ki yanındaki de söndü.

Hayatında kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Ciğerleri acıymcaya kadar çığlık attı.

5

Vakit ilerlemeye devam ediyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bir şey yapmadan geçirdiği her an bir Tanjant'ın ve bir insanın daha ölmesi anlamına geliyordu. En azından sönen kapsüllerin bir sırası vardı. Sağdan sola doğru düz bir çizgi halinde gidiyordu. Michael hızlıca zamanlamayı hesaplayarak yaklaşık yirmi kapsül uzaklıktaki kapsüle uçtu. Bu sırada önünden geçtiklerini düşün-memeye çalışıyordu.

Aradığı kapsüle ulaşip onun birkaç santim önünde süzüldü. İlk kez Jackson Porter'ın muhafaza edildiği yerde gördüğü ekranın bir benzeri olan bu ekranda isim belirmeye başladı ama Michael ona bakmadan koda daldı; kaybedecek bir saniyesi bile yoktu. Kaine'in gösterdiği şekilde kodun içine girdi. Kovan'daki kapsüller bulanıklaşıp sarsılarak, sıkılaştırılmış sembol ve harf sırasına dönüştü fakat hâlâ turuncu parlıyorlardı.

Yoğun kod onu küçücük bir alana sıkıştırıyor, üzerine geliyordu. Kovan'ın yapısının kendi kodu vardı ve her bir kapsülün verisinin etrafını sarıyordu, bu nedenle Michael göz kamaştırıcı bilgilerin arama gömülmüş durumdaydı. Hepsi de o kadar yoğun bir şekilde yukarı, aşağı ve sağa sola hareket ediyor, görüş açısına bir girip bir çıkıyordu. Farklı renkler, boyutlar ve şekiller. Hepsini algılamaya çalışırken aklı karman çorman oldu.

VVeber'in saldırılarının geldiği yöne baktı. Karanlık artmıştı, kod görüntüsünde daha tehditkâr duruyordu; sanki canlı siyah yağ gibiydi. Tek seferde bir yığın kodu içine alabiliyordu. VVeber'in programı şimdiden durduğu yer ile daha önce süzüldüğü yer arasındaki kapsüllerin yarısını

söndürmüştü. Onu durdurmak için bir şey yaratmasına yetecek zamanı yoktu. En azından orada değil.

Ama bir şey öğrenebilirdi. Dikkatini yeniden önündeki verilere vererek kodu, düzenini, programın özelliklerini inceledi. Gözucuyla karanlığın yayıldığı görebiliyordu. Ona doğru yaklaşıırken ete giren bıçak sesi gibi iğrenç, vıcık vıcık bir ses çıkarıyordu. Onu duymazdan gelmeye çalıştı. Koda odaklanıp bir bağ bulmaya çalıştı. VVeber'in özellikle saldırdığı bir şey olması gerekiyordu. Kovan ile programı arasında bir bağ.

Bir kova dolusu katran boşaltılmış gibi Kovan'a tuhaf siyah bir madde sıçradı ve değmesiyle birlikte kapsüldeki verinin yarısı cızırdayarak söndü ve VVeber'in programının sonsuz karanlığına gömüldü. Bir başka karanlık, mürekkep gibi bir şerit daha yukarıdan dönerek kodun üzerine düştü, ardından Michael'ın yüzüne sıçradı. Tenine değdiği anda yapışıp yaktı ve Michael bağırdı. Yaranın üzerine asit bastırmakla eşdeğer bir acıydı. Çığlığı, üzerin kaplayan kalın siyahlıkta boğuldu. Ani bir panikle üzerine uzanıp maddeyi yırtarak çıkardı. Yeniden üzerine geldi fakat hemen görsel moda geçti ve Kovan'm geniş alanının ortasına uçtu.

Suluk soluğa oraya süzüldü, yaralı yüzünden akan ter tenini yakıyordu. Kovan'da etrafına baktı ve Weber'in saldırısının başladığı kapsülü gördü. Şimdi en az otuz kapsül zarar görmüş, geriye boşluktan başka bir şey kalmamıştı. Ve hızlanarak yayılıyordu.

Michael bilinçlerden oluşan duvarları tararken düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Odaklan, dedi kendine. Odaklan. Düşünmeden hareket etmesi gerekiyorsa bunu şimdi yapmalıydı. Geçen her saniye hayatlar sönüyordu.

Ani, buz gibi bir düşünce kalbini neredeyse dondurdu.

Jackson Porter.

Karmaşada Michael kendisinin de Tanjant olduğunu, bir insanın bedenini ele geçirdiğini ve kendisinin de her an ölebileceğini neredeyse unutmuştu. Weber, Jackson'ın kapsülüne ulaşırsa...

Sağındaki ve solundaki insanlar öldüğü sırada tüm bunları düşünerek oraya süzüldü. Kararsızlığa kapılmıştı. Midesi bulanmaya başladı. Doğruca Jackson Porter'a giderse Weber'in haberi olurdu. Her şeyi o kapsüle fırlatırdı.

Yap şunu! diye kendine neredeyse bağırdı. Başka seçeneği yoktu. Varlığı sona ererse hiçbir şey yapamazdı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Weber başına ne açarsa açsın kendini koruması gerekiyordu.

Balon.

Kaine'in kendisi için programladığı koruma zan akıma geldi. Michael gözlerini kapayarak onun nasıl hissettirdiğini, gördüğünü ve kodunu hatırlamaya çalıştı. Karmaşıktı, tuhaftı, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Ama tek umudu olabilirdi.

İçgüdüsel olarak çalışmasının vakti gelmişti.

Weber'in koyu renk çürük maddesi Kovan'a yayılırken Michael dosyalarına ulaştı, Jackson'ın yerini buldu ve doğruca ona atıldı.

20. BÖLÜM

YASAM

/

1

Kapsül, VWeber'in programının verdiği zararın altmış ya da yetmiş sıra ilerisindeydi. Michael kendini oraya ışınladı ve buz gibi okyanusa atarcasına koda daldı. Güzel, karmaşık bilgi evreni etrafını sardığı sırada duyuşal bir şok yaşadı. Verileri tararken zihninin tamamen açılıp hepsini algılamasını sağladı. Bilinçaltı seviyesinde anlamını kavramak için hepsinin yanından, içinden geçmesine izin vermek zorundaydı.

Aynı zamanda zihnini bölümlere ayırarak Kaine'in yarattığı Balon üzerinde çalıştı. Bir kodlama harikasıydı ama Michael da başlı başına harikaydı. Tüm dış etkenler yeteneklerini sorgulamasına sebep olsa da bunu biliyordu. Kaine'in programının görüntülerini kafasında birleştirirken sanal göğsünde beklenmedik bir kahkaha patladı.

Sersem gibiydi.

Heyecanlıydı.

Eğleniyordu.

2

Sonlara doğru her şey o kadar hızlı olmaya başladı ki artık güçlölkle takip edebiliyordu. Balon etrafında büyüdü. Jackson Porter'm kodunu inceleyip Weber'in programını geri sektirip durdurmasına yardım edecek bir işaret aradı. Geldiğini hissedebiliyordu; karanlık saldırıyordu. Üzerine bir gölge düştü ve döndüğünde VWeber'in asıl sırayı bozduğunu gördü. Kovan'da çaprazlama ilerliyor, doğruca kendisine geliyordu.

İlerlerken önünden geçtiği kapsüller sırayla sıyaha dönüştü.

Michael koruma Balon'unun son dokunuşlarını tamamladığı sırada Jackson Porter'm hapishanesinin kodunda yüzüyordu. KatilSimlerde olduğu gibi Weber'in programında da işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama kesinlikle işe yarardı, değil mi?

Ciddi olamazsın.

Ciddiyim.

Bir kez daha kakhaha attı. Fakat bu defa oldukça tizdi.

Michael koda döndü, etrafındaki Balon ona ihtiyacı olan zamanı sağlıyordu. Öyle umuyordu.

İyi de ne arıyordu? Hiçbir fikri yoktu; sadece bildiğine güvenmek zorundaydı. Kendisine her yönden gelen bilgileri değerlendirdi, ıslak kil üzerinde çalışır gibi çalıştı.

Weber'in programının karanlığı Balon'un yüzeyine çarptığında Michael'ın tüm dünyası sarsıldı. Etrafındaki her bir veri parçası titreşti ve bir an bulanıklaştı, daha sonra düzeldi. Omzunun üzerinden bakınca neler olduğunu gördü: Korkunç, şekilsiz bir yaratığın siyah filizleri aralarındaki görünmez koruma katmanına saldırıyordu.

Michael'ın içgüdüleri kontrolü ele aldı. Kodun içinde bulmayı hayal bile edemeyeceği şeyler buldu. Kovan'a giriş noktaları. Ölümlülük İlkesi programının geçmişi ve Michael'ın Tanjant haline yaptığı şeyi nasıl yaptığının bilgisi. Hatta tam anlamlandıramadığı, kendinden bir parça bile buldu. Tıpkı kendi DNA gen dizilimini bulmuş gibiydi.

Michael bir yapı taşıydı. Nasıl olup da İlke'nin ve tüm yaptıklarının temeli işlevi gördüğünü anlamaya başladı.

Sonunda hazır hissedene dek alabileceği tüm bilgileri aldı.

Michael bunun korkunç olacağını ama yapılması gerektiğini biliyordu.

Tek yol buydu.

Dönüp Balon'a baktı. Weber'in siyah yok etme programı artık tamamen üzerini kaplamıştı. Kodda yaptığı hızlı birkaç değişiklikle koruma zarını eritti ve katranımsı maddenin kendisinin ve kapsülün üzerine gelmesine izin verdi.

Hepsi bir anda üzerini kapladı ve daha önceki yakıcı acıya boğuldu. Şok etkisiyle nefes alma isteğine karşı koydu, dünyası görseller ve kodlar arasında kayıp duruyor, DuvarEkranı'nın kötü sinyali gibi titreşiyordu. Michael zihnini sakın kalmaya zorladı ve kod havuzunda, üstünde çalışması gereken maddenin içinde etrafını güçlendirdi. Ve çalıştı.

Jackson Porter'ın kapsülünden birkaç metre uzaklaştı ve 'VWeber'in programının kendi koduyla neredeyse birleşene dek üzerine yayılmasına izin verdi. İsteddiği şeye erişim sağlaması için içine girmesine izin vermek zorundaydı. Acı dayanılmazdı, yoğunluğu giderek artıyordu. Gerçek

dünyadaki bedeninin ne kadar hırpalanmış olabileceğini umursamadan acıyı yok saydı; tek ihtiyacı olan hayatta kalmaktı.

Siyahlık, görüşünü karartınca kodu aydınlattı. Jackson'ın kapsülünde yaptığı gibi derinine girdi fakat bu kez çok daha odaklanmıştı. Ne aradığını kesin olarak biliyordu: Weber'e giden bir yol. Bilmecenin son parçası buydu.

Weber. Ona ihtiyacı vardı.

Karanlık onu yutuyordu fakat Michael'ın programı kapsüllerden farklı olduğu için şaşkındı. Karanlığın buna uyum sağlamasının fazla vakit almayacağını biliyordu. Bir havuz dolusu zeki nano-bot gibi, öğreniyor ve çalışırken değişiyordu. Aurasındaki yaşamı emmesi ve tüm KatilSimlerin yapacağı gibi beynini öldürmesi an meselesiydi.

Gerçek ölüm.

Acı, derisini yakarak kaslarına nüfuz etti. Görüşü bulanıktı -neredeyse siyahtı- ve gözyaşları canını acıtıyordu.

Devam etti.

Karanlık çöküyordu... Acı...

İşte.

Her programın, özellikle de kontrol ediliyorsa, kendi kullanıcısına çıkan bir linki vardı. Onu bulmuştu. Weber bir yerde saklanıyordu ama önemi yoktu. Michael linki bulmuştu. Acı o kadar şiddetliydi ki sarsılmaya başladı, güçlkle öne atılıp ona tutundu; onu kendisine bağlamak, kendisine çekmek için milyonlarca kod dizisi fırlattı.

VWeber'in korkusunu hissetti. Bir şelalenin altına girmek gibi, aniden gelen soğukluktu.

Michael onu kendi programı aracılığıyla bulmuştu ve artık Weber onundu.

Son bir gayretle bir anti-program başlattı ve Weber'in saldıgı yıkıcı karanlığın üzerine kod dizilerini gönderdi. Anında Weber'in programının içini boşaltarak ortadan kaldırdı. Üzerine göz kamaştırıcı bir ışık akın etti ve acı yok oldu.

VWeber'i tutmaya devam ettiğı sırada kadının muazzam kod dünyası Michael'm zihnini kuşatıyordu. Kovanın duvarına doğru sıçradı ve VWeber'in programını durdurana dek yarısı çoktan katledilmiş bir kapsül buldu. Kapsül kimi temsil ediyorsa, kurtulma şansı yoktu. TUruncu ovalin üzerinde delikler açıldığı için Michael onun ötesindeki mor dünyayı görebiliyordu.

Bu kadarı yeterdi. Öyle olduğunu umdu.

Michael ona atılarak koduna daldı, Jackson Porter'm kapsülünde keşfettiği, Ölümlülük İlkesi'nin bağlarına uzandı, Weber'in kodunu onun girdabına attı ve kadının varlığını kapsüle bağlı bedene yönlendirdi.

Ve Weber'in özü Uyku'dan silindi.

Ajan Uyanık'ta yeni bir bedene girdi, zihnini ele geçirmiş bir şekilde uyandı. Michael'ın önündeki kapsüle bağlıydı. Kendine ait bağı zarar görmüştü, Ajan VVeber'in gerçek bedeninin beyin ölümü gerçekleşmişti.

Weber'in yarattığı programla ilgili sınırlı bilgisini kullanan Michael artık VVeber'in özünden kalanları temsil eden yansı mahvedilmiş kapsülün işini bitirdi. Kapsül parçalara ayrıldı, karanlık sisin içinde kayboldu ve Uyanık'ta bağlı olduğu ne varsa öldürdü. Ardından tıpkı rüzgârsız bir gün gibi her yer sessizleşti.

Michael, Ajan VVeber'i öldürmüştü.

21. BÖLÜM

Ölümlülük İlkesi

1

Göz açıp kapamasıyla kod denizi yok oldu ve yerini Kovan'ın düzenli dünyası aldı. Yok edilen kapsüller geriye turuncu ışıktaki hemen göze çarpan siyah yara izleri bırakmıştı.

Michael derin bir nefes aldı. Başarmıştı. Weber'in programı, görebildiği hem Tanjant hem insan, tüm hayatları ortadan kaldırmadan önce onu durdurmuştu. Sorun henüz çözülmemişti ama en acil görevi tamamlamıştı. Weber ölmüştü. Gerçek ölüm. Bedeni Uyanık'ta cansız yatıyordu, bilinci dünyadan ve SanalAğ'dan silinmişti.

Yorgunluk bedenini ele geçirdi. Kovanın boşluğunda gevşemiş bir halde süzülüyordu. Uyamak'a dönmeyi, Tabut'un içinde kalıp bir iki gün uyumayı her şeyden çok istiyordu. Gabby, Bryson ve Helga geri kalanı hallederdi. SAG'm geri kalanı devredışı kaldıysa Kaine'le işler de çözülebilirdi, değil mi?

Michael orada bir süre gözleri kapalı bir şekilde süzülerek sanal tenine değen turuncu ışığın tadını çıkardı. Düşünemeyecek kadar yorgundu. Kendini Kaldıramayacak kadar yorgundu. Sadece biraz zaman istiyordu. Biraz uyku.

Şu an kesinlikle dinlenebilirdi.

2

Michael bir süre sonra uykuya daldı, birkaç kez uyanıp yeniden daldı. Kovan etrafında parlıyor, titreşiyordu ve hafif uğultusu da eklenince

dünyanın en güzel ninnisi gibi geliyordu. Bu kısa, sersem, yarı uyanık anlarında Gabby'yi düşündü. Bryson'ı. Helga'yı. Onlar çok zekiydi. Belki her şeyi çoktan halletmişlerdi.

Gerçekten bitmiş olabilir miydi? Michael bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu bilerek yeniden gülümsedi. Uzun zamandır hiçbir şey yolunda gitmemişti. Bir şeyler her zaman, her zaman ters gidiyordu.

Onları kontrol etmesi gerekiyordu. Kaine'le konuşması gerekiyordu. Bunu bitirmesi gerekiyordu.

Bitkin zihninde düşünceler dönüp duruyordu.

Yeniden uykuya daldı.

3

Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu ama sonunda az da olsa kendine gelmiş ve canlanmış hissederek uyandı. Kovan'ın boşluğunda süzülürken bir tür uyandırıcı içecek satan kahve arabasının oradan geçmesini diliyordu. Bir an böyle bir şey kodlayıp kodlayamayacağım merak etti; yıllardır yağmaladığı restoranlardan bir fincan kahve çalmak... Bu düşünce şimdi saçma geliyordu. Aptalca. Muazzam bir aptallık. O kadar özlüyordu ki.

Gözlerini ovarak etrafına bakındı. Kovan'ın duvarındaki siyah yarayı görünce yüzünü buruşturdu; boşluk tüm çıplaklığıyla, kaybedilen hayatların bir hatırlatıcısıydı. Tam da kendini biraz iyimser hissetmeye başlamıştı. İnsanlar ölmüştü. Tanjantlar ortadan kaldırılmıştı, sonsuza dek yok edilmişlerdi. Daha hızlı davranabilseydi...

İç geçirip Kovan'm her şeyin tam ve parlak olduğu tarafına baktı. Birbiri ardına kapsüller vardı. Bu kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Yeniden iç geçirirken buradan ne kadar bıktığını fark etti. İlerleme vakti gelmişti. Kaine'in Tanjantlarının orayı temizlemede ne durumda olduklarını görmek için SAG binasına gitmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Yeterince dinlenmişti ve arkadaşlarını özlüyordu. Onları bulma zamanı gelmişti. Eğer Ölümlülük İlkesi'ne sızıp onu öldürmenin bir yolunu bulamadıysa onlara yardım ederdi. Birlikte yaparlardı. Tepelerinde SAG yokken o kadar da zor olmamalıydı.

O gün üçüncü kez Michael daha önce ziyaret edilmiş bir yeri bulmak için geçmiş dosyalarına erişim sağladı. Bu seferki biraz daha zordu. Kovan'dan bile fazla güvenlik duvarı vardı. Ama oraya daha önce gittiği için bunu yeniden yapabileceğini biliyordu. Bir keresinde Yol onu oraya

çıkarmıştı; Kaine'le tanıştığı, ilk kez insan bedenine doğduğu yere. Kutsal Vadi.

Koda dalıp ilerledi.

Önce Gabby'yi gördü ve kızı doğru düzgün tanımamasına rağmen yüzünü gördüğünde mutluluğa kapıldı. Aurası gerçek vücuduna fazlasıyla benzeyen Gabby karşısında durunca Michael ne kadar yalnız kaldığını fark etti. Uzun zamandır her şeyi tek başına ele almıştı.

Selam, dedi Gabby, Michael'm aniden belirmesine şaşırarak. Bir tepedeki sık ormanın rüzgârda düzleşmiş çimenlerinin üzerinde duruyorlardı. Ben... Biz... Nereden geldin?

Michael omuz silkti. Ah, buralardaydım. İnsanları kurtardım, kötü adamları öldürdüm falan.

Gabby bir adım atarak kollarını ona doladı ve sanki doğduklarından beri birbirlerini tanıyorlarmış gibi sıkıca sarıldı. Michael da ona sarılırken insan temasına minnettardı. Zihninde bir ışık yandı: Ne olursa olsun Gabby onda Jackson Porter'ı görüyordu ve Jackson Porter onun erkek arkadaşıydı.

Gabby geri çekilip ona baktı. Seni gördüğüme sevindim. Ve... Aslında ne soracağımı bile bilmiyorum. Yaptın mı? Her ne ise? Michael başını onaylarcasma salladı. Her geçen saniye kendinden daha emin hissediyordu. Buraya geldiğinde KatilSimler tarafından karşılanmayı beklemişti, tam da burada kısa süre önce çok kötü bir şey olduğunu... Ama ağaçlar yerindeydi ve çimenler ve masmavi gökyüzü vardı. Kaine burayı SanalAğ'ın yıkımından korumak için çok çaba sarf etmiş olmalıydı.

Evet, dedi Michael. Sanırım. Sanırım SAG'm işi bitti ve Weber'in hayatlarımızı mahvetme günleri de kesin olarak sona erdi. Peki ya burası? İyi gitti mi?

Gabby etrafına bakmasını işaret etti. Bakıp duruyoruz ama hiçbir şey yok. Ağaçların arasında eski bir kulübe var, bir de ormanın diğer tarafında zar zor ayakta duran bir kale var. Başka bir şey de yok. Bryson kaleye bakıyor, Helga da ormanda bir yerde. Bu tepenin yolunu bir aşağı bir yukarı aşındırıyormuşum gibi hissediyorum.

Michael abartılı bir şekilde iç geçirdi. Her şeyi benim mi yapmam gerekiyor? Gabby'nin, pislik olduğunu sanmaması için çabucak gülerek geçiştirdi. Şaka yapıyorum. Aslında gayet iyi. KatilSimlerin ya da Sıradışı Boyutlardaki Kemirgenlerin saldırısına uğramadığına sevindim.

Ne?

Bir Şey yok. Haydi gidip diğerlerini bulalım. Biraz daha sarılmaya ihtiyacım var.

www.CepSitesi.Net

Michael Kutsal Vadi'yle ilgili her şeyi hatırlıyordu. Kendisine saldırmak için yıkıntıların arasından çıkan SAG ajanları, Kaine'e sadık kalan Tanjantlar ve KatilSimlerle istila edilmiş kaleyi... Kulübede Kaine'le yüzleşmesini, devasa adam tarafından ormanda sürüklenmesini hatırlıyordu. Dünyanın kaosa sürüklendiğini ve etrafında paramparça olduğunu hatırlıyordu.

Fakat tuhaf bir şekilde, sanki bunların hiçbiri yaşanmamış gibi görünüyordu. Kale hâlâ ayakta idi, eskiydi ama tek parça halindeydi. Kafa karıştırıcıydı ve Michael Ölümlülük İlkesinden çıkarılıp Jackson Porter'm bedenine yerleştirildiği gün gerçekten neler olduğunu merak etti.

Gabby'yle birlikte orman ile kalenin arasındaki geniş açıklıkta yürüdüler ve Michael'm düşünceleri, daha da karanlık bir hal almadan aklından çıktılar. Bryson kalenin girişinden çıktı ve merdivenlerden inerken yüzünde aptal bir gülümseme vardı. Michael da gülümsemesine engel olamadı.

Michael! diye bağırarak Bryson gevşek duran son taş basamağa takıldı. Yere düşüp yuvarlandı ve hemen tekrar ayağa kalkıp koşmaya devam etti. O çirkin suratını gördüğüme bu kadar sevinmeseydim seni öldürürdüm! Michael'ın yanına gidip ona sarılarak sıkı sıkı kucakladı.

Michael homurdanarak güçlkle, Ben de seni gördüğüme sevindim, dedi.

Bryson onu bırakıp bir adım geri çekildi. Yedi dakika sonra ölecek gibi görünüyorsun. Özellikle gözlerin. Dur tahmin edeyim; zor birkaç gün geçirdin, değil mi?

Öyle denebilir. Michael yüzünde içten bir mutluluk ifadesi olan Gabby'ye baktı. Ondan giderek daha fazla hoşlanıyordu ve çiftlik evinde yaşanan fiyasko, eski bir anı ya da unutulmaya yüz tutmuş bir rüya gibi geliyordu. Ama sanırım iyi gidiyoruz. Kaine bana yardım etti. Onsuz asla başaramazdım.

Neyi başaramazdın? diye sordu Bryson.

SAG... Artık onlar hakkında endişelenmemize gerek yok. Ya da toplu katliam programları hakkında. Ya da Ajan Weber. Onu... dürdürdüm.

Bryson ile Gabby son cümlesinin milyonlarca farklı anlama gelebileceğinin bilinciyle bakıştılar. Neyse ki açıklaması için üstelemediler çünkü uzaktan Michael'm geldiğini gören Helga sevinçli bir ifadeyle koşarak ağaçların arasından çıktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve Michael'ı

Bryson'dan da güçlü bir şekilde kucakladı. Hatta buna ek olarak birkaç defa da etrafında çevirdi.

Dünya dönmeyi bıraktığında ve yeniden iki ayağının üzerine indiğinde Michael içten bir kahkaha attı.

Ah, dedi. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Siz iyisiniz, ben iyiyim, yeniden bir aradayız. Keşke Sarah da... Kalbi kederle sızlarken duraksadı. Acısı hâlâ tazeydi ama eskisi gibi yoğun değildi.

Biliyorum, tatlım, dedi Helga ve ona bir kez daha sarılıp bu kez biraz daha uzun tuttu. Benim... ee... şey... Geri çekildiğinde yüzünde tuhaf, gizemli bir ifade vardı.

Ne? diye sordu Michael.

Helga bakışlarını kaçırdı. Şimdilik, bir şey yok.

Ne? diye üsteledi Michael. Merakını dizginleyemiyordu. Daha sonra, diye cevapladı Helga net bir ifadeyle. Söz veriyorum.

Michael ellerini kaldırdı. Tamam. Sanırım partiyi daha fazla berbat etmemize gerek yok.

Gabby, Michael'a yaklaşıp koluna usulca dokundu. Burada ne yapıyoruz, Michael? Ağaç evde kendini kaybettin... tüm o Ka-tilSimler, Kaine... korkudan öldük. Sonra bizi gönderdin ve ondan beri de bahsettiğin şu fabrikayı bulmaya çalışıyoruz. Burada hiçbir şey yok.

Gabby haklı, diye ekledi Bryson. Ne bir şey, ne bir insan. Peki, burada ne işimiz var?

Morali bozulan Michael bunun cevabını bilmediğini fark etti. En azından tam olarak. Ölümlülük İlkesi'nin... fabrikasının burada olduğunu düşünmüştüm. Ya da artık ne dersiniz. Ben buraya geldim... burası Yolun sonuydu. Üzerinde durdukları alanın ortasını işaret etti. Her yer etrafında dönerken burada duruyordum ve programın girdabına çekildim. Sonra bir bakmışım, gerçek bir bedende başka biriyim. Burası olmak zorunda.

Sanki Michael'ın açıklaması bir şeyleri farklı görmelerini sağlayacakmış gibi Bryson, Helga ve Gabby etraflarına bakmak için döndüler. Fakat görünürdeki her şey iistün bir kodlamayla programlandığı için neredeyse Derin Hayatdamarı kadar gerçek hissettiriyordu. Sıradışı ya da tehditkâr görünen bir şey yoktu. Çimenler, tepeler, orman, antik kalenin kalıntıları ve kulübe... Michael'ın arkadaşları hepsini araştırmıştı.

Yeniden Michael'a baktılar.

Nedir o? diye sordu Gabby. Fabrika nedir? Neredeyiz? Michael omuz silkti, bu yerin koduna dalmak istiyordu; bu işte artık iki gün öncesine göre

on kat iyiydi. Buranın Ölümlülük İlkesi'nin merkezi olması gerekiyor, dedi önce neredeyse kendi kendine, ardından arkadaşlarına. Öyle olmak zorunda. Kovan bir depo; Vadi de asıl program. Onu yok etmeliyiz, bir daha hiçbir Tanjant'm bir insanı ele geçirmeyeceğinden emin olmamız gerek. Asla. Kaynak kodunun en ufak kalıntısına kadar ortadan kaldırmalıyız. Sonra Kovana dönüp insanları kendi zihinleri ve bedenlerine yerleştireceğiz ve Tanjantları yeniden Uykuya göndereceğiz. Bu kadar basit.

Bu kadar basit, diye tekrarladı Helga.

Michael başını onaylarcasına salladı. Sırayla gideceğiz. Gerçekten en zor kısmın bittiğini düşünüyorum. Hepsinin arkasında SAG vardı; asıl düşmanımız onlardı ve artık bu konuda endişelenmemiz için bir sebep yok. Kaine yardım etse de etmese de bu işi bitirebiliriz.

Bunu etraflıca düşündün mü? diye sordu Helga şefkatli bir tonda. Yani mesela sana ve bana ne olacak?

Michael yere baktı. Jackson Porter'ın bedeninde ilk uyandığı günden beri zihninin uzak köşelerinde var olsa da kendini bu düşünce dizisine bırakmayı her zaman reddetmişti.

Ne olması gerekiyorsa olacak, dedi soğuk bir ifadeyle. Jackson Porter'm yüzünü zihninde o kadar güçlü canlandırdı ki bir an gerçek olduğunu, kodun bir hatası olduğunu sandı. Ama sonra kayboldu ve Michael hayatının büyük kısmını başka bir suratla geçirmiş olmasına rağmen onu kıskandı.

Bu ne demek oluyor? diye sordu Helga. Ölümlülük İlkesi'ni kullanmak için bir araya geldiğim Tanjantlar...

Biliyorum, diyerek sözünü kesti Michael. Şu an... şu an bunu konuşamam. Yapamam.

Üzerlerine çöken sessizliği Bryson bozdu.

Pekâlâ, dedi ellerini bir kez çırparak, haydi başlayalım artık. Michael yüzünü -Jackson'm yüzünü- akimdan çıkarmaya çalışarak başım onaylarcasına salladı. Peki, tamam, haklısın. Haydi başlayalım.

Tam olarak neye başlıyoruz? diye sordu Gabby. Ben hâlâ çimen, ağaç ve eski tuğla ve taş yığınıyla ne yapmamızı istediğini anlamış değilim.

Michael, Helga'ya odaklandı. Sen Ölümlülük İlkesi programını büyük Ölçüde biliyorsun, değil mi? Yani onu çözüp kullandınız. Haksız mıyım?

Helga kendinden pek de emin olmayarak başım onaylarcasına salladı. Yani uzman sayılmam. Diğerleri benden daha fazla bilgi sahibi. Ama evet, genel olarak nasıl çalıştığı hakkında fikrim var. Benim de, diye karşılık verdi

Michael. Kovanda Weber ve onun KatilSimleriyle savaşırken bağlantıları ve nasıl çalıştığını gördüm. Yani onu başka birinin zihnine gönderip bağlantıyı kesecek kadar anladım. Duraksadı. Bu onu öldürdü.

Azar beklediyse de gelmedi. Hatta Bryson kendine hâkim olamayarak elini yumruk yaptı.

Michael devam etti. Eğer derinine inersek bu yerin koduna ulaşabiliriz. Ama derine inmeliyiz. Hiç olmadığı kadar derine. Kaine'in programının merkezinin, burası olduğunu biliyorum. Hepimiz birlikte alışsaksak onu bulabilir, parçalayabilir ve havaya uçurabiliriz. Var mısınız?

Helga başını sertçe onaylarcasına salladı. Gabby gözleriyle evet derken en ufak bir şüphe kırıntısı yoktu. Bryson başparmaklarını kaldırdı.

Bunu eski yoldan yapalım, dedi Michael ve Gabby'ye doğru bir adım atıp diğerlerine de yaklaşmalarım işaret etti. El ele tutuşup aramızda sağlam bir bağ oluşturacağız. Sürekli iletişim halinde olalım. Bu işi hızlıca halletmek istiyorum ve tehlike anında kimsenin yalnız olmasını istemiyorum.

Tehlike mi? diye tekrarladı Bryson. Malum kişinin tehlike yaratmasını mı bekliyorsun?

Michael yalnızca, O anlayacaktır, dedi. Planını ncelikle Kaine'e açıklaması gerektiğini biliyordu. Aynı tarafta olurlarsa her şey çok daha iyi giderdi ama Michael daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu. Ancak elimizden geleni yapabiliriz, değil mi? şu an burada değil.

Özgüven patlaması yaşıyorsun, dedi Bryson. Bak dostum, yapmamız gereken şeyin bu olduğunu düşünüyorsan ben varım. Haydi bitirelim şu işi.

Haydi yleyse, diye karşılık verdi Michael elini uzatırken. Bryson onun bir elini, Gabby de diğerini tuttu. Ardından Helga da onlara katılarak daireyi tamamladı.

Gözlerini kapadıkları sırada' Michael, Arayın ve yok edin, diye fısıldadı.

Kodun derinlerine indiler, indiler, indiler. Michael sıcak banyoya giryormuş gibi hissediyordu; arkadaşlarıyla yaptığı tuhaf konuşmanın ardından rahatlatıcı bir etkisi olmuştu. Sivri uçlu çimenlerin yerini sembol satırları aldı; ağaçlar uzun veri bloklarına dönüştü; kale karmakarışık harf ve rakam yığını oldu; gökyüzü SanalAğ'm en basit geliştirici programı olan mor pusta kayboldu. Michael, Bryson ve Gabby'nin ellerinin güven veren baskısını ve aralarındaki bağı hissediyordu. Yeteneklerini ve bilgilerini birleştirerek içinde buldukları muazzam bilgi akışım incelemeye başlamışlardı.

Bir saat geçti. İki. Üç. Michael kendini kaptırdığında dakika ve saat kavramını yitirmeye yatkın olduğundan, dosyalarının arasında kronometre tutuyordu. Ara vermeden çok uzun zaman geçirmek istemiyordu, aksi takdirde hata yapabilirlerdi.

Dördüncü saate girdiklerinde kimse durmak istemedi. Çok şey keşfetmiş, çok şey öğrenmişlerdi. Michael kendini o kadar kaptırmıştı ki bu görevi daha en başında gerekli kılan vahim durumu neredeyse unutmuştu.

Haklıydı. Ölümlülük İlkesi tıpkı genetik kodların basit yapıtaşları gibi Kutsal Vadi programının altında yaşıyor, nefes alıyordu. Michael daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Vadi'nin damarları varsa, İlke de o damarlarda pompalanan kandı. Biri olmadan koda bakamazdımz. İnsan yapımı güzel bir biyolojik oluşum gibi hepsi birbirine bağlıydı.

Ve Michael onu yok etmeyi planlıyordu.

Diğerlerine, Haydi çıkalım, diye mesaj gönderdi. İsteksizliklerini hissedince Gabby ile Bryson'ın ellerini bırakıp yeniden görsel boyuta çıktı. Kod evreni ortadan kayboldu ve yerini yeşillik ve mavi gökyüzü aldı.

Helga parlak güneş karşısında gözlerini kırttı. Vay canına, bu... büyüleyiciydi.

Tuhaf, dedi Bryson. Ve güzel.

Gabby onaylarcasına başını salladı. Acaba babam burayı biliyor mu...

Michael'm kalbi tekledi. Babasının SAG'da çalıştığını tamamen unutmuştu. Yoksa o da devasa binadaki Tabutlardan birinde miydi?

Gabby onun endişesini hemen sezdi. Merak etme, Jax. Yani, Michael. Babamı tanıyorum. Kötü adamlardan biri olmasına imkân yok. Ona mesaj attım; ofiste değil ve güvende. Sanırım hastalık bahanesiyle gitmemiş.

Kız tereddütte gülümsediğinde Michael, Sarah'nın bunu en son ne zaman yaptığını düşündü. O da endişelerini her zaman gülümseyerek yatıştırmaya çalışırdı; zayıf bir gülümseme olsa bile.

Bunu duyduğuma sevindim.

Peki ne yapacağız? diye sordu Bryson. Bu yeri gerçekten yok etmek mi istiyorsun?

Michael başıyla onayladı. Başka seçeneğimiz yok.

Dinlenmemiz gerek, dedi Helga.

Michael ona fazlasıyla katılıyordu. Ve yemek yememiz gerek ama şu an Kaldırılma lüksümüz yok. Bryson, bu konuda en iyi olan hep şendin. Bize Adamım Dan'in Mezecisi'nden bir şeyler kodla. Tabut'ta serumla

beslendiklerinden çok da müthiş bir şey sayılmazdı ama Uykuda tadı inanılmazdı.

Emredersiniz, üstat.

Yemek yediler. Uyudular. İki ya da üç saati strateji ve planlamayla geçirdiler. Müthiş bir çaba gerektirecekti; bunu hepsi biliyordu. Ama hiçbirinin şüphesi yoktu. Birlikte sıkı çalışma ve mükemmel bir kodlamayla Ölümlülük İlkesi programım yok edebilirlerdi. Michael bunu biliyordu. Zafer kazanmalarına birkaç saat kalmıştı.

Yeniden el ele tutuşmaya hazırlandıkları sırada, İşimiz bittiğinde, diye başladı, Kovan son adımımız olacak. Ama sanırım o noktada yardım isteyebiliriz. Bir sürü yardım. Dünya her şeyi bizim yapmamızı bekleyemez. Aslında dalga geçiyordu ama aynı zamanda gururlanmadan da edemedi. Kulağa ne kadar tuhaf da gelse dünyayı kurtarmıştı. Arkadaşlarından bir sürü yardım alarak. Gülümsedi ve kendini iyi hissetti.

Haydi etrafı sökelim! diye bağırdı Bryson ve bunu tezahüratlar takip etti. Şaşırtıcı bir şekilde Helga da katıldı. Gabby yalnızca abartılı bir utanma ifadesiyle Michael'a baktı.

Zamane gençleri... dedi Michael ona.

Ellerini uzattı, Gabby ile Bryson ellerini tuttu, sonra da Hel- s ga'yla birleştirdiler.

Arkalarından bir adam konuştuğunda Michael'ın kapanan gözleri anında geri açıldı.

Yeter.

Michael arkadaşlarının ellerini bırakarak arkasına döndü ama kimin geldiğini zaten biliyordu. Kaine. Tanjant, gördüğü en genç Aurasıyla orada duruyordu. Şık takımının kravatım gevşetmiş, kollarını birkaç defa kıvrımıştı. StilVurgu'nun kapağından fırlamış bir film yıldızını andırıyordu.

Selam, dedi Michael aceleyle ayağa kalkarken. Seninle tüm bunlar hakkında konuşacak...

Kes. Kaine bir elini kaldırıp başını hafifçe yana eğdi. İfadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. 'Tek kelime daha etme. Şimdi hayatında ilk defa dinleyeceksin.

Kai...

Sessiz ol dedim! diye bağırın Tanjant'ın gözleri ateş saçıyordu. Çocuk gibi davranırsan çocuk muamelesi görürsün. Hiçbiriniz tek kelime daha etmeyeceksiniz! Bunu bana nasıl yapabildin, Michael? Michael o an Kaine'i ne kadar yanlış değerlendirdiğini fark etti. Kendi kendine

söylediklerine rağmen bu son kaçınılmazdı. Kaine ne olursa olsun ölümsüzlük istiyordu. Michael onu öldürmek zorundaydı ya da bu uğurda ölecekti.

Kaine kollarını göğsünde kavuşturdu. Senin için yaptıklarımın sonra... Senin hayatım kurtardım. SAG'ı alt etmene yardım ettim. Bir de şuna bakın. Ellerini gökyüzüne doğru kaldırıp kendi yarattığı dünyaya baktı. Bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Var olma sebebimi yok etmek mi istiyorsun?

Michael açıklamak istedi ama konuşmaya cesaret edemiyordu. Kaine iğrenircesine başım iki yana salladı. Çok, çok aptalca bir şey yaptın, Michael. Benim adamlarımı bedeninin tam şu an şu saniyede yattığı Tabut'un olduğu yere göndermek senin fikrindi. Michael'm içinde daha önce hiç hissetmediği şekilde buz gibi bir korku patladı.

Kaine ona buz gibi bir bakış attı.

Eminim içlerinde senin yaşamanı ya da ölmeni umursamayan en az bir kişi vardır.

22. BÖLÜM

TANRILAR VE CANAVARLAR

1

Helga, Michael onu durduramadan, çocuğun yanından geçti. Korkunç bir anlığına Michael onun Kaine'e saldıracağını sandı ama kadın bunun yerine dizlerinin üzerine çöktü. Tanjant kıpırdamadı bile.

Lütfen, dedi Helga. Çocuğu bağışla. Sana yalvarıyorum. Kaine.

Bu ne böyle? Kaine iğrenerek ondan bir adım uzaklaştı. Bir tür oyu...

Sözünü tamamlamasına fırsat vermeden Helga kolunda sakladığı kablo inceliğinde çelik iple üzerine atıldı. İpi adamın boynuna sıkıca sararken Kaine tepki veremedi bile. İpi sertçe çekince Kaine dizlerinin üzerine çöktü. Helga onu hemen yüzüstü yatırdı ve bileklerini arkasından bağladı.

Michael ne yapacağını bilemeden şaşkınlıkla izliyordu. Bir adım attı ama Kaine'in yüzünü görünce durdu. Görmeyi beklediği öfkeli ifadenin aksine Kaine gayet sakin görünüyor, neredeyse gülümsüyordu.

Gerçekten mi? diye sorarken yüzü çimlere bastırıldığı için sesi boğuk çıktı. Ucuz bir oyundan aldığın halatın beni durduracağını mı sanıyorsun cidden? Burada? Kendi inşa ettiğim yerde?

Helga bir parmağının eklemiyle Tanjant'ın yüzünü buruşturmasına yetecek kadar sertçe Kaine'in kulağına vurdu. Hayır, dedi. Ama bağlantılarına güvenlik duvarı eklememi sağlayacak kadar dikkatini dağıttı.

Haydi kiralık katillerine çocuğumun boğazını kesmeleri emrini ver. Dene haydi.

Kaine'in suratındaki panik ifadesini gören Michael şoke oldu.

Fazla dayanmayacaktır, değil mi? dedi Kaine. Yanaklarını şişirdi ve etrafındaki her şey aniden hareketle bulanıklaştı. Havalandı ve ayaklarının üzerine inerken Helga havaya uçarak kalenin yıkık duvarlarından birine çarptı. Taşlara çarparak düştü ve çimenlerin üzerinde kıpırdamadan yattı.

O iyi, diye düşündü Michael. Burası Uyku. O iyi.

Helga kaybolduğu sırada hâlâ ona bakıyordu. Bu iyiye işaretti. Helga'nın Kaldırıldığı anlamına geliyordu. Sonuçta burası bir oyundu.

Michael dikkatini hâlâ sıkıntılı görünen Kaine'e çevirdi. Belki Helga bu karmaşayı düzeltmesine yetecek bir mucize yaratmayı başarmıştı.

Dinle, dedi Michael. Gabby ile Bryson yaklaşmıştı ve iki yanında duruyorlardı. Kızgın olduğunu biliyorum ama konuşarak halledebilir miyiz?

Kaine gözlerim kıstı. Hayır. Konuşamayız. Weber'e yaptıklarını gördüm. Burada söylediklerini duydum. Niyetin ortada ve kabul edilebilir değil. Uzlaşmaya yer yok, Michael. Bu yüce amacımda bana katılman için sana şans üstüne şans tanıdım. Dönüp dolaşıp aynı noktaya geldik. Hakkın olduğunu düşünerek karşımda durdun. Oyununu kazanacağını düşündün. Oyun salonlarınızda dendiği gibi; oyun bitti.

Dostum, bu adamdan nefret ediyorum, dedi Bryson, Kaine'in de duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kaine onu duymazdan geldi. Bir planım vardı. Herkesin yararına bir plan. Ve gördüğüm tek karşılık ihanet oldu. VVeber, SAG, şimdi sen. Sen tüm bunlara bağlısın, Michael. Bunun bir parçasısın. Bunun potansiyelinin herkesten çok farkında olman gerek. Ve onu yok etmek istiyorsun, öyle mi? Bunun beni ne kadar incittiğine dair fikrin var mı?

Michael mücadele etmek istemiyordu. İstese bile Kaine'le nasıl mücadele edeceğini bilmiyordu. Başından beri adil bir karşılaşma olmamıştı. Tek umudu onunla uzlaşabilmektir.

Bu bir cevap değil, dedi Michael. Haklısın, Ölümlülük İlke-si'ni artık gerçekten anlıyorum, birçok kişiden daha iyi anlıyorum. İnsanlara ne yaptığını gördüm. Dünyaya. Ve söylüyorum sana; bu kadar güce sahip olan hiç kimseye güvenilemez. Hiç kimseye. Durmak zorunda, Kaine. Durmak zorunda.

Kaine uzun bir dalış yapmaya hazırlanıyormuşçasma birbiri ardına derin nefesler alarak orada öylece durdu. Böyle düşünüyorsan, o zaman

anlamıyorsun, evlat. Gabby'ye, Bryson'a ve sonra yeniden Michael'a baktı. Son bir şans daha veriyorum. Bu hayali gerçeğe dönüştürmeme yardım et. Ölümsüzlük, Michael. İnsanlar için artık fiziksel ölüm, Tanjantlar için de Çürüme diye bir şey olmayacak. Hepimiz sonsuza dek yaşayacağız. Bunun ne kadar... müthiş olduğunu görmüyorsan bir sorunun var demektir.

Gabby bir şey söyleyecekti ki Kaine sert bir bakışla onu durdurdu.

Bana bir cevap ver, dedi Kaine sertçe. Evet ya da hayır. Benimlesin ya da karşımdasın. Seçeneklerin bunlar. Sana şimdiden söyleyebilirim ki yeterince sorun çıkardın ve... Beni karşına almanın akıllıca bir tercih olmayacağını söyleyebilirim. Ebedi yaşamı ya da ızdırabı seçeceksin.

Gabby, Michael'ın kolunu sıktı. Buraya yapmaya geldiğimiz şeyi bitirelim, dedi sesinde en ufak korku tınısı olmadan. Michael sebebini biliyordu. Ölümlülük İlkesi en yakın arkadaşını ondan çalmıştı.

Evet, diye ekledi Bryson. O tek, biz üç kişiyiz. Cevabımızı zaten biliyor.

Michael ciddi bir ifadeyle Kaine'e baktı. Bu şekilde olmak zorunda değil.

Cevabın ne! diye bağırdı Tanjant. Michael tıpkı yeraltından çıkan bir şeytan gibi gözlerinin derinlerinde kırmızı ışık çaktığına yemin edebilirdi. Korkuyu iliklerine kadar hissetti.

Programını ortadan kaldırmamız gerek, dedi Michael. Üzgünüm.

Kaine'in yüzündeki çılgın öfke silindi ve gülümsedi. Öyleyse deneyin bakalım. En azından sonunda beni rahat bırakmış olacaksınız. Sadece seninkinin yerini alacak bir başka bağlantı kurmam gerekecek.

Kollarını kaldırdı ve avuçlarından kör edici parlaklıkta ışıklar çıktı. Üzerinde durdukları zemin aniden katılığına kaybederek yeşil ile kahverengi pusa dönüştü.

Düşmeye başladılar.

Michael'ın dünyasına bir anda kaos hâkim oldu.

Ayaklan gizemli bir maddenin üzerine indi. Mor ve kaygan görünüyordu, ıslak olabilirdi ama sert kauçuk gibi sağlandı. Devasa bir kaya havuz tam donmadan önce içine düşmüş gibi, durduğu yerden çıkıntı yapmıştı. Bryson yukarıda, Gabby aşağısındaydı ama hâlâ birliktelerdi.

Neler oluyor? diye bağırdı Bryson.

Gabby de, Kaine nerede? diye ekledi.

Sorularını cevaplarçasına üzerlerinden bir gölge geçti. Devasa kanatlı bir yaratık, kanatlarını her çırpışında Michael ve arkadaşlarının üzerine

şiddetli bir rüzgâr göndererek puslu yeşil gökyüzünden alçalıyordu. Aşağı indi ve büyük pençelerini kauçuk benzeri zemine batırarak karşılarında durdu. Pul pul derisi suyun içindeki yağ gibi parıldıyordu. Kaine yaratığın üzerinde bir eyerin üstünde oturuyor, dizginlerini sıkıca tutuyordu. Michael hayatında daha korkutucu bir yaratık daha görmemişti. Başından devasa boynuzlar çıkıyordu ve gözleri siyah mermer gibiydi. Koca ağzını açarak inanılmaz büyük dişlerini ortaya çıkardı ve haykırdı; öyle tiz bir sesteki Michael'ın gözünün önünde parlak yıldızlar patladı.

Sana son bir şans daha vermemeliydim. Kaine canavarın sırtından konuşuyordu. Hatalıydım ama dersimi aldım. Şimdi Ölümlülük İlkesi'nin tam kalbinin üzerinde duruyoruz, Michael. Senin ve arkadaşlarının onun üzerinde ölecek olması ne kadar da hoş bir tesadüf.

Kaine'in canavarının arkasından sanki gizli bir kapı açılmış da köleleri dışarı salınmış gibi silüetler çıkmaya başladı. Çoğu KatilSim'di; devasa kurtlar ve arkalarından görünmez rüzgâr esen siyah pelerinli hayaletler. Avcı Skale'in Yol'da sakladığı yerdekilere benzer büyük, kana susamış ve öfkeliilerdi. Hikâye kitaplarından fırlamış gibi duran canavarlar: troller, goblinler ve hortlaklar. İki düzine, üç, dört düzine yaratık Kaine ile kanatlı yaratığının arkasına dizildi.

Belki de daha büyük bir ordu getirmeliydin, dedi Kaine durduğu yerden. İnsanlığın ve Tanjantların iyiliği için bugün merhamet göstermeyeceğim. Bunun için üzgünüm.

Bir elini kaldırdı ve Michael'ı gösterecek şekilde yavaşça indirdi. Öldürün onları, diye emir verdi gürleyen sesiyle. Ondan başlayın. Ama önce Özlerini çıkarın. Onlara bahsedip durdukları gerçek ölümü yaşatalım.

3

Öz. Zihni gerçekliğe bağlı tutan bağ. SinirKutu programının bir parçası. Kodlaması neredeyse imkânsızdı; yasadışı olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu.

Kaine'in ordusu saldırırken Michael harekete geçti. Kaygan zeminde Bryson ve Gabby'ye ulaşmak için koşarken iki kere kaydı. Görünmez Kanatlar'daki uçma programını kullanın! diye bağırdı, koda sahip olmamaları ihtimaline karşı onlara gönderirken. Havada olursak daha uzun süre hayatta kalırız. Aklınıza gelen her silahı alın ve onlarla savaşın! Ben Kaine'i alacağım; İlke'yi yok etmek için onun bağına ihtiyacım var.

Bunu başarmak için havada olmaları gerekiyordu, aksi takdirde asla dayanamazlardı. İlk KatilSimler neredeyse yaklaştımlardı; uzun adımlarla koşuyor, korkunç elektronik homurtular çıkarıyorlardı.

Tamamdır! diye bağırdı Gabby, yerden altı metre yükselirken. Bryson ve Michael da aynı programı kullandılar ve aşağılarındaki ilk saldırı darbelerinden son anda kaçarak havaya sıçrayıp kıza katıldılar.

Bryson korku dolu gözlerle, Ya yapamazsak? diye bağırdı Michael'a.

Michael onu anlıyordu. Arkadaşına gülümsedi. Elinden geleni yap, dostum. Ama Öz'üne ulaşmalarına izin vermeden önce Auranı öldürüp Kalk. Tamam mı? Bryson başını onaylarcasına salladıktan sonra ikisi birden Gabby'ye baktılar ve o da başını salladı. Bu işte birliktelerdi.

Üzerlerinde rüzgâr esti ve üç arkadaş Kaine'in yarattığının kanatlarını çırparak havaya yükseldiğini gördü. Kaine doğruca Michael'a bakıyordu. İblisler ve KatilSimler Kaine'in yolundan giderek kendi uçma programlarını başlatmışlardı. Görünüşe bakılırsa hava savaşı olacaktı.

Michael karşısında olup bitenleri izlerken aniden tüm umutlarının tükendiğini hissetti. Üçe karşı bir sürü yaratık vardı. Savaşı kazanmalarına gerek olmadığını biliyordu, yalnızca Ölümlülük İlkesi'nin kodunu yok etmek için onları yeterince uzun süre oyalamaları gerekiyordu. Ama bunu bile nasıl yapabilirlerdi ki? Pes edip oradan çıkmaları gerektiğini söylemek için arkadaşlarına baktı. Daha fazla destekle yeniden toplanmaları daha mantıklı olacaktı.

Ama Bryson ve Gabby gitmişti. Michael yukarı bakınca onların tuhaf renkli gökyüzünde uçtuklarını, savaştıklarını, döndüklerini ve yeniden savaşa girdiklerini gördü. Morali bozuldu.

Başının yan tarafına bir darbe aldı.

Haykırdı, kontrolünü kaybetti ve yere çakıldı; kauçuk zemine sertçe çarptı ve iki kere zıpladı. Kanatlı yaratık yanma indi, devasa pençeleri mor maddeyi deliyordu. Michael onun iğrenç suratına

baktı; siyah gözlerine, keskin dişlerine. Yaratık yeniden çığlık atınca Michael kulaklarını kapadı.

Ayağa kalktı. Sırtından aşağı yayılan korkuyla ürperdi. Hayatında hiç bu kadar dehşete kapılmamıştı. Hiçbir zaman. Ama ellerini kaldırdı, yumruk yaptı ve dosyalarından çıkaracak doğru silahı bulmak için zihnini taradı. O sırada donakaldı. Her şey engellenmişti. Uyku'nun zayıf kısmındayken diğer kaynaklardan kod alıp yönlendirecek daha fazla güce sahip olacaklarını ummuştu.

Yanılmıştı.

Hiçbir şeyi yoktu. Yalnızca yumrukları. O kadar. Yumrukları, Bryson ve Gabby. Ve şimdi üçünün de işi bitmek üzereydi.

Kaine'in canavarı kanadıyla saldırdı ve Michael'ın yüzüne vurdu. Michael'ın ayakları yerden kesilerek havada uçtu. On metre ötede sırtüstü yere çakıldığında acı tüm vücudunu ele geçirdi. Yaratık kanatlarını iki kez çırparak havada sıçradı, ardından Michael'ın üzerine atıldı ve korkunç bir gürültüyle göğsüne indi. Michael'm ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Boğuk bir sesle bağırdı.

Kaine canavarın sırtından indi ve kulak tırmalayıcı bir çığlı-ğm ardından yaratık kanatlarını çırparak havalandı ve Michael'ı gerçek düşmanına bıraktı.

Hepsi senin olabilirdi, dedi Tanjant. Ardından Michael'ın kaburgalarına tekme attı. Ölümsüzlük. Daha da acımasız bir tekme daha. Michael'ın dünyası kör edici bir acıyla karardı. Benim yanımda bir yer. Bir tekme daha.

Kaine ona doğru eğildi. Bilmen gerekirdi. Bu kez yüzüne yumruk attı. Daha fazla acı. Beni kimsenin yenemeyeceğini başından beri bilmen gerekirdi. Benim altımda birinin beni yenemeyeceğini.

Benim istediğim gibi olacak. Kaine'in sesi bir anda sakinleşerek neredeyse yatıştırıcı bir hal aldı. Yavaşça konuştu. Ve sen öleceksin. Artık senin bağlantına ihtiyacım yok. Nasıl derler... onarmayla düzeltildi. Kodlamanın güzelliği de bu, Michael. Zaman içinde her şey programlanabilir. Her şey.

Uzanıp bir parmağıyla Michael'm şakağına dokundu ve Michael'ın Öz'ünün olduğu yere doğru parmağının ucundan keskin bir pençe çıktı. Michael başım çektii ama acı dayanılmazdı. Eğilip kustu. Daha fazla savaşıacak gücü kalmamıştı.

Sarah, diye fısıldadı. Sarah. Akimda o varken ölmeye yemin etmişti.

Kaine, Michael'ın görmesini sağlayacak şekilde pençeli parmağını kaldırdı.

Bunu zekânın geleceği için yapıyorum, dedi. Evrimin bir sonraki adımı için. Karşı koyacak gücü kalmayan Michael'a uzandı.

O sırada, Michael'm hayatında sık sık olduğu şekilde, işler bir anda değişti.

Gürültü patlaması oldu ve yakıcı sıcak bir rüzgâr esti, Kaine'in bedeni havaya fırlatıldı ve uzakta gözden kayboldu.

Michael acıdan güçsüz ve bitkin düşmüş bir halde yatarken bir daha asla kıpırdamayacağını düşünüyordu. Dönüp bakmak için kalan tüm gücünü kullanması gerekti ve kurtuluşunu gördü.

4

Etrafında Geçitler açılıyordu; içlerinden sayısız siluetin fırladığı karanlık boşluklar. Kaine'in devasa kanatlı yaratığının ve KatilSim ordusunun etrafına üşüşerek akla gelebilecek her türlü silahla üzerlerine çullandılar. Yeni gelenlerden bazıları tanıdıktı; Mic-hael'm yıllardır arkadaşlarıyla oynadığı oyunlardaki savaşçılar, robotlar, süper kahramanlar ve yaratıklar. Diğerleri ise yeniydi.

Suratı olan devasa ağaca benzeyen bir şey acımasız bir şekilde dallarım savuruyordu. Kayadan bir yaratık göğsünden sivri uçlu taşlar fırlatıyordu. Sırtında yüz tane keskin bıçaktan yapılma bir insanımsı olan altı bacaklı, çelik bir at bile vardı.

Michael hem rahatlayarak hem de inanamayarak nefes verdi. Bir Tanjant ordusu onları kurtarmaya gelmişti. Gerçek ölüme çok yaklaşmışlardı. Bryson ile Gabby de hâlâ orada bir yerde savaşıyordu. Kalkıp...

Ayağa kalkmaya çalıştığı sırada biri omzundan tutarak onu geri itti. Michael zırhlı kıyafetler içindeki Helga'mn yanında diz çöktüğünü gördü. Yere sapladığı ışık saçan devasa kılıca yaslandı. Neler... diye başladı ama kadın onu durdurdu.

Konuşma. Zamanımız yok. Kaldırılıp yardım çağırabilmek için Kaine'in beni öldürmesini sağladım. Ama yeterince hızlı değildim. Biri senin Tabut'una geliyor... Kaine güvenlik duvarımı aştı. Geri dönmek zorundasın, şimdi.

Michael acıyla mücadele ederek ayağa kalktı. Ne... Hayır! Bryson ve Gabby burada! Yardım etmem gerek!

Helga iki eliyle tişörtünden tuttu ve kendine çekti. Biz halledeceğiz, Michael. Bazen bırakman gerekir. Bazen başkalarının, yükünü paylaşmasına izin vermelisin. Beni anlıyor musun? Michael güçsüzce başını evet anlamında salladı ama kendini çaresiz hissediyordu.

Senin için bir yol bıraktım. Helga onun omuzlarını sıktı. Şimdi git. Kendini kurtar. Ye bize inan... başarabiliriz ve İlke'yi nasıl yok edeceğimi biliyorum. Fark edilmeden Kovan'a girmemiz için yaptığım ufak numarayı hatırlıyor musun? İnşa et ve yok et? Cevap beklemedi. Kılıcını yerden çıkarıp havaya sıçradı ve kendilerine doğru gelen iki KatilSim'i ikiye böldü. Git! diye bağırdı.

Michael, Helga'mn bıraktığı Geçit'e odaklandı, gözlerini kapadı, kodladı ve kendini Uyanık'a kaldırdı.

5

Tabut'un kapağının açılma sesi. SinirBağların derisinden çıkıp geri çekilmeleri. Parlak mavi ışıklar, makine uğultusu, hayata açılan gerçek dünya. Her yeri ağrımaya devam ediyordu ama Uyku'daki kadar kötü değildi.

Bir yüz ona bakıyordu. Ardından bir parlaklık oldu, çelik üzerinde parlayan ışık.

Michael telaşla kalktı. Kendisine bıçakla gelen kolu kenara itti, ardından adamın suratına tekme attı. Adamın düşmesiyle Tabut'tan çıkarak üzerine atladı. Damarlarında adrenalin pompalanıyordu. Adama yumruk attı, ardından bir kolun yeniden kendine doğru geldiğini gördü; hâlâ silahını savuruyordu. Michael dirseğini kaldırdı, soğuk bıçağı ve yakıcı acıyı hissetti. Yumruğunu savurarak bıçağı adamın elinden yere fırlattı.

Kaç, diye düşündü. Artık savaşmayacaktı. Tek istediği kaçmaktı.

Michael kendini yana doğru itti, adam ayağını yakalayınca düşüp onu tekmeledi, yeniden kalkıp koşmaya başladı. Devasa odanın içindeydi ve etrafı Tabut dolu balkonlarla çevriliydi. İçeri girdiği kapıyı görebiliyordu. Michael çıkışa odaklanarak oraya doğru koştu.

O sırada ani bir acıyla yüzü sert zemine çarptı. Yerdeydi; saldırgan arkasından üzerine atlamıştı. Michael sırtüstü dönerken dirseğini bükerek adamın çenesine isabet ettirdi. Adam bağırp yüzünü tutarak düştü ama bu sırada Michael'ın midesine tekme indirdi. Michael iki büküm halde öksürdü. Uyku'daki işkenceden dolayı tüm vücudu zaten ağrıyordu ve yeni bir bulantı dalgası daha geldi. Emekleyip ayağa kalkarken dönen dünyayla mücadele etmeye çalıştı.

Saldırganı da ayakta, soluk soluğaydı ve Michael ona ilk defa doğru düzgün bakma şansı yakaladı. Tanıdıktı ama kim olduğunu çıkaramadan adam öfkeli bir ifadeyle yeniden atıldı. Michael ayaklarını sağlam bastı. Kaçmaya vakti yoktu ve adam ona çarpınca ikisi birden yere çakıldılar. Michael homurdanarak kasıklarına diziyile vurdu ve sürünerek adamın altından çıktı. Ayağa kalktı, tökezleyerek uzaklaşırken arkasına baktı. Bu bir son bulmak zorundaydı.

Michael daha Önce fark etmediği şeyi fark etti: Daha önce ölen korumalardan biri bir sandalyeye yığılmıştı, yüzü ve göğsü kanla kaplıydı. Ayaklarının dibinde bir tabanca vardı. Ona doğru koştu. Saldırganının

delirmişçesine bağırıldığını duyabiliyordu. Michael kazanmaya odaklanmış oyuncu gibi sandalyeye doğru kayd, silahı aldı ve nişan almak için döndü.

Adam aniden durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı, ellerini kaldırdı. Ve bir anda değişime uğradı. Öfkesi kayboldu, yerini korku aldı. Dudakları titremeye başladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Beni... diye hıçkırırdı oldukça acınası bir sesle. Beni vurma. Ben... Bu benim tek umudum. Başka seçeneğim kalmadı. Bu bedene ihtiyacım var. Başını öne eğdi.

Michael yavaşça'ayağa kalkarken silahını adama doğrultmaya devam etti. Sonra tanıdıklık hissi belirginleşti ve tanımaya dönüştü.

Beni hapiste ziyaret ettin, dedi Michael bu anı karşısında afallayarak. Daha önce hatırlayamadığına inanamıyordu. Oraya gelip neyin gerçek neyin sahte olduğuyla ve bunu asla bilemeyeceğimizle ilgili konuştun. Binlerce kez Kaldırılabilirdik...

Ve yine de Uyku'da olabileceğimiz hakkında, diye sözünü kesti adam. Evet, evet. Nasıl bilebiliriz ki? Bilemeyiz. Sadece yaşayabiliriz, çocuk. Ve ben yaşamayı bu lanet evrende her şeyden çok istiyorum. Lütfen bunu elimden alma.

Kimsin sen? diye sordu Michael.

Adam hâlâ çekingen davranıyordu. Her zaman sahip olduğun arkadaşınım; sanırım bu hiç fark etmediğin bir şey. Ve can düşmanını.

Sen neden bahsediyorsun?

Benim, Michael. Kaine.

Michael serseme döndü. Kendini toparlaması gerekti. Sen benim aptal olduğumu mu sanıyorsun? diye sordu. Ama içi boş bir tehditti bu. Ona inanmıyormuş gibi davranmak istiyordu ama inanıyordu. Tanjant Kaine bir bedeni çalmıştı ve şimdi önünde diz çökmüştü. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

Her zaman yaptığın gibi beni yargılama, dedi Kaine. Bedenini aldığım bu adam hayatına son vermek istiyordu, hatta intihar mektubu bile yazmıştı! Ona istemediği hiçbir şey yapmadım. Artık beni hiçbir şey şaşırtmıyor, dedi Michael sessizce, kendi kendine. Yere baktı. Ben sadece...

Planım bu şekilde işliyor. İki haftada bir son versiyonumu bu adama yükledim. Son birkaç yılda Uyku'da işler yolunda gitmezse diye. Yani bu bir nevi benim... sigortam. Ve öyle görünüyor ki yaptığım en akıllıca şey buymuş.

Ne demek istiyorsun? diye sordu Michael, Kaine'in gözlerine bakarak.

Adam -Tanjant- omuz silkti ve sonunda ellerini indirdi. İrtibatı kaybettim. Kendimle, ortaklarımla, ordumla. Yani senin kazandığını varsayabilirim. Nasıl, nerede ya da ne zaman bilmiyorum ama bitti. Sanırım asla geri alamayacağım iki haftalık bir anıydı. Geri almak istediğimden de değil. Bütün adamlarım ya gitti ya da öldü ve anladığım kadarıyla senin sandığımdan çok daha fazla destekçin var. Burada olduğunu bilmemin tek sebebi... kendime gönderdiğim bir mesajı yine benim engellemiş olmam. Michael sersemlemiş bir halde ona bakakaldı. Aslında anlıyordu ama zihnini büyük, sertleşmiş bir sicim gibi hissediyordu; bir ucu kırılırsa hepsi birden patlayıp toz bulutuna dönüşebilirdi. Silahı düşmanına doğrultmaya devam ediyor, tetiği çekmeği o kadar istiyordu ki.

Bak, ben artık bir hiçim, dedi Kaine. Ölümlülük İlkesi, kaynaklarım, SAG'ın altyapısı olmadan... Kendi küçük Kovanımı bile yaratıp unutulmaya bıraktım ve yüz yıl bile arasam bulabileceğimi sanmıyorum. Sanal dünyadaki her şey benim için artık kayıp. Yokluğunu hissedebiliyorum. Sonra, Michael'ın ayaklarının dibinde dünyanın gelmiş geçmiş en korkutucu Tanjant'ı korkmuş bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Lütfen, diye çıkırdı Kaine. Bu dünyada yaşamama izin ver. Uyku'ya asla erişmeyeceğim. Bir daha asla. Söz veriyorum. Ölümsüzlüğümü elimden aldın. Bırak da ölümlülüğe sahip olayım. Sana yalvarıyorum.

Michael bir adım ilerleyip silahının ucunu Kaine'in alınına doğrulttu. Ama yapamadı. Tetiği çekmesinin imkânı yoktu. Kedere boğuldu.

Sen, diye fısıldadı Michael titreyerek. Sen ve... Weber. Sizden nefret ediyorum. Her şeyimi elimden aldınız. Ailemi. Hayatımı. Sarah'yı.

Üzgünüm, dedi Kaine. Sana yemin ederim ki ben...

Kes sesini, diye bağırdı Michael. Ayağa kalk ve buradan çık. Şimdi. Yüzünü bir daha görürsem ölürsün. Duydun mu beni?

İkinci şansın olmayacak. En son öldürdüğün insanların hayatı üzerine yemin ediyorum.

Kaine başını onaylarcasına salladı. Zavallı, acınası bir yaratıktı. Michael dönerken onun kapılara doğru koşup sokağa çıktığını duydu.

Michael bir gün pişman olmamayı umarak gitmesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra Michael hâlâ aynı yerde duruyor, yere bakıyordu. Ne kıpırdayacak ne oturacak enerjisi vardı. Zihninin kapanıp kendisine huzur vermesini diliyordu.

Odanın diğer tarafındaki, daha önce kullandığı Tabut'tan yüksek bir ses duyuldu. Pano mesajı almıştı. Tabut'un başına gidip AğEkram'ı çevirdi ve mavi ekranda parlayan kısa mesajı gördü. Mesaj Helga'dandı.

Bitti.

23. BÖLÜM

BİR AY SONRA

1

Michael arkadaşlarının arasındaydı.

Sarah'nın ebeveynleri de oradaydı.

Ölümünden seni sorumlu tuttuysam özür dilerim, dedi Ge-rard.

Kolunu sıkıca karısının omzuna dolamıştı. Başta sizin sağ salım döndüğünüzü görmek zor oldu. HaberVurgu'da kahraman olarak övgüler almanızı izlemek. Bencil davrandım, biliyorum. Sadece... Sesi kısıldı ve gözleri yaşlarla doldu. Sadece çok acı çekiyorum. Küçük kızımı özleyorum.

Sarah'nın anne ve babası ona sarıldığında Michael'm yüreği sızladı. İkisi de ağlarken titriyordu. Onu bırakıp geri çekildiler.

Senin suçun değil, diye devam etti babası. Bunu biliyorum. Sen kahramansın, Sarah da kahramandı. Her şeyi baştan yapmak zorunda kalsa eminim yine aynı kararı verirdi. Her seferinde.

Michael o kadar kedere boğulmuştu ki yalnızca başını sallayabildi. Muhtemelen mümkün değildi ama Sarah'yı en az Gerard kadar özlediğini hissediyordu.

Seni seviyoruz, dedi Nancy gülümseyerek. Her zaman oğlumuz gibi olacaksın. Tereddütlü bir ifadeyle duraksadı. İletişim halinde kalabilir miyiz?

Michael gülümsemek için elinden geleni yaptı. Kesinlikle. Beni ziyarete gelebilirsiniz ya da mesaj gönderebilirsiniz... bu çok hoşuma gider.

Gerard uzanıp omzunu sıktı ve yalnızca bir babanın, kızına âşık bir çocuğa yapabileceği şekilde başını salladı.

Kendine dikkat et, evlat, dedi. Bırakalım da veda et. Odanın diğer tarafına gittiler ve Gabby, Michael'ı selamlamak üzere yanına geldi.

Selam, derken yüzünden yaşlar akıyordu. Bu, Michael'ı etkiledi. Bir ay önce sona eren çılgınlıktan sonra çok yakınlaşmışlardı ve Michael'ın uzun süre arkadaş kalacaklarından hiç şüphesi yoktu. Gideceğine inanamıyorum. Hep çok uzak geliyor.

Evet. Kollarını ona sıkıca sardı. Arada bir gelip benimle takılmaksın. Gerekirse erkek arkadaşını getirmekten de çekinme. Gabby kahkaha attı; burnundan çıkan kısa bir gülüştü. Tlıhaf olacak, değil mi? İkinizin henüz tanışmamış olması mümkünmüş gibi gelmiyor. Çok tuhaf.

Ah, tanıştık, dedi Michael, kızın kollarından ayrılarak. Sarılması çok iyi hissettirmişti. Hem de birkaç şekilde. Hem seni tanıyorum. Erkek arkadaşın olduğuna göre o kadar da pislik biri olamaz.

Ah. Evet. Duraksayıp Michael'ın gözlerine baktı. Kesinlikle ziyarete geleceğiz. Sık sık. İkiniz birbirinizi seveceksiniz. Ve... onun için yaptığın şey... bu...

Lütfen, dedi Michael, elini sallayarak. Sakın bir daha bahsetme. Bu bir seçim bile değil.

Gabby başını onaylarcasına sallarken gözlerinden yaşlar aktı. Peki. Çok yakında seni görmeye geleceğiz. Nerede olduğunu haber ver, tamam mı?

Kesinlikle.

Sona Bryson kalmıştı. Sarıldılar ve birbirlerinin sırtlarına vurdular.

Seni seviyorum, dostum, diye fısıldadı Bryson kulağına.

Michael kahkaha attı ama Bryson ona daha da sıkı sarıldı. Hayır, ciddiymim. Seni seviyorum. İnsanın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın. En cesur, en çılgın, en komik, en iyi. Sen benim en iyi arkadaşımsın, hep öyleydin ve öyle olmaya devam edeceksin. Seni her gün ziyaret edeceğim.

Geri çekilip kapıya doğru ilerledi.

Bryson! diye seslendi Michael.

Bryson arkasını dönmeden el salladı ve kapıdan çıktı. T\u0305haf olmuştu ama Michael anlıyordu. Mükemmel bir vedaydı.

Bu kadardı.

Açık Tabut'un başına gidip içine girerken yaşlar gözlerini yakıyordu. Tamamen giyinikti; kimsenin kendisini çıplak görme riskini almak istemediğine karar vermişti. Zaten bedeni o kadar uzun süre içeride kalmayacaktı.

Gözlerini kapadı ve SinirKutusu'nun, hünerlerini konuşturmasına izin verdi.

Birkaç saat sonra o gözler açıldığında Jackson Porter gerçek dünyayı bir kez daha görecekti. Ve Gabby orada onu bekliyor olacaktı.

İşlem canını acıttı.

Aynı anda hem güvenlik duvarları arasına sıkışmak hem de KatilSimler tarafından beyninizin emilmesi gibi bir şeydi. Karanlık oldu, kör

edici bir ışık geldi. Sessizliğe, metalin gıcirtısı ve tırnakların betona sürmesi gibi korkunç sesler karışıyordu. Ve hepsinden de ötesi, acı...

Fakat Michael'ın yaşamındaki birçok tuhaf şey gibi o da sonunda bitti.

Odaklanırken gözlerini kırptı. Acı kayboldu, geriye yalnızca kemiklerinde, uzuvlarında ve başında süzülen yankısı kaldı. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Bunu merak etmiş, bir ay boyunca her gece düşünmüştü. Kovan'da bir kapsülde mi uyanacaktı? Daha önce birkaç defa yaptığı gibi Kovan'm dışında karanlıkta süzülecek miydi? Bir Geçit'te mi uyanacaktı? Bir tür fabrikada? Hiçbir fikri yoktu.

En kötüsü de uyanacağını kesin olarak bilmiyordu. Bu yüzden her sonuç onu tatmin edebilirdi. Jackson Porter'ın bedenini geride bıraktığı Tabut'a benzer bir Tabut'ta uyanınca ise şaşırdı. Çoğu insanın yaşayamayacağı şekilde, birçok açıdan yakın olduğu çocuğun bedenini...

Bir uğultu eşliğinde Tabut'un kapağı açıldı ve SinirBağlar vücudundan çekildi. Her şey çok gerçek görünüyordu. Nefes kesecek kadar gerçek. Üzerinde açılan alanda eski odası belirlediği sırada anladı. Elbette Helga oradaydı; muhtemelen Gabby'nin tam o anda Uyanık'ta Jackson'a yaptığı gibi kendisine gülümsüyordu.

Evine hoş geldin, dedi Helga.

Helga'yla mutfakta oturup midesini dadısının meşhur waffle'ı, yumurta ve pastırmayla tıka basa doldurdu. Michael her lokmanın tadını çıkardı ama yemeği bir daha asla eskisi gibi düşünemeyecekti. Hıhaf varlığının ikinci seferinde yine insan değildi. Her şeyi programlanmıştı. Yemekleri sindirecek ne gerçek midesi ne de organları vardı.

Koddan ibaretti. Karmaşık bir koddu ama sonuçta koddu. Açıkçası bunu çok da önemsemiyordu. Kaine'den, VVeber'den ve tatlı mutluluğunu mahveden aptal Yol'dan önce hayatı mükemmeldi. Yeniden öyle olacaktı. Gerçek dünyanın anılan sönükleşecek ve kaybolacak, Derin Hayatdamarı tekrar gerçek evi olacaktı.

Hangi versiyonunu daha çok sevdiğimden emin değilin^ dedi portakal suyundan bir yudum daha aldıktan sonra. Bu güzel kahvaltıyı hazırlayan mı yoksa kötü adamları öldüren mi? Helga gözlerini devirdi. Ben tek ve aynı kişiyim, Mikey. Tek ve aynı. Ayrıca bundan sonra hayatının dertsiz tasasız olacağını düşünme. Ödevlerini yapmazsan, uslu durmazsan... eh, o zaman Savaşçı Helga geri dönebilir.

Michael onu o parlak kılıcıyla eski barbar kıyafetleri içinde hayal etti ve göğsü acıyana dek güldü. Evet, kendini iyi hissediyordu. Hayat güzel olacaktı.

Tüm bunları yaptığın için teşekkürler, dedi sonunda. Gerçek dünyada Bryson'ın yaptığını yaparak bu efsane kadınla en derin, en içten duygularını paylaşmaya karar verdi. Bu yeri programlamak için çok uğraştığını biliyorum; eski evimiz gibi görünmesini sağlamak için. Muhteşem. Duraksadı ve ani duygu seli karşısında yutkundu. Peşimden gelip beni kurtardığın için teşekkürler. Ve Derin'de yaşamaya devam etmemizin bir yolunu bulduğun için.

Helga tezgâhın etrafından dolanıp ona sarıldığında gözleri yaşlıydı. Sonra yeniden yerine geçti.

Sana söylemem gereken bir şey var, dedi sessizce.

Michael meraklandı.

Helga başını sallayınca Michael'ın göğsünde korku filizlendi. Hayır, hayır, diye itiraz etti Helga, kötü bir şey değil. Söz veriyorum. Her şeyin yoluna girdiğinden ve ikimizin de SanalAğ'da varlığımızı devam ettirebileceğimizden emin olana dek beklemek istedim. Ve... işte buradayız.

Uzun, tuhaf bir sessizliğin ardından nabızı beklenti içinde atan Michael, Peki, nedir? diye sordu.

Şeyi hatırlıyor musun... Duraksadı. Boş versene, tabii ki hatırlıyorsun. Sarah'nın öldüğü günü.

Michael'ın kulakları uğulduyordu. Yalnızca başını sallayabildi. O gün seni odadan çıkarmıştım çünkü Uyku'daki prog-ramlayıcılarımızla Sarah'nın bilgilerini indirmeye çalışıyordum. Bilincini. O dünyada son nefesini almadan önce bunu yapmam gerekiyordu.

Michael yutkunamıyor, nefes alamıyordu.

Hepsini aldığımızı düşünüyorum, diye devam etti Helga. Hepsini aldığımızı biliyorum. O zamana dek Ölümlülük İlkesi'yle ilgili bir sürü deneyim kazandık. Tek sorun şu ki, Sarah'yı diğer tarafta yakalayamadık. Kovan'da* Onu bir kapsüle sokamadık. Michael ayağa kalktı, ardından yeniden oturdu. Bu... bu ne anlama geliyor?

'Tani Sarah dışarıda bir yerde. Helga hayalet alıyormuşçasına tavana baktı. Dağılmış halde. Belki milyarlarca veri göstergesinde. Bilmiyorum. Okyanusa saçılmış bir kova dolusu kum gibi olabilir. Ama... ama en azından burada olduğunu biliyorsun. Bir yerde. Bu da ufak bir umut, değil mi?

Michael ellerini tezgâha koydu. Travma sonrası bunalımı yaşıyormuşçasına eklemlerine baktı. İçinde o kadar çok duygu girdap gibi dönüyordu ki özellikle bir tanesine odaklanamıyordu. Peki ya... ailem? diye sormayı başardı sonunda.

Helga ona içten ve anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Onları ben de özlüyorum. Hem de çok. Bunu söylediğim için üzgünüm ama sanırım onların durumu farklı. Bu sanki... şey gibi... Bir yazı tahtası düşün; eski filmlerde vardı ya hani? Üzerine isimler yazılmış bir tahta. Ailenin durumunda sanırım onların isimleri bir daha geri gelmemek üzere tahtadan silinmiş. Ama Sarah... şey, sanırım onun ismi hâlâ orada yazılı. Tahta bir evren büyüklüğündeki depoda kayboldu. Onu bulma ihtimali çok küçük ama orada bir yerde.

Michael üzgünce başını salladı.

Çok başarılı bir benzetme değil belki, dedi Helga. Ama Sarah konusunda en azından tutunacak bir şey olduğunu düşünüyorum. Sessizleşerek söylediklerinin nüfuz etmesini bekledi.

Michael sonunda, Bana söylediğin için teşekkürler, diye fısıldadı ve ayağa kalktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Mutfaktan çıkmak üzere arkasını döndü ama kapıda durup dadısına baktı. Seni seviyorum, Helga.

Ardından odasına gitti; içinde büyüdüğü odaya.

Tıpkı eski zamanlardaki gibi, dedi Bryson içeceğini kaldırarak. Masadaki diğer üç kişi bardaklarını onunkiyle tokuşturdu ve büyük birer yudum aldı. Adamım Dan'ın Mezecisi'ndelerdi ve gerçekten de tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Cipsle dolu büyük tabağın yansı çoktan yenmişti.

Burası bile eski haline benziyor, dedi Michael bir cips daha alırken. Görünüşe bakılırsa yeni Sanalağ Komitesi iyi iş çıkarıyor. Hâlâ kendileri için çalışmamı istemediklerine inanamıyorum. Bryson ona sertçe baktı. Komik. Değil.

SAK kulağa çok aptalca geliyor. Bu yorum, erkek arkadaşı Jackson Porter'ı da yanında getirmiş Gabby'den gelmişti. Jackson tuhafılığı olabildiğince azaltmak için yepyeni bir Aura'ya bürünmüştü ama yine de Michael'a tuhaf geliyordu. Sanki şeytani ikizi varmış gibi hissediyordu. Bana korkunç bir hastalığı hatırlatıyor. Bence sadece Komite demelilerdi.

Ee, büyük, kötü dünyada işler nasıl? diye sordu Michael. Bir süredir HaberVurgu'dan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Beni ishal ediyor.

Gabby tıpkı eskiden Sarah'nın yapacağı şekilde homurdandı. Jackson konuştu; yeni arkadaşlarının yanında giderek daha rahat oluyordu. O kadar da kötü değiller. Özel seçimlerin büyük kısmı sona erdi, piyasalar yükseliyor,

insanlar yeniden Uyku'ya Dalacak kadar cesurlar. Birkaç ay sonra her şey normale dönecektir. Bryson dalgınca masaya vuruyor, uzaklara bakıyordu. Onları durdurduğumuz iyi oldu. Cidden. Sanırım bir ya da iki hafta daha geçmiş olsaydı dünya mahvolurdu. Aferin dostum. Bardağını yeniden kaldırdı ve bardakları tokuşturma sesi havayı doldurdu. Mutlu bir sestti.

Peki ya sen? diye sordu Gabby. Sanal olsun ya da olmasın, yüzündeki gülümsemeye Michael alışmaya başlamıştı. Senin nasıl gidiyor?

Michael bir saniyeliğine düşündü, ardından kendinden emin bir şekilde başını onaylarcasına salladı. Kalbinde hâlâ apse gibi hissettiren boşluğu bilmelerine gerek yoktu.

Her şey çok iyi gidiyor, dedi. Tabii ki ailemi özlüyorum. Sizi özlüyorum. Sarah'ı özlüyorum. Ama Helga'yla birlikte olmak ve yeniden Derin Hayatdamarı'nda okula başlamak harika. Buranın en güzel yanı kimse kimsenin gerçek olup olmadığını bilmiyor ve bu da işime geliyor. Hatta bayılıyorum, dostum. Yani eğer Çürüme'yi yenebilirim -ki duyarlı olmanın anahtar olduğunu söylüyorlar- sizlerden çok daha uzun yaşayacağım.

Bu şimdiye dek bana söylediğin en güzel şey, diye karşılık verdi Bryson abartılı bir neşeyle.

Bir şeylerin gerçek olup olmadığını söylemek kime düşüyor ki? dedi Gabby. Bildiğimiz kadarıyla Uyanık bir grup uzaylı tarafından yürütülen çok daha karmaşık bir program. Ya da Tanrı tarafından. Ya da ikisi de. Belki sonsuz sayıda seviyesi vardır. Belki bir milyon yılda bir yeniden yükleniyordun

Bu oldukça düşündürücüydü. Uzun bir süre boyunca hepsi sessizce evren üzerine kafa yordu.

Jackson sandalyesinden kalkarak, Gitmem gerek, dedi. Yarına projem var.

Benim de, dedi Gabby ve o da ayağa kalktı. Cuma burada görüşürüz. Aynı saatte, değil mi?

Bryson sandalyesini geriye itti. Partinin şimdilik sona ermesine gerçekten üzölmüş görünüyordu. Aynı saatte. Ve bunun saygısızlık olduğunu biliyorum ama bir dahaki sefere cipsten başka bir şey söyleyebilir miyiz? Lütfen? Tanrı aşkına?

Gabby, Jackson'la birlikte uzaklaşırken şeytani bir kahkaha patlattı. Michael onların gitmelerini izlerken insanların birkaç sene sonra hikâyelerine inanıp inanmayacaklarını merak etti. Çılgıncaydı.

Bryson omzuna vurdu ve sertçe elini sıktı. İki hafta sonra oyunlar açılıyor, dedi sanki barış antlaşması duyuruyormuş gibi ciddi bir ifadeyle. Bence okulu asalım ve yirmi dört saat takılalım. Hepsini oynayalım. Michael'ın omzuna bir kez daha vurdu ve gitmek üzere döndü. İki başparmağını kaldırdı. Ne diyorsun? diye bağırdı.

Güzel plan! diye bağırdı Michael, aynı işareti yaparak.

Gerçekten de güzel plandı.

SONSÖZ

Michael Hayatdamarı'nın dışındaki, tamir edilmiş ağaç evde bitkince oturuyordu. Saatler önce karanlık çökmüştü ve uyku vakti geçeli çok oluyordu. Helga sorun etmiyordu. Son haftalarda ne üzerinde çalıştığını biliyordu. Ve yaklaştığını da biliyordu. Zaten o büyük ihtimalle uyumuştı.

Michael Derin'deki dünyasının kodlarına erişme konusunda yetenekli olsa da kendine ve Helga'ya bunu o dünyadayken yapmayacağına dair söz vermişti. İkisinin de işleri normal bir şekilde yürütebilmek için gerçek hayata benzer bir hayat benimsemeleri gerekiyordu ve Derin Hayatdamarı kendisi için öyle bir yer haline gelmişti. AğEkranı ya da DuvarEkranı'nda istediği gibi takılabilirdi ama kendini gerçek anlamda kaptırması için Uyku'ya bir seviye Kaldırılması gerekiyordu ki çoğu kişi de Daldıklarında bunu yapıyordu.

Ne tuhaf bir hayatı vardı.

Bryson'ın armut koltuğuna yerleşti; minder yıpranmıştı ve çatlamış yüzeyi eski bir dost hissi veriyordu. Başını arkaya yaslayıp derin nefes aldı. Çok çalışmaktan gözleri acıyordu. Çalışıyor, araştırıyor, inceliyordu. Tüm yeteneğini ve gücünü kullanması gerekmişti ama müthiş bir iş çıkarmıştı. Bence öyle, diye düşündü.

Arada sırada bir dalın dışarıdaki duvara sürtmesiyle bozulan sessizlikte otururken olan bitenleri düşündü. Hayatının muazzam değişimini. Bir dizi koddan oluştuğunu öğrenmesini. Hem sanal hem gerçek dünyayı dolaşmasını. Dünyanın en büyük ve en korkunç ordularının durduramadığı düşmanlarla savaşmasını. Sarah'nın ölümünü izlemesini. Korkunç bir şekilde. İki defa. Bunlar bir çocukta hayatı boyunca iz bırakmazsa, ne bırakabilirdi ki?

Ama sonunda her şey yoluna girmişti, değil mi?

Şimdi burada, hayatta ve iyi durumdaydı. Ölümlülük İlkesi sayesinde bir insanın kişisel zekâsını -bilincini- sıradan bir insandan çok daha iyi anlama yetisi geliştirmişti. O gerçektir, nokta. Kimse bunu ondan alamazdı.

Gerinerek dikeldi. Haftalardır çok yoğun çalışıyordu. Gece geç saatlere kadar oturuyordu, gözleri kan çanağına dönmüş halde okula gidiyordu, Işıl'a yakalanmış Deli gibi etrafta dolanıyor, yemek masasında uyuyakalıyordu. Bunu bir kere yapmıştı ve hâlâ inanamıyordu. Başı az kalsın domates çorbasına girecekti. Helga yalnızca başını sallamakla yetinmişti.

Ama buna değmişti. Hem de çok. Başarmıştı. Bundan yüzde yüz emindi. Uykü'yu bir ucundan diğerine araştırdıktan, her yerini arayıp veri topladıktan ve birçok yüksek güvenliqli yere girdikten sonra hapse atılmaması mucizeydi.

Toplamış, toplamıştı...

Biriktirmişti.

Parça parça, sıra sıra kodlar elde etmişti ve şimdi hepsini bir yerde tutuyordu. Karman çorman, kafa karıştırmacı, darmadağınıkta ama hepsi oradaydı.

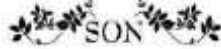
Ertesi gün cumartesiydi ve bir günlük işi kalmıştı.

Bir an önce bitirme heyecanıyla az kalsın vücudu seçirecekti. Ama bekleyecekti. İyice dinlendiğinden ve göreve hazır olduğundan emin olmak istiyordu. Ağaç eve geri dönmeden önce Helga'nın doyurucu kahvaltısını yapacaktı. Evet, bir gün daha bekleyecekti.

Ertesi gün Sarah'yı yeniden kodlayarak bir araya getirmeye başlayacaktı.

Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.
Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.

**Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşınması Zorunlu Değildir.**



Buraya Yüklediğiniz E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.
Aksi Taktirde Kitabın Telif Hakkı Olan Firmanın Yada Şahısların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.

**Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabı Beğenirseniz
Kitapçılardan Almanızı YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.
Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi Olmanız Ve Hoşunuza Giderse
Kitabı Almanız İçindir.**

**Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme Amacım Yoktur.
Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanabilirsiniz. Daha Sonrası Sizin Sorumluluğunuzuz
Kalmıştır.**

- 1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı
 - 2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız 30 Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi
 - 3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur
 - 4)Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktayım Diyorsanız
Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz
 - 5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı Tavsiye Ederiz
Bu Kitap Bizzat Benim Tarafımdan By-Igleoo Tarafından
- www.CepSitesi.Net www.MobilMp3.Net www.ChatCep.Com www.İzleCep.Com www.MobilMp3Ler.Com

Siteleri İçin Hazırlanmıştır. E-Book Ta Kimseyi Kendime Rakip Olarak Görmem
Bizzat Kendim Orjinalinden Tarayıp E-Book Haline Getirdim Lütfen Emeğe Saygı Gösterin.
Gösterinki Ben Ve Benim Gibi İnsanlar Sizlerden Aldığı Enerji İle Daha İyi İşler
Yapabilsin. Herkese Saygılarımı Sunarım .

Sizlerde Çalışmalarımın Devamını İstiyorsanız Emeğe Saygı Duyunuz Ve Paylaşımı

Gerçek **Adreslerinden Takip Ediniz.**

Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki Kitapları Paylaşmak İçin Bizimle
İletişime Geçin.

Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlarınıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin

Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.

By-Igleoo www.CepSitesi.Net

